

Znovuzrozený

PUBLIFYE

Obsah

Obsah	2
1 Předmluva	5
2 Úvod	6
3 Znovuzrozen — Pilřř	7
3.1 Svatba u vody	7
4 Nemocnice Haukeland (1975)	12
5 Dětství (1980-82)	14
6 Otčím (1983)	16
7 Roznařeč novin (1987)	17
8 Jako na pouřti (1990)	18
9 Střední řkola (1991–94)	20
10 Statek Fokhol (1995)	22
11 Alternativt Nettverk (1996)	24
12 Táborová řkola Fagerli (1997)	25
13 Matka umírá (1998)	26
14 Polytechnický institut (1999)	28
15 HIA Grimstad (2000-02)	29
16 NTNU Trondheim (2003–04)	30
17 Oslo (2005-06)	31
18 Spása klepe na dveře (2007-08)	32
19 Frekhaug (2009)	40
20 Křřřřanské společenství (2010)	41

<i>OBSAH</i>	<i>3</i>
21 Volba a bratři (2011)	45
22 Boží trůn (2012)	52
23 Požehnání a zrada (2012)	54
24 Zranění z roku 1980 (2012)	56
25 Reinhard Bonnke (2012)	57
26 Biblická škola v USA (2013)	63
27 Charis Bible College (2014)	69
28 Návrat do Norska (2015)	73
29 Asie (2016)	81
30 Modlitební centrum v Levangeru (2017)	85
31 Odloučení (2017)	86
32 Nová projektová pozice (2018)	93
33 Výzkumné centrum (2019)	99
34 Výzkumné centrum (2020)	101
35 Publifye AS (2021)	103
36 Cesta dál (2022)	105
37 Kdo je Ježíš Kristus?	108
38 Žádná smrt, žádný duch?	113
39 Co řekl sám Ježíš	115
39.1 Co řekl sám Ježíš	115
39.1.1 Dveře do jeho království	115
39.1.2 Naplnit všelikou spravedlnost	115
39.1.3 Hlubší křest	116
40 Křest dospělých	117
40.1 Křest je svatba	117
41 Vodoznak Tóry	129

<i>OBSAH</i>	4
42 Zakódovaný křest	135
43 Kontaktujte mě	141

Kapitola 1

Předmluva

Toto je autobiografie Jorna Andre Halsetha. Kniha vykresluje životní cestu, která se táhne od narození v roce 1975 a prochází téměř pěti desetiletími. Čtenáři získají intimní vhled do jeho duchovního znovuzrození, osobních zápasů a toho, jak Bůh zasahoval do jeho života skrze znamení, zázraky a promlouvání Ducha Svatého.

Vyprávění nás provází autorovými ranými lety, poznamenanými rodinnými výzvami a hledáním smyslu, až k rozhodujícímu duchovnímu znovuzrození v roce 2008, kdy přijal vidění od Boha. Od tohoto bodu je líčena jeho další cesta víry, setkání s Živým Bohem a služba, ke které byl povolán.

Halseth se nevyhýbá obtížným obdobím života, jako je rozvod, nejistota v kariéře a duchovní pochybnosti. Tyto výzvy jsou představeny na pozadí Božích zázračných zásahů, prorockých poselství a víry, která vyrostla z pochybností v neochvějné přesvědčení. Kniha se také zabývá teologickými tématy, zejména křtem a přirozeností Ježíše Krista, vycházejíc z Písma a vlastních zkušeností. Příběh proplétá biblické pravdy s osobními svědectvími a ukazuje jak duchovní, tak lidské zranění.

Toto dílo je víc než jen životní příběh; je to svědectví o Boží věrnosti. Otevřeným sdílením o vítězstvích i zkouškách chce Halseth inspirovat čtenáře, aby sami hledali vedení Ducha Svatého pro svou další cestu. Především jsme povzbuzováni k tomu, abychom prosili o schopnost rozlišovat mezi správným a špatným, pravdou a lží. Následovat volání není vždy snadné; vyžaduje to oběti, a to jak finanční, tak praktické. V životě dochází ke střetům, kdy napětí mezi starým a novým není vždy bezbolestné. Ale Bůh je věrný (Pláč 3,22–23).

Ježíš mu řekl: *«Že jsi mě viděl, věříš. Blaze těm, kteří neviděli, a uvěřili.»*

— Jan 20,29

Kapitola 2

Úvod

Hospodin ti žehnej a chraň tě! Hospodin rozjasni nad tebou svou tvář a buď ti milostiv! Hospodin obrátí k tobě svou tvář a obdaří tě pokojem!

— *Numeri 6:24-26*

Bůh si přeje, abys poznal pravdu (1. Timoteovi 2:4) a je tím, kdo tě zná nejlépe – tvůj Stvořitel, Ježíš Kristus (Jan 1:3). Já, který píšu tyto řádky, jsem se znovu narodil tím, že jsem přijal Ježíše Krista jako svého Pána a Mistra v roce 2008. Tyto paměti jsou příběhem mého života předtím a potom, napsaným jako svědectví, v němž se rozhoduji odhalit svůj vlastní život ve tvůj prospěch, bez ohledu na cenu, kterou to vyžaduje.

Ještě než začnete, podržte si v mysli jeden obraz: přijmout Krista znamená zamilovat se a křest je svatba. Víra a voda nejsou soupeři, nýbrž námluva a smlouva – a Kristus žádá obojí. Na tom stojí vše, co v této knize najdete.

Následující kapitola — *Znovu zrozen* — *Pílíř* — je učením, na němž tato kniha spočívá: mikve, práh Nebes a svědectví, které Bůh vpletl do písmen knih Mojžíšových. Zbytek knihy je prožitým svědectvím Nora, který stál vně nebeských bran — dokud na ně nezačlepal spása a pravá mikve, se křtem a úplným ponořením v Ježíši Kristu, ho nepřevedla ze smrti do života, což provázela znamení a zázraky.

Kéž ti Duch svatý — druhý Přímluvce, kterého Ježíš slíbil (Jan 14:26) — ukáže toto vše v čase, který přichází.

Kdo totiž slovo slyší, a nejedná podle něho, ten se podobá muži, který v zrcadle pozoruje svou tvář; podívá se na sebe, odejde a hned zapomene, jak vypadá. Kdo se však zahledí do dokonalého zákona svobody a vytrvá, takže není zapomnětlivý posluchač, ale také jedná, ten bude blahoslavený ve svém jednání. Domnívá-li se někdo, že je zbožný, a neovládá svůj jazyk, klame sám sebe a jeho zbožnost je marná. Zbožnost čistá a bezúhonná před Bohem a Otcem je toto: navštěvovat sirotky a vdovy v jejich tísní a zachovávat se neposkvřeným od tohoto světa.

— *Jakub 1:23-27*

Kapitola 3

Znovuzrozen — Pilíř

3.1 Svatba u vody

Celou tuto knihu drží pohromadě jeden obraz, který byste měli spatřit dříve, než přečtete jedinou další stránku: přijmout Krista znamená zamilovat se – a křest je svatba.

Písmo nazývá Ježíše Ženichem. Jan Křtitel ho tak pojmenoval (Jan 3:29) a Ježíš tak nazval sám sebe (Matouš 9:15). Boží lid pak Písmo nazývá jeho nevěstou – zaslíbenou jedinému manželi (2. Korintským 11:2), spojenou s ním v jedno tělo (Efezským 5:31-32) a očekávající svatbu Beránkovu (Zjevení 19:7). A právě ve vodě se tyto dva spojují: všichni, kteří jste byli pokřtěni v Krista, Krista jste *oblékli* (Galatským 3:27) – oděni jako nevěsta do svatebního roucha – byli jste s ním pohřbeni i vzkříšeni (Římanům 6:4) a dali jste odpověď dobrého svědomí Bohu (1. Petrova 3:21).

Zvažte to. Svatba lásku nepůsobí; ona ji stvrzuje. Nikdo neřekne: „Milujeme se, takže obřad je zbytečný“ – a nikdo nenazve manželstvím to, když dva cizinci, kteří k sobě nic necítí, podepíší papír. Věřit a odmítat vodu znamená milovat a odmítat svatbu. Být pokřtěn bez víry je jako obřad bez nevěsty. Víra a křest nejsou soupeři; jsou to námluvy a smlouva – a Kristus žádá obojí.

Toto je onen pilíř. Vše, co následuje, stojí na něm.

Před deseti lety, v roce 2016, jsem se ve svém duchu ptal Ducha svatého, jak mohou děti, které zemřou dříve, než se mohou vědomě rozhodnout pro Krista, vstoupit do nebe, vzhledem k novozákonnímu příkazu křtu (J 3,5; Mk 16,16). Odpověděl jedním slovem. Jen jedním. *Abluce*. Nevěděl jsem, co to znamená. Musel jsem si to vyhledat. Slovník mi řekl, že jde o rituální očistu — mytí, kterým kněží procházeli, než vstoupili do Svatyně svatých. Když byl Áron, Mojžíšův bratr, ustanoven veleknězem, byl omyt vodou, oblečen do svatých rouch a pomazán olejem, aby mohl předstoupit před Boha (3. Mojžíšova 8). Duch svatý mi nedal žádné vysvětlení. Dal mi to slovo a svěřil mi, abych ho nesl. Tehdy jsem nechápal, že v jediném nádechu položil semeno celého učení.

Abychom pochopili, co toto jedno slovo obsahuje, musíme se vrátit do jedné noci v Jeruzalémě před dvěma tisíci lety, kdy farizeus jménem Nikodém — přední muž Židů a učitel Izraele — přišel v noci za Ježíšem a vyznal: «*Mistře, víme, že jsi učitel, který přišel od Boha, neboť nikdo nemůže činit taková znamení, jako ty, není-li Bůh s ním*» (Jan 3,2). Přišel hledat. Ježíš odpověděl na jeho nevyřčenou otázku dříve, než ji stačil položit.

Ježíš mu odpověděl: «*Amen, amen, pravím tobě, nenarodí-li se kdo znovu [shora], nemůže spatřit království Boží.*» Nikodém mu řekl: «*Jak se může člověk narodit, když je starý? Může vstoupit do života své matky podruhé a narodit se?*» Ježíš odpověděl: «*Amen, amen, pravím tobě, nenarodí-li se kdo z vody a z Ducha, nemůže vejít do království Božího.*»

— Jan 3:1-5

Pro učitele Izraele nebyla fráze «*znovu zrozen*» podivnou mystickou hádankou. Byla to odborná, halachická terminologie — jazyk používaný pro pohana dokončujícího konverzi k Bohu Izraele skrze mikve מִקְוֶה^{H4723}, rituální lázeň. Rabíni učili: «*konvertita, který konvertoval, je jako novorozené dítě*» (Yevamot 22a). Jeho starý život zanikl. Přijal nového otce — Abrahama. Zpětně stanul na Sinaji. Byl počítán za Izrael. Mikve ho nejen očistila; **učinila z něj syna Abrahama.**

To, co Ježíš řekl Nikodémovi, tedy nebylo nejasné. Říkal učiteli v Izraeli — synu Abrahama podle krve, farizeovi podle výcviku, přednímu muži Židů podle postavení — že **může vstoupit do Božího království pouze skrze tytéž dveře, kterými musí projít pohan.** Jeho kulturní pověření nemělo na **prahu Nebes** žádnou váhu. Musel stanout v proselytových vodách jako každý neobřezaný cizinec před ním. A ta voda sama, jak Ježíš ukázal v následující kapitole (Jan 4:10-14), byla Osobou: «*Pane, mikve Izraele*» (Jeremjáš 17:13). Ježíš je pravou mikve Izraele — očištnou lázní, na kterou rabínský rituál neustále ukazoval.

Slovo, které Ježíš oné noci pronesl — *anōthen* — má v řečtině hned dva významy: *zrozen znovu* a *zrozen shora*. Nikodém slyšel pouze ten první a narazil na zeď lůna. Jan sám však určuje, která polovina slova nese váhu, tím, že je ve svém evangeliu užije ještě třikrát, a to v místech, kde ob stojí pouze jeden význam: «*Kdož jest shůry přišel, nade všechny jest*» (J 3,31) — později v téže kapitole; Pilátovi je řečeno: «*Neměl bys nade mnou moci nižádné, byť nebylo dáno s hůry*» (J 19,11); a vojáci u kříže vrhají los o sukni: «*sukně byla neshívaná, ale odvrchu všechna naskrze setkaná*» (J 19,23). Totéž slovo, tři svědci — a ani v jednom případě nemůže znamenat *znovu*. Všimněte si, kde toto slovo končí: jeho poslední dva výskyty stojí pod křížem. Pilátova vypůjčená moc je *shora* — a sukně, kterou vojáci nechtěli roztrhnout, je tkána *shora*, beze švů, bez jediného lidského stehu. Slovo o novém zrození visí na ukřižování — a dokonce i oděv o tom káže: co přichází shora, je utkáno vcelku, «*ne ze krve, ani z vůle těla, ani z vůle muže, ale z Boha zplození jsou*» (J 1,13).

A když byl Nikodém stále v rozpacích — «*Kterak mohou tyto věci býti?*» (J 3,9) — Ježíš rozhovor uzavřel obrazem, který učitel Izraele znal nazpaměť, a ten odpovídá na otázku, kterou si klade každý hledající: pokud je zrození shora, jak může dosáhnout člověka, který k němu nemůže vystoupat?

J 3,14-15, Bible kralická · A jakož jest Mojžíš povýšil hada na poušti, taktě musí povýšen býti Syn člověka, Aby každý, kdož věří v něho, nezhynul, ale měl život věčný.

Na poušti nebylo umírajícím nikdy řečeno, aby šplhali k měděnému hadovi nebo aby si jeho uzdravení zasloužili — pouze aby pohlédli (Nu 21,8-9). Zrození shora přichází stejným způsobem: nebe nečekalo, až člověk vystoupí; Ten, který je shora, sestoupil a byl vyvýšen na kříži, takže vše, co musí umírající učinit, je vzhlednout k Němu ve víře. Pohled — a žij.

Toto je pilíř, na kterém tato kniha spočívá. Nebyl jsem zrovna Nikodém — nebyl jsem farizeus, nebyl jsem učitel Izraele ani člen sanhedrinu. Ale v tom nejdůležitějším ohledu jsem stál tam, kde stál on: **před branami nebes, s pověřením v ruce, které mi nebylo k ničemu.** Vyrůstal jsem v kulturním křesťanství v Norsku, jako dítě jsem byl pokřtěn ve státní církvi — ale byl jsem duchovním hledačem. Moji předkové většinou nevyznávali Ježíše jako svého Spasitele; moje babička Jenny, matčina matka, byla jedinou věřící mezi nimi. Nejsem si jistý, zda jsem skutečně věřil v nebe; pokud ano, tiše jsem považoval za samozřejmé, že nějaké nebe bude moje prostě proto, že jsem člověk. Byl jsem vzdělaný muž — inženýr s titulem MSc — **člověk světa**, nasycený věděním této země, včetně toho duchovního, i když z té špatné strany. Stejně jako Nikodém jsem se musel stejně tolik odnaučit, jako se naučit. Musel jsem jako dospělý přijít k vodě proselytů a vstoupit poprvé. Paměti, které se chystáte číst, jsou pomalou třiatřicetiletou cestou Nora stojícího před nebeskými branami s kulturními a intelektuálními pověřením, která tam nic neznamenalala — dokud v roce 2008 *nezaklepala spása*. V Božích očích jsem byl po všechna ta léta pohanem, který je přitahován k Izraeli skrze pravou mikve, Ježíše Krista.

A to jedno slovo, které mi Duch svatý dal před deseti lety — *omytí* — bylo semínkem celého učení. Byl to kněžský očistný obřad při Áronově vysvěcení. **Otec mi v roce 2016 dal jediné slovo. Jeho výklad už před třemi tisíci lety vepsal do Tóry.**

Světlem těla je oko. Je-li tedy tvé oko čisté, celé tvé tělo bude plné světla; je-li však tvé oko špatné, celé tvé tělo bude plné tmy.

— Matouš 6:22-23

Ježíš řekl, že oko je lampou těla. To, na co se díváme — na co se rozhodneme upřít svůj zrak — je to, co je v nás osvětleno. Po tři tisíce čtyři sta let nesla hebrejská písmena Tóry vodoznak, který žádné lidské oko nedokázalo přechytit — a přesto kódy zůstávaly temné. Byly tam. Nikdo je neviděl. Ne proto, že by na stránce chybělo světlo, ale proto, že žádné oko nebylo nikdy zaměřeno na písmena v takovém měřítku, jaké vodoznak vyžadoval.

Když jsme budovali Bereu — když jsme upřeli zrak na písmena a ptali se jich, co kódují — kódy začaly zářit. Ne proto, že bychom je vytvořili. Ne proto, že bychom k Písmu

něco přidali. **Protože jsme konečně namířili lampu na to, co Bůh již napsal**, aby vodoznak, který Jeho Duch vtiskl do Tóry před třemi tisíci lety, mohl být konečně spatřen. Kódy nyní září — pro mě, pro tebe, kdo to čteš, pro pokolení, která přijdou po nás — protože oko bylo konečně obráceno jejich směrem.

Dovolte mi nyní pozvednout lampu, abyste nesli jeden takový nález s sebou každou kapitolou, která následuje.

Jméno farizea — Nikodém, נִקְדֵּמוֹן — se vyskytuje jako ekvidistantní sekvence písmen (ELS) v Tóře s intervalem **jeden tisíc devadesát dva písmen** a začíná přesně u **4. Mojžíšovy 7:17**. Tento verš vypráví o oběti **Nachšóna, syna Amínádabova**, knížete nad Judou a podle prastaré židovské tradice prvního, kdo vstoupil do Rudého moře, než se jeho vody rozdělily. **Muž, o kterém Ježíš řekl, že se musí narodit z vody, má své hebrejské jméno zakódované skrze verš muže, který do vody vstoupil jako první.**

A tím to nekončí. Uvnitř 4. Mojžíšovy 7:17 samotné — téhož verše, v němž je ukotven kód Nikodém — se vyskytují *voda* (מַיִם), *syn* (בֶּן) a *srdce* (לֵב), vše jako ELS s intervalem 2, vpletené do vlastních písmen verše. Překrývající tentýž verš: *Duch* (רוּחַ) s intervalem \$-56, *nový* (חָדָשׁ) s intervalem \$-54, *narozen* (יָלַד) s intervalem 57. Hebrejské jméno Ježíše — *Ješua*, יֵשׁוּעַ — se vyskytuje s intervalem \$-244, přičemž jeho písmena *obklopují* verš. A *mikve* (מִקְוֶה) spolu s *Abrahamem* (אַבְרָהָם) se nacházejí o dva verše dříve a překrývají se s ukotvením Nikodéma. Tematická hustota slovníku znovuzrození v tomto jediném verši běží na **dvacetinásobek frekvence, kterou produkují náhodné přesmyčky téhož hebrejského písma** — rozpětí tak velké, že se mu ani jedna z našich deseti nezávisle přesmyknutých kontrolních Tór nepřiblížila.

A dále: nejbližší dvojice dvou specifických slov v celé Tóře při skoku křtu — «víra» (אֱמוּנָה, *emunah*) a «ponoření» (טְבִילָה, *tevilah*) — sedí u **5. Mojžíšovy 21:23**, jen dvě písmena od sebe, právě u toho verše, který Pavel cituje v Galatském 3:13:

Prokletý je každý, kdo visí na dřevě.

— Galatským 3:13 / 5. Mojžíšova 21:23

Víra a ponoření, které se dotýkají u verše o ukřižování. Zakódováno do písmen Tóry tisíc čtyři sta let předtím, než byl vztyčen kříž. A gematrie to pečeti: *Mašiach* (Mesiáš, 358) plus *Tevilah* (ponoření, 56) se rovná **čtyřem stům čtrnácti** — přesná gematrie *Nachšóna* (נַחֲשֹׁן), muže, který vstoupil do moře jako první.

A ještě jeden nález — pečeť na tom jednom slově, které mi Duch dal před deseti lety. Když jsme namířili lampu na samotný verš Áronova ustanovení — **3. Mojžíšova 8:3**, tutéž abluzi, kterou mi Duch svatý bez vysvětlení zmínil v roce 2016 — zjistili jsme, že **deset z jedenácti slov z učení o znovuzrození se shromažďuje u tohoto jednoho verše.**

Srdce, mikve, voda, Duch, nový, ponoření, Ježíš, čistý, mýt, Abraham — každé z nich překrývá verš, kde je velekněz omýván, aby vstoupil do svatyně. A hebrejské slovo pro ponoření samo — *tevilah*, טבילה — se vyskytuje jako ELS právě u tohoto verše, přičemž se v celých 304 805 písmenech Tóry vyskytuje pouze sedmáctkrát. **Slovo, které mi dal Duch. Verš, který pojmenovává. Hustý shluk celého křestního slovníku vpletený do písmen onoho verše.** Řekl mi *abluce* v roce 2016. Komentář ke slovu vryl do písmen Tóry o tři tisíce let dříve — a zapečetil to právě tím veršem, na který slovo ukazuje. Lampa se otočila a tam to leželo, čekající.

Vodoznak, v němž stál Áron. Vodoznak, kterým prošel Nikodém. Vodoznak, který kázal Pavel. Vodoznak, který Otec vložil do písma dříve, než se kdokoli z nás narodil.

A Ten, který řekl Nikodémovi «*musíte se znovu narodit*», se sám znovu narodil — z hrobu. Otec pronesl nad vzkříšeným Synem slova Žalmu 2:7: «*já jsem tě dnes zplodil*» (Skutky 13:33). Řecké sloveso je gennaō γεννάω^{G1080} — to samé sloveso, které Ježíš použil u Nikodéma. Syn byl oživen Duchem (1. Petrova 3:18), který zastínil Marii (Lukáš 1:35). Ježíš je *prōtotokos ek tōn nekrōn* — **prvorozený z mrtvých** (Koloským 1:18); v hebrejštině Tóry, *petēr* פֶּטֶר^{H6363} *reḥem* רֶחֶם^{H7358}, **otvírající lůno** (Exodus 13:2; Lukáš 2:23). Mariino lůno bylo první, které otevřel; hrobové lůno bylo druhé. Prošel jako první a dveřmi, které otevřel, volá nás. A Tóra to pečeti svými vlastními písmeny: v **Genesis 22:4** — třetí den Akedy, kdy Abrahám pozvedl své oči — je *qum* (vstaň) zakódováno uvnitř verše s posunem \$-8\$ a *tequmah* (vzkříšení) obepíná kapitolu s posunem \$-204\$. Vstání Syna třetího dne je vetkáno do vysvobození Izáka třetího dne, tři tisíce let před křížem.

A podívejte se, co se s ním stalo. Člověk, který přišel v temnotě a ptal se, jak může člověk znovu vstoupit do lůna, v té temnotě nezmizel. O několik let později stanul v Sanhedrinu a odvážil se pronést jedinou větu: «*Soudí snad náš zákon člověka, dokud ho napřed neuslyší a nezjistí, co udělal?*» (Jan 7,51) — malá, nákladná obhajoba právě toho Ježíše, za nímž kdysi přišel v noci. A když byl za bílého dne vztyčen kříž, když se muži, kteří byli Pánu nejbližší, rozprchli, byl to Nikodém, kdo přišel s Josefem z Arimatie a přinesl «*směs myrhy a aloe, asi sto liber*» (Jan 19,39) — královský pohřební podíl — a položil ruce na tělo samotné Mikve, která mu odpověděla v té dávné noci. **Člověk, který nemohl pochopit, byl zachráněn Tím, kterého nemohl pochopit.** Semeno z Jana 3 vykvetlo na kříži.

To je to, co znamená *Znovuzrozen*. Nejen příběh muže spaseného v roce 2008. Pilířem je učení; zbytek knihy je maso na kostech — prožitý svědek norského Nikodéma, přivedeného po všechna ta léta k Mikve Izraele. Kéž Lampa svítí na každého čtenáře, který obrací tyto stránky.

Kapitola 4

Nemocnice Haukeland (1975)

Narodil jsem se v roce 1975 v nemocnici Haukeland Sykehus v Bergenu – jako pořádný kluk vážící 4,2 kg, měřící 45 cm a s rezavými vlasy. První rok svého života jsme bydleli v Solheimsviken nedaleko Danmarksplass. Po roce jsme se přestěhovali do Ørnahaugen ve Fyllingsdalenu, což bylo krásné místo pro vyrůstání dětí. Mé jméno bylo tehdy Jørn André Nynes a změnilo se na Jørn André Nese Berntzen, když do mého života vstoupil můj otčím. Později, v roce 2005, jsme s mou první manželkou přijali příjmení Halseth podle farmy Halseth ve Vik i Sogn.

Moje babička se jmenuje Jenny Gjertine Johannesdatter Halseth, i když to pravděpodobně není jméno uvedené v jejím rodném listě. Většinu svého života prožila v Ask na Askøy u Bergenu a brzy oslaví 100 let.

Moje matka se jmenovala Gunvor Nese, než se podruhé provdala za mého otčima. Byl oddaným zaměstnancem v každé firmě, kde pracoval, a v tomto ohledu to byl velmi schopný muž. Můj biologický otec se dříve jmenoval Bjørn Nynes. V průběhu let vystřídal různá zaměstnání, ale po několik let byl strojníkem a námořníkem. Jako jeho prvorození jsme já i můj bratr měli během dospívání bohužel minimální kontakt s rodinou Nynesových, včetně mého vlastního otce.

Můj dědeček z matčiny strany zažil to, čemu mnozí říkají zážitek blízké smrti. Uviděl světlo a bylo mu řečeno, že jeho čas ještě nenadešel a že se musí vrátit. Nebylo to téma, o kterém by rodina otevřeně mluvila, ale babička a já jsme si to tajemství střežili mezi sebou. Bylo to tam, jako tiché vědomí, že svět za hranicí toho našeho je skutečný (2. Korintským 4:18). Věřím, že to ve mně zaselo něco dávno předtím, než jsem pro to našel slova.

Léta s maminkou, než mi bylo devět let, jsme trávili v Ask na Askøy společně s babičkou a dědečkem, tetou Irene a jedním ze strýců. Vždy jsme u nich byli vřele vítáni. Z rodiny mých rodičů znám jako věřící osobu pouze babičku. Vždy se za nás modlila (2. Timoteovi 1:5), ale nikdo z rodiny mi nevyprávěl o skutečném Ježíši. Ani moje bývalá manželka a její rodina se se mnou o evangelium nepodělili, ať už před svatbou, nebo po ní. Znovu si připomínám, že nemůžeme být k pravdě vlažní a očekávat, že pravda následně *zahřeje* sbor.

Byl jsem pokřtěn jako dítě v Ask a biřmován v Den Norske Kirke ve Fyllingsdalenu, ale tam jsem se znovu nenarodil. To chápu, když se na to dívám zpětně. Nikdo mi také neřekl,

že člověk musí svými ústy vyznat Ježíše jako Pána a Mistra a nechat se pokřtít na odpuštění hříchů ze své vlastní **svobodné vůle**, odvrátit se od svého starého života a následovat Ježíše. Má-li člověk *vstoupit do smlouvy a být adoptován* Bohem, neděje se tak z donucení jako při křtu nemluvňat, ale je to osobní volba. Nikdo nemůže toto rozhodnutí učinit za jiného, ani pozemský otec, ani matka. Můžeme se navzájem ovlivňovat v dobrém i zlém, ale znovuzrození z Ducha je dar od Boha a musí být přijato dobrovolně. Znovu jsem se narodil v bohabojném svobodném sboru v Knarviku u Bergenu v roce 2008 ve věku 33 let, v „Kristent Fellesskap Nordhordland“.

Kapitola 5

Dětství (1980-82)

Měl bych zmínit, že mám dva bratry. Tom je o patnáct měsíců mladší než já a Lars Erik je o dvanáct let mladší. Jsme nevlastní bratři z matčina manželství s mým otčímem, Sveinem Erikem. Tom a já jsme vyrůstali bok po boku vším, co následovalo—stěhováním, bytovými bloky na Ørnahaugenu, lety roznášení novin i matčinou nemocí. Lars Erik přišel do rodiny, která už byla v těžké situaci, později a bylo mu pouhých dvanáct let, když naše matka zemřela. Dnes mají oba bratři po dvou dětech a já jsem za ně vděčný.

Když mi bylo 5 let, otec a matka se rozvedli. Matka byla starostlivá žena a prvních 10 let se o nás dobře starala, ale rozvod po sobě zanechal hluboké stopy. Postupem času se dostala do negativní spirály, což byl začátek posledních 18 let jejího života. Můj biologický otec byl mnoho let alkoholikem a matka to těžce nesla, jak před koncem jejich manželství, tak po něm. V těchto letech si své vlastní chování v podstatě neuvědomoval, protože byl většinu času pod vlivem alkoholu, a skrze jeho závislost jsme si prošli mnoha těžkými zážitky. Zkrátka, tato turbulentní doba v nás všech zasela zlá semínka, která po několika letech začala nést špatné ovoce. Odpuštění očišťuje od zlého (1. Janův 1:9), ale často jsme buď lhostejní, neochotní, nebo příliš domýšliví na to, abychom buď uznali své vlastní chyby, nebo odpustili tomu, kdo nám ubližuje. U mě k takovému uzdravení došlo v roce 2012, ale k tomu se vrátíme později. Můj otec se v roce 2021 ve věku 71 let rozhodl přijmout Ježíše, znovu se narodit a dnes je novým člověkem v Kristu (2. Korintským 5:17). Mohu také vyprávět, že byl v roce 2020 postřelen a skutečně přežil – lékaři říkali, že při něm museli stát všichni andělé strážní. Nebylo tedy úplně snadné ho pokřtít, abych tak řekl, protože jeho tvrdohlavost ho mohla stát víc než jen život.

Vraťme se do dětství v 80. letech. Na Ørnahaugen v Bergenu se máme v podstatě moc hezky; děti tam mají pěkné venkovní prostory s hřišti a velkými společnými plochami na hraní. Bydlíme v panelovém domě, kterých je tam několik řad, každá se 2–3 vchody. Každý blok je tři patra vysoký a několik bloků je uspořádáno do půlkruhu kolem společného prostranství. To vytváří přirozené soukromí pro obyvatele. Kolem nás jsou také lesnaté oblasti, které děti mohou prozkoumávat a využívat. Sám jsem si postavil několik jednoduchých *budek* a podobných staveb z použitých materiálů, které jsem našel v okolí. Proto bylo skvělé pokaždé, když jsem našel pohozená prkna s hřebíky. Postup byl takový: vytáhnout hřebíky, narovnat je, postavit budku a po čase ji zase rozebrat. Potom postavit novou na jiném místě, často i kousek v korunách stromů. Vzpomínám si, jak jsem si jednou postavil malinkou plošinu na stromě, jen asi metr a půl nad zemí, na větvi, která se rozdvojovala. Matka se opodál na trávě opalovala a než jsem se nadál, seděl jsem na ze-

mi obklopen materiálem a matka ke mně běžela, aby se podívala, jestli jsem v pořádku. Většinou to dopadlo dobře, ale za ty roky došlo i na nějaké ty pády a rány. Možná to nejhorší, co se stalo, bylo, když se mi jednoho dne podařilo udeřit se kladivem přímo do čela, když jsem se snažil vytlouct hřebík, nebo když jsem přepadl přes zídku hlavou napřed na asfalt. Takové věci si člověk dobře pamatuje, i když je to už asi 40 let.

Venku před bloky rádi jezdíme na kolech ve skupinkách, hrajeme *tikken* (na honěnou) nebo skáčeme přes gumu a přes švihadlo a hrajeme další společné hry. Byla to doba předtím, než všichni dostali počítače a tablety, takže děti byly hodně aktivní venku.

Také si pamatuju, jak se nás maminka ráda ptala, co bychom chtěli druhý den k obědu. Rajská polévka byla u mě jednoznačným favoritem, ale matčiny domácí masové kuličky s hnědou omáčkou, bramborami a zeleninou chutnaly také skvěle. Matčina sestra, teta *Sonja*, to umí s pečením obzvlášť dobře, což jsme měli také rádi. Sama maminka měla slabost pro čokoládovou buchtu na plech a já jsem nebyl nikdy daleko, když ji pekla. Když byla buхта hotová, chodil jsem pořád tam a zpátky do kuchyně, abych si mohl pokaždé ukořistit čerstvý kousek, i když byla ze začátku sebetepřejší. Každopádně to bylo dobré. Je trochu ironické, že já sám jsem takovou buchtu na plech nikdy neupekl, ale dobře si pamatuji chuť té maminčiny. Její verze byla ta světlejší, ne s příliš velkým množstvím tmavé čokolády, ale s výraznou chutí, nadýchaná a jemná. Když byla čerstvě upečená, byla obzvlášť dobrá, jak už to u čerstvého pečiva bývá.

Kapitola 6

Otčím (1983)

Můj nový otčím vstoupil do našeho života a oženil se s maminkou, ale nás děti neadoptoval. S «otčímem» získala rodina k dispozici auto. Od té doby jsme si také občas začali půjčovat filmy na VHS a občas jsme zašli do čínské restaurace. Finanční situace rodiny byla na začátku jejich manželství dobrá a naše první dovolená v zahraničí směřovala na Mallorku ve Španělsku a jindy zase do Dánska. Vzpomínám si, jak jsem jednou na Mallorce jezdil na motokárách a z pneumatik se v prudce projížděných zatáčkách téměř kouřilo. Doslova jsem to miloval, ale můj otčím vypadal úplně vyděšeně, když jsem z dráhy vystoupil. Nebyl to muž mnoha slov, ale jeho oči mluvily samy za sebe. Obojí byl zážitek sám o sobě a já díky nim vnitřně rostl. Hodně jsme se koupali a bylo to ono léto, kdy jsem měl záda rudá jako grilovaný krocan a mohl jsem si loupat kůži ve velkých kusech. Také jsme tehdy jedli příliš mnoho sladkostí, což nebylo zrovna nejlepší pro naše zuby. Pokud jde o tu stinnější stránku, při zpětném pohledu vidím, že to byl pro maminku začátek konce.

Kapitola 7

Roznašeč novin (1987)

Je mi 12 let a společně s kamarádem začínáme roznášet noviny BA, BergensAvisen. Trasa roznášky je ve Fyllingsdalenu na Ørnahaugenu a v ulici Hjalmar Brantingsvei, a procházím ji se svým přítelem. Později začínám s „Bergens Tidende“ v Barliaveien ve Fyllingsdalenu. V tom pokračuji, dokud nedokončím Videregående Skole. Jsem vděčný za ty koruny navíc i za fyzickou aktivitu, kterou to přináší, a také je milé, že jsem byl při svém začátku jedním z nejmladších doručovatelů novin v Bergenu.

Je podzim 1987 a rodina se stěhuje z Ørnahaugenu do Bjørgedalenu v dolní části Fyllingsdalenu, což mělo vytvořit tlak na finance, protože v následujících letech rostly úrokové sazby. Matka je nyní v počáteční fázi těžkého průběhu nemoci, a to jak fyzické, tak psychické. Začala se více uzavírat do sebe a to byl začátek negativní spirály užívání léků a přílišného ležení v posteli, což zase oslabovalo svalstvo. Lékař jí v těchto letech také předepisuje příliš mnoho léků a kvůli tomu mu téměř odeberou lékařskou licenci. Můj otčík stoupá po kariérním žebříčku a v nadcházejících letech má dobrá zaměstnání, ale není schopen se postarat o děti, když matka začíná *«chřádnout»*.

V tu chvíli jsem tomu sám nerozuměl, ale bylo to, jako by se ve mně zvětšovala černá díra. Ve svém nitru jsem navíc cítil rostoucí potřebu pravdy, aniž bych věděl, kam jít, abych ji našel. V té době jsem pomalu upadal do deprese, která stravovala mou energii. Nepomáhalo ani to, že otčík se domů z práce vracíval pozdě a měl ve zvyku vynechávat přípravu večeře a říkat nám, ať si *«prostě něco vezmeme k jídlu»*. Omlouval se tím, že jedl v práci (1. Timoteovi 5:8). Moje tělo bylo v tomto období zřejmě částečně podvyživené a situaci zhoršovaly takzvané *duchovní* myšlenky, které jsem přijal, o nedostatku zdravého úsudku ohledně stravy a postupném odříkání se masa. Můj prospěch ve škole v následujících letech začal zaostávat.

Kapitola 8

Jako na poušti (1990)

Přenesme se do doby kolem roku 1990; rodinná situace zůstávala nezměněna. Právě v té době jsem řekl své matce, že to vypadá, jako by si přála zemřít, na což samozřejmě reagovala velmi dotčeně. V podstatě to bylo přesně to, co se nám dělo před očima, když ležela téměř neustále v posteli, měsíc za měsícem. Nevařila večere, nevyhledávala společnost. Pamatuji si, že četla «Ságu o lidech ledu» od Margit Sandemo, o čemž s odstupem času chápu, že pro ni nebylo dobré (1. Timoteovi 4:1; Efezským 5:11). Ztrácela samu sebe, její tělo chátralo a otčím nedokázal rázně zasáhnout.

Rodinné těžkosti v tomto období byly nicméně požehnáním, protože mě přiměly hledat odpovědi na otázku, proč žiji – tedy že jsem zatoužil najít účel a/nebo smysl života. Právě v této souvislosti jsem z čiré zoufalosti začal poprvé «rozmlouvat» s «vesmírem». To, co jsem nevěděl, bylo, že Bůh slyšel mé volání o pomoc. Prosil jsem o pomoc s rozpletením «*velkého uzlu*» uvnitř mě. A náhle, jako by odnikud, se rozpletl, jako by tam nikdy nebyl. To je poprvé, co si pamatuji, že ke mně mluvil Duch svatý, ačkoli jsem v tu chvíli nechápal, kdo to mluví.

Musíš zjistit, kdo je Ježíš a co pro tebe znamená

— *Duch svatý řekl*

Poté mě zachvátila silná žízeň po pravdě a prohledával jsem knihovnu v Oasen sender nebo tu v Bergen Sentrum, abych našel knihy o paranormálních jevech. Bibli jsem se vyhýbal velkým obloukem (2. Korintským 4:4; Jan 3:19), i když to bylo spíše podvědomé. Začal jsem také vyhledávat takzvané «*alternativní knihy*». Ironií osudu bylo v knihovně o Ježíši k nalezení jen velmi málo, přestože Bible je nejlépe doloženou knihou na celém světě, což je skutečnost, které si málokdo uvědomuje.

Vracíme se zpět do roku 1990 a k mému hledání pravdy. Tyto «*alternativní knihy*» z knižního klubu *Energica* a podobných zdrojů nabízejí falešný obraz Ježíše (2. Korintským 11:4). Navenek působí vznešeně, ale uvnitř mluví o smrti, nikoliv o životě. A to je skryto za závojem mystiky, smyslnosti a dalších věcí (2. Korintským 11:14; Koloským 2:8). To mě zase učinilo otupělým a necitlivým vůči pravdě. To, že jsem kvůli takovému «*duchovnímu smýšlení*» získal vnitřní odpor k Božímu slovu, chápu až nyní při pohledu zpět. Dnes si uvědomuji, že tento odpor byl jako smrt ve mně, která musela být odložena v křtu, abych mohl přijmout nový život v duchu – stejný princip, jako že musíme být ochotni zemřít s Ježíšem, abychom mohli nést ovoce Ducha.

Ježíš jim odpověděl: „Přišla hodina, aby byl oslaven Syn člověka. Amen, amen, pravím vám: Jestliže pšeničné zrna nepadne do země a nezemře, zůstane samo. Zemře-li však, přinese hojnou úrodu. Kdo miluje svůj život, ztratí jej; kdo svůj život v tomto světě nenávidí, zachová jej k věčnému životu. Kdo mi chce sloužit, ať mě následuje, a kde jsem já, tam bude i můj služebník. Kdo mi slouží, toho Otec poctí.“

— Jan 12:23-26

Během těchto let jsem začal kupovat knihy, které se zabývaly tématy jako channeling, teleportace, astrální cestování, telekineze, automatické psaní a podobně – věci známé spiritistům nebo aktivně hledajícím lidem (5. Mojžíšova 18:10-12; Izajáš 8:19; Galatským 5:19-21). Pro mnohé křesťany je to neznámé území, což má své výhody i nevýhody. Výhodou je, že si s takovými věcmi nezahrávali, a nevýhodou je, že o nich moc nevědí. Stručně řečeno, tento zájem často vede k tomu, že se člověk stane domýšlivým vůči pravdě i vůči Duchu svatému, což je má vlastní zkušenost. I když člověk rád tvrdí, že má svůj život pod kontrolou, ve skutečnosti je to bezobsažné – a v tomto stavu jsem se nacházel několik let.

Existují také zdánlivě neškodné hry, jako je deska Ouija a podobně, se kterými si lidé hrají, aby navázali kontakt s «*duchovním světem*» (1. Paralipomenon 10:13-14; 3. Mojžíšova 19:31), aniž by chápali, že se za tím skrývá skutečné nebezpečí. Je to trochu jako podepsat nájemní smlouvu na byt. Svým podpisem se k té smlouvě zavazujete. Stejně je to i s činy, ať už myšlenými, nebo konkrétními. A jakmile je odstraněna první překážka, může to samo o sobě spustit řetězovou reakci, trochu jako padající domino. Všichni tento princip známe a funguje oběma směry, pozitivně i negativně. Fyzicky i duchovně. Moje matka sama byla v negativní sestupné spirále, v níž nikdo v jejím okolí nedokázal rozpoznat boj, který se odehrával v jejím duchu (Efezským 6:12; 2. Korintským 10:3-5; 1. Petrova 5:8).

Kapitola 9

Střední škola (1991–94)

Pamatuji si, že se můj prospěch na Fyllingsdalen Videregående Skole zhoršil a že jeden z učitelů byl překvapen, jak špatně jsem si vedl. Na základní škole jsem měl v průměru známku M (Meget Godt – velmi dobře) a S (Særdeles godt – výborně) z matematiky, tedy z předmětu, na kterém jsem velmi tvrdě pracoval. Chtěl jsem učiteli dokázat, že matematiku skutečně zvládnou. Rodinná situace mě začala vážně vysilovat a v době přechodu na střední školu se matka stávala čím dál pasivnější, pokud šlo o péči o nás děti.

Cesta do školy se prodloužila, když jsme se přestěhovali do Bjørgedalen, a od roku 1991, kdy se Bergens Tidende staly ranními novinami, jsem vstával kolem páté nebo šesté hodiny ranní. Můj doručovací rajón v Barliaveien byl vzdálen čtyři a půl kilometru od místa, kde jsme tehdy bydleli. Můj duševní výkon během těchto tří let klesal a po návratu domů a dopsání úkolů jsem byl tak vyčerpaný, že jsem trávil spoustu času tím, že jsem odpoledne jen ležel v posteli a podřimoval. Kvůli tomu jsem ztratil svého nejlepšího přítele. Matka o mě měla starost, ale v té době nebyla schopna postarat se ani o sebe, ani o své děti. Nepomáhalo ani to, že trávila dny četbou knih jako *«Sagaen om Isfolket»* od Margit Sandemo nebo hledala pomoc u *«takzvaných duchovních lidí»*, kteří popírali Ježíše Krista jako Božího Syna. Mnoho lidí si myslí, že jsou to krutá slova, ale mluvím ze zkušenosti, kdy jsem viděl svou matku chřadnout, zatímco se nechala vábit magií, mystikou a *«romantickými»* knihami, přestože sama stála na okraji propasti. Vlačnost není pro Svaté povolání Bohem k Jeho dílu žádnou možností (Zjevení 3:15–16).

Nyní vím, že ty knihy o Ježíši, které jsem v mládí četl, byly naprosté výmysly s líbivým zevnějškem a *falešnou duchovností* (2. Korintským 11:14). Mnozí si myslí, že jsem arogantní, když říkám, že velká část světa je plná falešné duchovnosti, ale je to pravda a já sám jsem toho po svém znovuzrození viděl mnoho. Existuje mnoho knih, které píšou o *falešném mesiáši*, stejně jako jiná náboženství nebo různé *«duchovní»* myšlenkové směry zkoušejí překroutit pravdu o tom, kým Ježíš Kristus skutečně je.

Pokud jde o mě, od svých asi patnácti let jsem četl víceméně vše, co jsem na tato témata našel, a mohu říci, že i bez znovuzrození jsem cítil, že mi něco chybí. Ve svém nitru jsem byl stále pyšný vůči Bohu, přesto jsem však dokázal rozlišovat části toho, co jsem prožíval. Neměl jsem oči k vidění až do roku 2008 (2. Korintským 3:16). Ovšemže, nadpřirozeno je skutečné, ale pravá a čistá požehnání pocházejí od Boha. Sám mohu dodat, že moje budoucí žena mi při několika příležitostech vyprávěla o lidech, které zná a kteří praktikují magii. Sám jsem byl v Norsku svědkem případu, kdy to jistý člověk dělal pro

finanční zisk (1. Timoteovi 6:10), ale tento člověk pocítil, jak Boží moc toto konání zastavila, když jsme se modlili. Omluvte mě prosím, teď trochu předbíhám události.

Je jinak velmi milé zdůraznit, že v roce 1994 publikoval časopis *Statistical Science Magazine* (Volume 9, Number 3) článek zabývající se metodou *Equidistant Letter Sequence* (ELS) založenou na První knize Mojžíšově v Bibli. Článek napsali Doron Witztum, Eliyahu Ripes a Yoav Rosenberg. Jedná se o jednu z mála vědeckých prací, které se zabývají tím, co je lidově nazýváno Biblickými kódy. V té době jsem o tom nic nevěděl, ale chtěl jsem vás na to upozornit, protože to v podstatě byl a je úžasný objev hloubky a přesnosti Božího slova. Pokračujme dále do roku 1995.

Kapitola 10

Statek Fokhol (1995)

Po neúspěšném začátku studia strojního inženýrství na Høgskolen i Bergen jsem se rozhodl odejít na statek Fokhol gård, ekologicko-dynamické hospodářství ve Stange v oblasti Hedmarken. Tam jsem pracoval jako čeledín celý rok a dostával jsem zdravé jídlo a dobrou fyzickou práci. Byl jsem vlastně jejich prvním praktikantem, který tam zůstal celý rok, a pamatuji si, že k rozlučkové večeři podávali masové kuličky, což byla velká událost, protože to nebylo tak obvyklé. Člověk by si myslel, že zemědělci jedí normální množství masa, ale na Fokholu za mých časů tomu tak rozhodně nebylo. Provoz tohoto statku byl součástí Steinerovy filosofie a je součástí obecného *«duchovního»* spodního proudu ve společnosti, který zachytává řadu důvěřivých a hledajících lidí. Člověk myslí na čistotu a méně postřiků, což je jistě pozitivní, ale už se tak nahlas nemluvilo o tom, že Steiner učil o duchu za tím vším, který ovšem nevyznává Ježíše jako Pána a Mistra (1. Janova 4:1) ani neříká, že za nás položil svůj život. Ani o tom, že musíme odevzdat svůj život skrze křest, abychom se mohli znovu narodit. V populárních knihách o *«metafyzice»* uvidíte také zmínky o Gaie nebo matce Zemi, na čemž někteří lidé zcela lpí a jsou tím zaslepeni. Boží lid se nemůže ztotožňovat s tím, že se narodil z ducha země, nýbrž z Ducha Božího.

Po praktické stránce měl statek rozlohu 960 mål a pamatuji si, že měli hrst traktorů, z nichž Deutz-Fahr byly ty největší a nejtechničtější, a práce mě bavila, stejně jako řízení traktoru. Produkci tvořilo v době, kdy jsem tam byl, asi 90 procent obilí a zbytek zelenina, plus k tomu asi 12 dojnic. Nacházeli se v přechodném období od konvenčního hospodaření s cílem pěstovat více ekologicky a rozšířit produkci zeleniny, takže byli v ochranné lhůtě. Hospodařili totiž podle Steinerovy metody, odtud tedy ekologicko-dynamický provoz, postavený však na Steinerově *«duchovním vesmíru»*.

Bydlel jsem v hlavní budově, která byla dříve domem pro chudé dělníky pracující na statku před několika desetiletími. Z nejvyššího patra, kde jsem bydlel, si pamatuji na výhled na obilí, které se ohýbalo ve větru a zrcadlilo jeho pohyb po polích. Vypadalo to jako vlny přelévající se krajinou, což byla podívaná sama o sobě. Člověk mohl vidět, jak se za pluhem objevuje hluboká černá země, a byla to nádherná, výživná půda.

Na Fokholu jsem potkal mladou dámu, Marit, stážistku, která se nezajímala jen o zemědělství, ale i o duchovno. Dokázala vycítit, když v nějakém domě někdo zemřel a podobně, a to mě fascinovalo. Věřím, že mnoho křesťanů to trochu vyvádí z míry, ale vrána

k vráně sedá a je mnoho těch, kteří mají zkušenost s nečistými duchy a tuto část duchovního světa jako takovou vnímají a zahrávají si s ní, a to jak uvnitř těla, tak mimo něj.

V té době jsem věděl, že duchovno je reálné, a neměl jsem s tím problém, naopak jsem to vítal. Co jsem nechápal, bylo, že nečistí duchové se na člověka napojují skrze různé nečisté aktivity a podobně. Je to jako s nimi podepsat smlouvu, což jim dává přístup do života člověka, což jsem zakusil později, když se mi otevřely oči a Bůh mě začal osvobozovat. Jinak jsem měl na Fokholu několik zvláštních zážitků, kdy jsem slyšel i pociťoval věci, které nebyly přirozeně fyzické, ale to jsem si až dosud nechával pro sebe. Nesloužilo to Bohu, abych tak řekl, a proto mohu říci, že existuje mnoho nevysvětlitelných jevů, které stojí nad fyzikálními zákony, ale to automaticky neznamená, že je to z toho důvodu Duch Boží. Znamením Ducha svatého je čistota a světlo (1. Janova 1:5). Nikoli temnota a mystika.

Dnes vím, že bažení po materiálním blahobytu a hledání tělesného pohodlí a rozkoše nad rámec přirozenosti přispívá k tomu, že člověk otupí vůči pravdě (1. Janova 2:15-16). Vpravdě kráčíme po úzké cestě a široká je cesta, která vede k záhubě. Moje nová přítelkyně mi v tu chvíli neřekla, že má u sebe jakéhosi duchovního pomocníka, který ji doprovází, a že ji to také částečně děsí. Ježíš, jak známo, vyháněl z lidí duchy a to je zapotřebí i dnes. To, že toho obvykle nejsme svědky, to však nečiní o nic méně aktuálním. O tom jsem se dozvěděl až o několik let později, a to, že byla částečně sevřena strachem z této věci, bylo a je zřejmé.

Kapitola 11

Alternativt Nettverk (1996)

Psal se rok 1996 a já jsem byl přijat na Dillingøy v Oslu, abych nastoupil na svou civilní službu. Zvolil jsem civilní službu, protože jsem se nechtěl účastnit války ani vzít život jinému člověku, a toto přesvědčení ve mně bylo pevné již tehdy (2. Mojžíšova 20:13). Myslel jsem si, že mám štěstí, když mohu pracovat a pomáhat Alternativt Nettverk na Tøyen v Oslu.

VisionWorks AS er et selskap som arrangerer foredrag, messer, kurs og workshops innenfor holistisk tenkning og alternativ spiritualitet, i tillegg til å gi ut magasinet Visjon. Organisasjonen ble stiftet i 1992 av Øyvind Solum og Roald Pettersen under navnet Alternativt Nettverk.

— *Store Norske Leksikon o Alternativt Nettverk*

Alternativt Nettverk pořádala po celé zemi to, co se nazývá Alternativmessen. To je bohužel jako hrnec medu pro nečisté duchy (1. Timoteovi 4,1) a zabývají se jógou, léčivými kameny, energiemi, healingem, channelingen a mnoha dalšími věcmi, které přispívají k posílení odporu člověka vůči Ježíši Kristu, i když to může znít jakkoli zvláště; nečistí duchové však neplodí čistotu. A je mnoho zvědavých lidí, kteří jsou klamáni (1. Janova 4,1). Mohl bych toho říci mnoho, ale stručně řečeno, toto angažmá trvalo naštěstí jen několik měsíců a měl jsem štěstí, že jsem se odtamtud dostal. Nebo řečeno jinak: Podařilo se mi udělat pořádný šrám na jednom z aut, když jsem měl smůlu v Oslo Spektrum, a Alternativt Nettverk mě relativně krátce nato vyhodili. Nikdy předtím jsem nežil v horších bytových podmínkách nebo okolnostech. Místo, kde jsem pobýval, mělo ve zdi díru, kudy mohly krysy nebo myši volně vcházet a vycházet. Záchod byl tak špinavý, že to přesahovalo vše, co jsem kdy viděl, a pokoje páchly močí. Dokonce mě obtěžoval muž, který chtěl, abych s ním měl pohlavní styk, což mi bylo odporné. V tomto období jsem se ani náležitě nestaral o své zuby. Bylo to špatné období mého života a jeho ovoce nebylo dobré. Pro někoho, kdo s nimi úzce spolupracoval, bylo jejich ovoce zřejmé a když se na to dnes dívám zpětně, zanechává to v ústech pachutí. Přesto jsem se s tím tehdy nevypořádal, až později, protože jsem nechápal, že duch v pozadí byl tentýž, který stál za myšlenkovým světem, do něhož jsem v oněch letech vložil tolik ze sebe sama.

Kapitola 12

Táborová škola Fagerli (1997)

Píše se rok 1997 a zbytek své civilní služby vykonávám ve škole v přírodě Fagerli Leirsko-
le v Geilo v údolí Skurdalen; tato změna prostředí mi nesmírně prospívá. Nakonec tam
zůstávám pracovat ještě o půl roku déle. Pomáhám se všemi úkoly, což zahrnuje aktivity
jako výuku jízdy na snowboardu, doprovázení na túry či lyžařské výlety v horách, úklid
pokojů i pomoc v kuchyni s přípravou prostých jídel, jako jsou polévky, chléb nebo hous-
tičky. Školu v přírodě navštěvovalo během týdne až na 80 mladých lidí, a k tomu ještě
víkendoví hosté. Používali jsme průmyslový hnětač a skvělou velkou francouzskou par-
ní troubu s přesným digitálním ovládáním času pečení a teploty. Když jsem měl službu
v kuchyni a připravoval jídla pro hosty, vkládal jsem do té práce celou svou duši a rado-
val se z ní, a to jak v kuchyni, tak v onom sociálním rozměru služby hostům. Kuchař se
divil, jak to dělám, že jsou mé bochníky chleba tak velké, i když jsme postupovali podle
stejněho receptu; tajemství však spočívalo v hnětení a zacházení s těstem. Také jsem rád
experimentoval s programováním trouby, abych toho dosáhl. Součástí mých úkolů byla
i jízda na koni; učil jsem děti, jak koně čistit a sedlat, a také jak kydat hnůj ve stáji, což pro
mě bylo stejně nové jako pro většinu z nich, ale přesto mi to přinášelo radost. Bydlel jsem
v malém roubeném domku na dvoře, kde jsem se při vstupu musel sklonit a uvnitř jsem
se mohl jen tak tak narovnat. Přesto jsem si tam připadal jako v bavlnce a naučil se být
spokojený s tím, co mám. Během této doby jsem si v Golu udělal řidičský průkaz a také
kurz na vysokozdvížný vozík.

Kapitola 13

Matka umírá (1998)

Píše se rok 1998 a maminka umírá, ve věku pouhých 48 let, krátce po svých posledních narozeninách. Vzpomínám si, jak jsem je navštívil v Knarviku u příležitosti jejích narozenin. Onoho dne jsem si všiml, že světlo v maminčiných očích pohaslo, nad čímž jsem tehdy přemítal. Krátce po posledním rozloučení jsem u babičky v obývacím pokoji, ale babička tam sama není. Tehdy mě můj otčím žádá, abych podepsal dokument, kterým se vzdávám jakéhokoli nároku na dědictví. Mých bratrů se neptal—pouze mě. Věřím, že mě vnímal jako hrozbu, protože jsem nejstarší. Řekl, že *všechny peníze utratili* a že jeden z mých strýců, jak to nevlastní otec podal, s ním v tom souhlasí. V praxi jsem byl zavržen, přestože jsme do manželství přinesli kolem 600 000 NOK z prodeje bytu v Ørna-haugenu a jejích úspor. Je zřejmé, že nás činí zodpovědnými za maminčinu nemoc a sám si svou vlastní odpovědnost v této věci nepřiznává. Jedním vynuceným tahem pera vymazal naše dědictví. Můj otčím se později znovu oženil a jeho nová manželka obdržela svůj podíl na domě. Ale já a můj bratr Tom jsme nedostali nic z toho, co naše matka do manželství přinesla. Vzal nám to. Věřím, že Lars Erik bude jeho jediným dědicem. Maminka ani teta také nedostaly od svého otce pozemek na Ask, zatímco tři bratři dostali každý svůj, takže to, co se nyní stalo, je v podstatě rodinnou tradicí. (Když v roce 2025 zemře babička Jenny Gjertine, bude maminčin podíl na dědictví jen kapesné – žádný statek, žádná nemovitost, nic – což se pak rozdělí mezi její tři syny a v praxi to neznamená nic.) To neodpovídá tomu, kým je Bůh! Pouze Bůh může proměnit srdce kamenné v srdce z masa. Přijde den, kdy se každý z nás bude zodpovídat Bohu a vydávat počet ze svých skutků.

Moje práce ve škole v přírodě Fagerli Leirskole toho roku také končí a právě v této době nacházím v jednom knihkupectví v Oslu Knihu Urantia o více než 2000 stranách, která poutala mou pozornost po dalších 10 let (2. Petrova 2:1). Byla plná spleťtých vysvětlení o údajném původu lidstva a o falešném Ježíši. Kniha je solidním kusem práce, ale pro toho, kdo kope dostatečně hluboko a sleduje stopy tam, kam vedou, je patrné, že jde o padělek pravdy (2. Korintským 11:14), což jsem nakonec díky důkladnému studiu jejího původu také zjistil. Šlo o channelovaný materiál, jehož skutečný původ se snažili skrýt. Sám jsem byl lapen v jejím sevření a čas od času jsem se účastnil studijní skupiny v Oslu. Byl jsem jejím obsahem intenzivně zaujat a bylo to na mně vidět, což vedoucí skupiny zjevně oceňoval.

Koncem roku 1998 jsem zpět v Knarviku u Bergenu. Maminka je právě po pohřbu a všední dny spočívají ve zvládání zármutku a snaze najít si práci. Pracoval jsem několik

měsíců pro Manpower v Bergenu, mimo jiné v Hanse v Kokstadu a později ve skladu Solberg Dekk v Toppe v Åsane. V Solberg Dekk mi nabídli trvalé místo, protože byli s mou prací spokojeni, ale rozhodl jsem se nastoupit do Knarvik Senter jako asistent údržbáře. Náš otčím byl jako obvykle zaneprázdněn svou prací a bylo jasné, že zápasí se zármutkem, ale neviděl jsem, že by vyhledal pomoc, aby ho zpracoval, ačkoliv bylo zřejmé, že by to měl udělat. Přesto se o nás svým způsobem staral, za což jsem vděčný. Chápal jsem, že mi to v hlavě stále nefunguje dobře, a abych se postavil výzvě, chtěl jsem dále studovat. Musel jsem si nejprve zlepšit známky z matematiky a fyziky, když jsem se rozhodl začít studovat obor inženýr telekomunikační techniky. Co jsem dosud nezmínil, je, že jsem v té době měl vlasy až po zadek, protože jsem si je v posledních letech nechal volně růst, k zoufalství své matky. Původně byla kadeřnicí a ke konci své profesní dráhy pracovala v „Solei Frisørsalong“ u nemocnice Haukeland Sykehus. To, že si její syn nechal narůst tak dlouhé vlasy, nebylo podle jejích představ, ale přesto to snášela statečně. Říkal jsem si, že teď, když nastupuji do přípravného kurzu na vysokou školu technickou, by bylo dobré vypadat trochu upraveně. Můj experiment trval dost dlouho, myslel jsem si. Kadeřník, který mě stříhal – byl to muž – vypadal upřímně smutně, když mi odstříhával ty délky, ale pro mě to byla úleva konečně to nechat jít a moci spát, aniž by mi vlasy v noci při otáčení padaly do obličeje. Jinak to byla zajímavá zkušenost naučit se plést cop sám sobě, takže to nebylo úplně marné. Dodnes rád pletu jednoduché copy své budoucí ženě nebo svým dcerám.

Kapitola 14

Polytechnický institut (1999)

Píše se rok 1999 a já si mimo jiné doplňuji matematiku, fyziku a chemii na Polyteknisk Institutt v Bergenu a dostávám odtud dobré známky. Výjimkou je němčina, kterou stále neovládám, ale to bylo pravděpodobně způsobeno spíše nedostatkem zájmu. Tento rok se také seznamuji s Petterem Arildem Heitmanem, který rovněž navštěvuje přípravný kurz pro studium inženýrství.

Kapitola 15

HIA Grimstad (2000-02)

Po skončení školního roku na Polyteknisk Institutt v Bergenu odjíždíme s Petterem společně na Høgskolen i Agder v Grimstadu a začínáme tam studovat obor teletechniky. Našel jsem si tam také dobrého studijního přítele, Richarda Paulsena. Právě v této době začínám chápat, že programování a vývoj systémů je něco, k čemu mám určité nadání a co mě naplňuje (1. Petrova 4,10). Znamky tomu také odpovídaly.

Píše se rok 2001 a po krátké době se stávám předsedou studentské rady na vysoké škole a **začátkem roku 2002** se stěhuji do společného bydlení se 4–5 nezletilými žadatelci o azyl ze Šrí Lanky na základě pověření od úřadu obce. Byl jsem pro ně v Grimstadu opatrovníkem a zároveň jsem studoval, takže to byl sice příjemný, ale hektický čas. Vzal jsem je mimo jiné na výlet do Bergenu i do Trondheimu, což velmi ocenili. Dostal jsem odtud sice skvělé hodnocení, ale pravdou bylo, že ani tehdy jsem to neměl v hlavě úplně v pořádku a občas jsem si liboval v příliš rychlé jízdě, když jsem řídil.

Kapitola 16

NTNU Trondheim (2003–04)

Píše se rok 2003 a já potkávám svou budoucí manželku, která pochází z kraje Trøndelag, právě v době, kdy dokončuji svou diplomovou práci v Grimstadu. Za svou práci jsme získali ocenění a oba moji spolupracovníci patřili k těm nejnadanějším ve třídě. Skvělí spolužáci přispěli k tomu, že jsem studium úspěšně završil. Kromě toho jsem byl přibližně dva roky předsedou Studentské rady a ve stejné době jsem zasedal ve správní radě vysoké školy. Zaměstnanci administrativy i ostatní studenti to zřejmě ocenili, protože jsem byl jedním ze tří na celé škole, kteří obdrželi vyznamenání za svou studentskou činnost. Právě já jsem inicioval znovuzavedení slavnostního vyřazení absolventů a lobboval za něj u správní rady, jelikož škola tento obřad před několika lety zrušila.

Je podzim roku 2003 a já se stěhuji do Trondheimu, abych nastoupil na magisterské studium komunikačních technologií na NTNU, zatímco moje přítelkyně, Sølvi Myklebust, tam studuje učitelství. Vzpomínám si, že jsem si toho roku všiml, že svou víru neklade na první místo, ale nepovažoval jsem to za varovný signál, protože jsem sám tehdy nebyl věřící (2. Korintským 6,14).

V té době jsem bydlel ve Falkenborg Studentby v části Lade a v roce **2004 jsem majiteli nabídl, že vybuduji a budu spravovat jejich síť** s 200 síťovými přípojkami, a to zcela z vlastní iniciativy a s vlastním plánem instalace, vybavení i nastavení. Když jsem objednával vybavení, vedoucí prodeje v prodejně Telenor poznamenal, že je neobvyklé vidět soukromou osobu za projektem takového rozsahu. Majitel Falkenborg Studentby byl spokojen s tím, čeho jsem s pomocí správce a jednoho mladého pomocníka dosáhl, a krátce nato objekt prodal.

Kapitola 17

Oslo (2005-06)

V roce 2005 jsem dokončil magisterské studium na NTNU a zároveň se přestěhoval do Jar v Bærumu, kde jsem nastoupil do Software Innovation jako trainee a systémový vývojář. V roce 2005 jsem se také oženil, hned poté, co jsem odevzdal diplomovou práci na NTNU. To znamenalo konec několika měsíců každodenní dvanácti-až šestnáctihodinové práce, kdy jsem vedle náročného závěru studia pracoval na plný úvazek. Koncem roku 2006 jsme se přestěhovali do Lindebergu v Kløftě, kde jsem začal pracovat v Element Logic na stejné pozici. Bydleli jsme ve společenství vlastníků Mohagen 2, kde jsem se stal předsedou výboru a vedl společenství v soudním sporu proti developerovi. Bylo to pro nás těžké období, ale s Boží pomocí jsme jím prošli poměrně dobře.

Kapitola 18

Spása klepe na dveře (2007-08)

V roce 2007 jsme se krátce po narození našeho prvního dítěte přestěhovali do Torvikbuktu. Moje žena chtěla nějakou dobu bydlet blízko své nejlepší kamarádky a já jsem nemohl najít klid pro další práci vývojáře ve společnosti Element Logic. Přešel jsem na práci z domova a převzal zodpovědnost za podporu v celé Skandinávii, zatímco jsem také pomáhal kamarádovi z dětství mého mladšího bratra budovat novou firmu. V Torvikbuktu jsme žili osm měsíců, než jsme se v srpnu 2008 přestěhovali do Fosse u Frekhaugu nedaleko Bergenu, kde jsme koupili dům. Nedlouho poté se mi zdál

Procházím chodbou s mnoha dveřmi a cítím se ztracený, nevím, které jsou ty pravé. Pak dorazí malá skupinka lidí a ukáže mi ty správné dveře. Projdu jimi a vstoupím do rozlehlé, vzdušné místnosti s tak vysokým stropem, že není vidět. Po pravé straně se táhne skleněná stěna tak vysoko, kam až oko dohlédne, a přede mnou je moře z křišťálu nebo skla, po kterém se dá chodit. Zpod hladiny se skrze křišťálové moře vynořují postavy jako sochy – živé, a přitom neživé – aniž by ho rozbily. Jsou jako živé umění pro potěšení přítomných, podobně jako dynamické světelné show na moderních koncertech. Jakmile se plně vynoří, ztuhnou v různých pózách a pak klidně opět klešají dolů. V dálce vidím horu, kde se pasou krávy, a lidé sedí ve skupinkách u stolů a zdá se, že si užívají den. Cítím pocit fantastické svobody a radosti. Probouzím se a ze snu se raduji.

— *Sen o spáse*

V té době jsem tomu nerozuměl, ale ten sen byl obrazem spásy, která měla přijít. Právě v tomto bodě se věci začínají měnit. Dostali jsme se do období mého života, které vysvětluje, proč zde dnes mohu sedět, vysvobozen Bohem, abych žil život v nové smlouvě v Ježíši. Víím, že ze své vlastní síly nejsem nic, ale u Boha je všechno možné pro ty, kdo věří (Marek 9:23):

„Toto je smlouva, kterou s nimi uzavřu po oněch dnech, praví Pán: Své zákony vložím do jejich srdce a napíšu je do jejich mysli.“ A potom: „Na jejich hříchy a jejich nepravosti už nikdy nevzpomenu.“ Kde je jejich odpuštění, tam už není oběť za hřích. Protože tedy máme, bratři, smělou důvěru k vstupu do

svatyně skrze Ježíšovu krev, cestou novou a živou, kterou nám otevřel skrze oponu, to jest skrze své tělo, a protože máme velikého kněze nad Božím domem, přistupujme s opravdovým srdcem v plnosti víry, se srdcem očištěným od zlého svědomí a s tělem omytým čistou vodou. Držme se neochvějné naděje, kterou vyznáváme, protože ten, kdo dal zaslíbení, je věrný. Všimějme si jeden druhého, abychom se podněcovali k lásce a k dobrým skutkům, a neopouštějme své společné shromáždění, jak mají někteří ve zvyku, ale povzbuzujme se, a to tím více, čím více vidíte, že se blíží ten Den. Jestliže totiž hřešíme úmyslně poté, co jsme poznali pravdu, nezůstává již žádná oběť za hříchy, ale jen hrozné očekávání soudu a žár ohně, který má pohltit odpůrce. Kdokoli pohrdne Mojžíšovým zákonem, bez milosti umírá na základě svědectví dvou nebo tří svědků. O co přísnějšího trestu si myslíte, že bude hoden ten, kdo pošlapal Syna Božího, krev smlouvy, kterou byl posvěcen, prohlásil za obyčejnou a potupil Ducha milosti? Vždyť známe toho, kdo řekl: „Mně patří pomsta, já odplatím,“ a opět: „Pán bude soudit svůj lid.“ Je hrozné upadnout do rukou živého Boha!

— *Židům 10:16-31*

Psal se rok 2008 a já jsem ve svém nitru věděl, že se můj život zcela změní. S manželkou jsme začali navštěvovat shromáždění v Christian Fellowship Nordhordland. Shromáždění se konala v tělocvičně v Knarviku a my jsme si mysleli, že je to místo, kde požehnáme naší první dceři Olivii – nikoli ji pokřtíme. Když jsme se k tomuto sboru připojili, prožíval jsem při zpěvu radost a věřící k nám byli otevření a vřelí. Cítil jsem se tam jako doma a v pokoji, i když jsem byl intelektuálně domýšlivý (Příslaví 16:18) a věřil jsem, že mám *více znalostí* o duchovních záležitostech než lidé kolem mě, protože jsem o nich už několik let četl. Naštěstí nás přijali s otevřenou náručí, což umožnilo Duchu svatému, aby ve mně začal pracovat.

Krátce poté, co jsme začali navštěvovat Christian Fellowship Nordhordland, nás navštívil evangelista z Bergenu v Norsku. Po kázání ke mně přišel a zeptal se mě, kdo jsem a zda chci přijmout Ježíše jako Pána a Mistra svého života. Překvapila mě jeho přímost i volba slov, ale řekl jsem „ano“ přijetí Ježíše, aniž bych plně chápal, k čemu se zavazuji. Evangelista mi pak řekl: „Opakuj tato slova!“ A právě tam, když jsem vyznal Ježíše jako Pána a Mistra svého života (Římanům 10:9–10) a poděkoval mu za to, že za mě dal svůj život, a za jeho milost, přijal jsem vidění nového ducha, kterého mi Bůh dal.

Ve vidění stojím na dně velkého bílého vejce, o dost vyššího, než jsem já sám. Podívám se nahoru a pozoruji, že vejce není vyrobeno lidskýma rukama, ale lze ho nejlépe popsat jako živý organický materiál. Zvenčí přichází měkké světlo, které osvětluje vnitřek. Cítil jsem, že všechno je čisté – žádný nepořádek, nic, jen já. Bylo to, jako by všechno můj nepořádek byl na krátkou chvíli

odnesen. Byl jsem v šoku, ale cítil jsem v sobě velmi zvláštní pokoj, jaký jsem nikdy předtím nezažil, přesně jak mi řekl evangelista.

— *Vidění, které jsem přijal, když jsem přijal Ježíše*

On mi řekl a potvrdil, že zažiji pokoj, jaký jsem nikdy předtím nepoznal, a že tento pokoj zmizí, až budu pokřtěn – čemuž jsem se samozřejmě divil. Když se to stalo, po tvářích mi stékaly slzy. Moje žena později říkala, že mě v následujících dnech nepoznávala. Když jsme ten den odjížděli ze shromáždění, slyšel jsem Ducha svatého mluvit přímo ke mně a varovat mě, abych mluvil život, a ne smrt (Příslaví 18:21). Duch svatý mi zjevil, že musím hlídat svá slova a pečlivě volit své výroky (Jakub 3:6). Je důležité pochopit, že Duch svatý nás zná důvěrně, jak v přítomnosti, tak prorocky do budoucna. Při zpětném pohledu nyní chápu, že tato zkušenost byla klíčem k mému povolání a byla nesmírně důležitá pro aktivní pěstování. To neznamena, že se mi vždy podařilo mluvit podle toho, co mi dává Duch svatý, ale jsme povoláni být tvůrci pokoje a sdílet pravdu, nikoli šířit zkázu a smrt činem ani slovem.

Když jsem přijal Ježíše, přijal jsem poprvé v životě vidění od Boha. Vzhledem ke statistickému významu takové první zkušenosti rozložené na délku života třiatřiceti let a více než jedenácti tisíc dní mám pro ty, kdo se snaží popřít zkušenosti věřícího s Bohem, tři slova: **nevěra a podezřavost**.

V procesu, který nyní začíná, vidím, že Bůh nás věřící – svaté – **napomíná**, abychom s ním nadále kráčeli a nevraceli se zpět ke světu s jeho smyslností, touhou a mysticismem.

V lidu se však vyskytli i falešní proroci, jako i mezi vámi budou falešní učitelé, kteří budou tajně zavádět zhoubné sekty, a budou tak popírat i Panovníka, který si je koupil. Tím na sebe uvedou rychlou zhoubu. Mnozí budou následovat jejich výstřednosti a cesta pravdy bude kvůli nim v opovržení. Ve své chamtivosti vás budou vykořisťovat podloudnými slovy, ale jejich odsouzení už dávno nespí a jejich zkáza nedřímá. Vždyť Bůh neušetřil ani anděly, kteří zhřešili, ale svrhl je do Tartaru a vydal je do řetězů temnoty, aby byli střeženi k soudu. Neušetřil ani starý svět, ale zachoval Noea, kazatele spravedlnosti, jako osmého, když uvedl potopu na svět bezbožných. Také města Sodomu a Gomoru odsoudil k záhubě a obrátil je v popel, a tím je dal za výstrahu budoucím bezbožníkům. Vysvobodil však spravedlivého Lota, sužovaného bezuzdným způsobem života těch zvrhlíků (neboť ten spravedlivý, dokud bydlel mezi nimi, den co den trápil svou spravedlivou duší, když viděl a slyšel jejich bezbožné skutky). Pán tedy umí vytrhnout zbožné ze zkoušky, ale nespravedlivé uchovat k trestu pro den soudu, a to zejména ty, kteří se v nečistém chtíči honí za tělem a pohrdají panstvím. Jsou to drzí opovážlivci, kteří se nebojí vysmívat nadpozemským mocnostem, zatímco ani andě-

lé, ačkoli jsou větší v síle a moci, nevynášejí proti nim před Pánem potupný soud. Tito lidé jsou však jako nerozumná zvířata, od přírody určená k ulovení a záhuby; vysmívají se tomu, co neznají, a ve své zkaženosti zahynou; za svou nespravedlnost sklídí odplatu. Za požitek pokládají denní hýření, jsou to samá poskvrna a vada, když s vámi hodují, vyžívají se ve svých klamech. Jejich oči jsou plné cizoložství a neustále prahnou po hříchu; svádějí neustálené duše a srdce mají vycvičené v chamtivosti. Jsou to synové prokletí! Opustili přímou cestu a zbloudili, když se vydali cestou Baláma, syna Beorova, který si zamiloval mzdu nepravosti, ale byl pokárán za svůj přečin: němá oslice promluvila lidským hlasem a zabránila prorokovu šílenství. To jsou prameny bez vody, mračna hnaná vichřicí; je pro ně navěky připravena nejčernější tma. Mluví totiž nadutě a prázdně a v tělesných žádostech skrze bezuzdnost svádějí ty, kdo právě unikli těm, kteří žijí v bludu. Slibují jim svobodu, ačkoli sami jsou otroky zkázy; vždyť kdokoli je kým přemožen, toho se stal otrokem. Jestliže totiž lidé skrze poznání Pána a Spasitele Ježíše Krista unikli poskvrnám světa, ale znovu se do nich zapletli a byli jimi přemoženi, jsou na tom nakonec hůře než na začátku. Bylo by pro ně lepší, kdyby cestu spravedlnosti vůbec nepoznali, než aby se po jejím poznání odvrátili od svatého přikázání, které jim bylo svěřeno. Přihodilo se jim to, co říká pravdivé přísloví: „Pes se vrátil k vlastnímu zvratku“ a „umytá svině se znovu válí v bahně“.

— 2. Petrova 2

Při zpětném pohledu chápu, že od tohoto dne jsem se dostal pod křídla Všemohoucího Boha (Žalm 91:4) – mého Vysvoboditele, mého Spasitele a mého Stvořitele.

Řekl: „Miluji tě, Hospodine, sílo má. Hospodin je má skála, má pevnost a můj vysvoboditel; můj Bůh je má skála, v níž hledám úkryt. On je můj štít a roh mé spásy, můj hrad. Volal jsem k Hospodinu, který je hoden chvály, a byl jsem zachráněn před svými nepřáteli. Provazy smrti mě obklopily, proudy záhuby mě vyděsily. Provazy podsvětí mě ovinuly, osidla smrti mě zastihla. Ve své úzkosti jsem volal k Hospodinu, ke svému Bohu jsem křičel. On ze svého chrámu slyšel můj hlas, můj křik pronikl k jeho sluchu. Země se zatřásla a zachvěla, základy hor se pohnuly; třáslý se, neboť on vzplanul hněvem. Z chrápu mu stoupal dým a z úst sžírající oheň, žhavé uhlí z něj sálalo. Naklonil nebesa a sestoupil, pod jeho nohama byl temný mrak.“

— Žalm 18:1-10

Navzdory tomu mi trvalo sedm let, než jsem našel pokoj v tom, co se onoho dne skutečně stalo, a dospěl k pochopení, že nejsem blázen. Vzpomínám na to, jak jsem stál

uvnitř vejce, kde mi sám Bůh vydal svědectví o novém duchu, kterého mi dal. To bylo jen několik dní před mým křtem, kdy mě Oddmund Solheim, můj drahý bratr, vedl dolů do vody.

Ježíš mu odpověděl: „Amen, amen, pravím tobě: Nenarodí-li se kdo znovu, nemůže spatřit Boží království.“ Nikodém mu řekl: „Jak se může člověk narodit, když je už starý? Což může podruhé vstoupit do lůna své matky a narodit se?“ Ježíš odpověděl: „Amen, amen, pravím tobě: Nenarodí-li se kdo z vody a z Ducha, nemůže vejít do Božího království.“

— Jan 3:3-5

V letech vedoucích k roku 2012 jsem měl silné prožitky v duchu, ale moje mysl nechápala, co se děje. Co mi také připadalo děsivé, bylo to, že když jsem se znovu narodil, otevřely se mi oči a začal jsem v noci v našem pokoji vídat bytosti podobné lidem (Efezským 6:12). O takových věcech se v církvi obvykle nemluví, ale náhodou jsem se jednoho dne po nedělním shromáždění stal svědkem rozhovoru dvou lidí. Rozhovor byl o matce a její dceři, asi tříleté, které obě v noci viděly stát u postele muže. Byl to děsivý zážitek, ale druhý den ho matka zavrhlala s tím, že to musel být sen. Pak se dcera matky zeptala, který muž to v noci stál v pokoji. Tehdy mi došlo, že pokud oni mohli zažít takové věci a mít o nich svědectví, pak mé vlastní zážitky možná nebyly vymyšlené ani to nebyly pouhé sny. To mi zase dalo klíč k tomu, abych začal chápat, že o mou životní cestu se skutečně vede boj.

Jako Boží sbor si musíme být vědomi péče o své vlastní a jejich vybavování, aby se vyrovnali s minulostí a plně přijali vedení Ducha svatého, když jsme znovu zrozeni (Římanům 8:14). Musíme se naučit ukázňovat své myšlenky a svou mysl (2. Korintským 10:5). Jen tak může Boží tělo na zemi odolat náporu, když zuří bouře a napětí hrozí k prasknutí. Musíme mít jednotu ve slově i v skutku. Církev v tomto ohledu prodala své stříbrné dědictví, když „stříhá a lepí“ Boží slovo. Výsledkem je, že zahazujeme požehnání, která pro nás Bůh má, a jeho lid hyne pro nedostatek poznání (Ozeáš 4:6). Sborny vysychají a mladší generace mizí ze shromáždění, protože nekráčíme s Duchem svatým a dary milosti, které nám dává. Boží Duch nemůže působit v církvi, která není živá a otevřená jeho vedení (1. Tesalonickým 5:19).

Bez ohledu na to, i když jsem ve sboru neměl mnoho křesťanských bratrů, kteří by o těchto věcech mluvili, společenství bylo fantastické a dařilo se mi. To neznamena, že tam nebyly žádné výzvy, ale to je tak vždycky. Byl to proces osvobozování se z pout minulosti. Na rozdíl od našich fyzických těl, která se rodí z lůna matky, se náš duch musí narodit z Božího Ducha. Naše mysl a staré způsoby myšlení se znovu nerodí automaticky; avšak tím, že zůstáváme věrní a účastníme se života sboru a společenství, jsme krok za krokem proměňováni (2. Korintským 3:18), i když to není vždy snadné.

A nepřizpůsobujte se tomuto věku, nýbrž proměňujte se obnovou své mysli, abyste mohli zkoumat, co je Boží vůle, co je dobré, přijatelné a dokonalé.

— Římanům 12:2

Bible je nicméně kniha; bez ohledu na to, jak požehnaná je, život nepochází z knihy samotné, ale přímo z Božího Ducha (2. Korintským 3:6). Dal nám své slovo v Bibli, aby nás vedlo a pomáhalo nám, ale život sám pochází pouze od něj – Kristus v nás a Bůh v něm (Koloským 3:4) – zakořeněný ve víře. Sám Ježíš nás s velkou vážností varoval: ti, kdo ho odmítnou, odejdou do věčného trestu (Matouš 25:46) a budou potrestáni věčnou zkárou, vyloučení z přítomnosti Páně (2. Tesalonickým 1:9).

Vždyť já jsem skrze zákon zákonu zemřel, abych žil Bohu. Jsem ukřižován spolu s Kristem; nežiji už já, ale žije ve mně Kristus. Život, který nyní žiji v těle, žiji ve víře v Syna Božího, který si mě zamiloval a vydal sebe samého za mne. Nepohrdám Boží milostí. Jestliže spravedlnost pochází ze zákona, pak Kristus nadarmo zemřel.

— Galatským 2:19-21

Úžasné však je, že jeho Slovo si nikdy nebude odporovat (Žalm 119:160) a že můžeme Slovo studovat a zkoumat, zda je dobré a správné. Pokud Otec promluvil, je věrný svému Slovu, minulému i budoucímu. Pokud Slovo obстоjí ve zkoušce, rozliší lež od pravdy a stane se pro nás nástrojem, pokud ho přijmeme.

Vždyť Boží slovo je živé, mocné a ostřejší než jakýkoli dvousečný meč; proniká až k rozhraní duše a ducha, kloubů a morku a rozsuzuje touhy i myšlenky srdce. Žádné stvoření před ním není skryté; všechno je nahé a odkryté očím toho, jemuž se budeme zodpovídat.

— Židům 4:12-13

Proměna následující po novém zrození zahrnuje naši mysl, naše emoce a naše staré způsoby myšlení. Mnohé z toho, co jsme získali před novým zrozením, se musíme často odnaučit. Poznání, které se protiví Bohu, není dobré; proto je vedení Ducha životně důležité, má-li člověk kráčet a fungovat v souladu s Božím Duchem:

Právím pak: Žijte Duchem a neukojíte žádost těla. Tělo touží proti Duchu a Duch proti tělu; ty dvě moci stojí proti sobě, abyste nečinili to, co byste chtěli. Jste-li však vedeni Duchem, nejste pod zákonem. Skutky těla jsou zřejmé: smilstvo, nečistota, bezuzdnost, modlářství, čarodějnictví, nepřátelství,

svár, žárlivost, hněv, soupeření, rozepře, sekty, závist, opilství, hýření a podobné věci. Předem vás varuji, jak jsem už dříve řekl: ti, kdo takové věci dělají, nebudou mít podíl na Božím království. Ovocem Ducha je však láska, radost, pokoj, trpělivost, laskavost, dobrota, věrnost, mírnost a sebeovládání. Proti takovým věcem se zákon neobrací. Ti, kteří patří Kristu Ježíši, ukřižovali tělo s jeho vášněmi a žádostmi. Žijeme-li Duchem, pak se Duchem také dejme vést. Nehledejme marnou slávu, navzájem se nepopouzejme a jeden druhému nezávidíme.

— *Galatským 5:16-26*

Skrze poznání a zkušenost s Bohem postupujeme krok za krokem, pokud jsme ochotni odložit své vlastní cesty výměnou za to, co pro nás má on. Není to vždy snadné, ale je to správné:

Proto i my, obklopeni takovým oblakem svědků, odložme všechnu přítěž i hřích, který nás tak snadno zaplétá, a s vytrvalostí běžme závod, který je před námi, s pohledem upřeným na Ježíše, původce a dokonavatele naší víry. On pro radost, která ho čekala, podstoupil kříž, nedbaje na hanbu, a usedl po pravici Božího trůnu. Myslete na to, jaké nepřítelství hříšníků proti sobě snesl, abyste neochabli a neklesali na mysli. V zápase proti hříchu jste ještě nemuseli prolít svou krev. Což jste zapomněli na povzbuzení, které vás oslovuje jako syny: „Můj synu, nepodceňuj Pánovu kázeň, ani neklesej na mysli, když jsi jím kárán. Vždyť koho Pán miluje, toho vychovává, a švihá každého, koho přijímá za syna.“ Podrobujte se kázni; Bůh s vámi jedná jako se syny. Vždyť který syn je ten, hož by otec nevychoval? Jste-li bez kázně, které se dostalo všem, pak nejste synové, ale cizí děti. Naši tělesní otcové nás vychovávali a měli jsme k nim úctu. Nemáme se tím spíše podřídit Otci duchů a žít? Oni nás vychovávali krátký čas podle svého uvážení, on však pro náš prospěch, abychom měli podíl na jeho svatosti. Žádná kázeň se v tu chvíli nezdá být radostná, ale spíše bolestná; později však těm, kdo jí byli vycvičeni, přináší pokojné ovoce spravedlnosti. Proto posilněte své zemdlené ruce i klesající kolena! Čiňte přímé cesty svým nohám, aby se to, co je chromé, nevykloubilo, ale spíše bylo uzdraveno. Usilujte o pokoj se všemi a o svatost, bez níž nikdo neuvidí Pána. Dbejte na to, aby nikdo nebyl připraven o Boží milost! Aby nevzešel nějaký hořký kořen, který by způsobil potíže a skrze nějž by se mnozí neposkvrnili. Ať nikdo není smilník nebo bezbožný jako Ezau, který za jediný pokrm prodal své prvorozenství. Víte přece, že když potom chtěl zdědit požehnání, byl odmítnut. Nemohl už změnit to, co udělal, ačkoli o to s pláčem usiloval.

— *Židům 12*

Při zpětném pohledu nyní chápu, že i když jsem se v roce 2008 narodil z Ducha, můj Otec v nebi mi začal pomáhat odnaučit se falešným učením, která jsem do sebe během života nasál. Tento proces probíhal skrze jeho Slovo v Christian Fellowship Nordhordland. Byl jsem uvítán v jejich domácím společenství i sboru, ale moje mysl byla plná pseudopoznání, které se přímo přičilo Bohu, a já jsem to aktivně sdílel s lidmi kolem sebe. Zpětně vidím, že jsem byl evangelistou už tehdy. Může to znít divně, ale ve své mysli jsem držel realitu a spojení s nečistým, které nebylo v souladu s novým duchem, kterého mi Bůh dal (Koloským 2:8). Ze zkušenosti vidím, že tělo a duch mohou být ve vzájemném konfliktu, a to i u těch, kteří jsou znovu zrozeni (Galatským 5:17).

Kapitola 19

Frekhaug (2009)

Dostali jsme se do roku 2009 a v tomto roce k nám přišel jeden člověk, který to tu dobře znal. Bydlel kousek od nás ve Fosse na Frekhaugu a byl to takový rázovitý člověk, vyznal se v politice a byl velmi činorodý. Nabídl nám, že od nás odkoupí pozemek, který byl v té době v územním plánu veden jako plocha pro zemědělství, přírodu a volný čas (LNF), a chtěl nechat změnit jeden mál z těch 3,2 málů, které jsme vlastnili, na účely bydlení. Nabídl se, že uhradí veškeré náklady a následně to od nás odkoupí, pokud se mu podaří prosadit stavební povolení. Zmiňuji to proto, že se k tomu později v knize ještě vrátím. Myslím, že jeho první nabídka byla kolem 350 000 korun, pokud si správně vzpomínám, ale více o tom u roku 2013. Chci to jen zmínit, protože tato událost je z ekonomického hlediska klíčem k našemu dalšímu vývoji.

Kapitola 20

Křesťanské společenství (2010)

Rok 2010 byl středobodem oněch obtížných let na počátku mého nového života. Pro vedoucí sboru bylo náročné vidět, že aktivně šířím poselství, které odporovalo evangeliu, zatímco Duch uvnitř svědčil o novém životě (1. Petrova 5,8). Došlo to do bodu, kdy jsem byl požádán, abych si vybral cestu.

Vzpomínám si, že jeden ze starších sboru, *Morten Gundersen*, mi později vyprávěl, že někoho požádali, aby se za mě a mou rodinu po delší dobu modlil, protože chápal, že procházím vnitřním bojem. Když se na toto období dívám zpětně, lze ho popsat tak, jako by se mě můj starý život snažil stáhnout zpět, protože jsem řádně nezavřel dveře do minulosti. Měl jsem úžasné zážitky s Bohem jak při mém znovuzrození, tak v době poté. Jsem si bolestně vědom toho, že existují předměty, skutky nebo slova, které mohou otevřít – nebo udržovat otevřené – dveře nečistým duchům. Tuto zkušenost jsem získal až v posledních letech, když se ohlížím na svědectví Ducha Svatého ve mém životě. Naposledy před několika dny jsem potkal bratra ve víře, *Arnt-Viktor Pettersen*, který má pro-rocký dar, a on poukázal na to, jak Duch Svatý mluvil o právě této věci v jeho vlastním životě. Dostal také slovo pro jednu sestru ve víře, která zápasí s tím, že se jí nedaří úplně vyhnat «*obtěžujícího ducha*» z domu, mohu-li to tak nazvat. Opakovaně dům obcházela a modlila se za něj. Její syn, který ještě nepřijal Ježíše, mohl sám dosvědčit, že cítil, když v jednom případě ducha vyhnali. Naše sestra mi vyprávěla, že prošli celý domov, modlili se a promlouvali nad ním, až nakonec skončili v garáži, kde najednou pocítili, jak něco z garáže «*vyletělo*» ven. To mi opět připomíná pozdější případy manifestací, které jsem zažil u křesťanů, kteří se nezřekli věcí, jež vlastní, nebo své minulosti, což funguje jako otevření a přijetí přítomností nečistých duchů (1. Janova 4,1).

Vraťme se do roku 2010. Tehdy jsem zažíval, že mě v noci vyhledávali duchové s temnou přítomností. V tu chvíli jsem nechápal, co se děje, ale každý člověk na začátku svého nového života má různé věci, které se musí naučit buď odložit, nebo ze sebe zlomit. Často člověk musí provést důkladné zúčtování a celým srdcem obejmout to nové, aby to staré bylo umrtveno. Musí za sebou pálit mosty, abych tak řekl. To často obnáší zlomení prokletí nebo duchovních pout, která pracují proti Duchu Svatému. Aby to člověk zvládl, musí se pokořit před Bohem a prosit za odpuštění věcí, které udělal (1. Janova 1,9), odpustit těm, kteří mu ublížili nebo ho zranili (Matouš 6,14-15), a vyhodit to, co otevírá cestu nemoci a problémům, ať už je to životní styl nebo majetek, který to umožňuje:

Ježíš však odešel na Olivovou horu. Ale za úsvitu přišel opět do chrámu a všechen lid přicházel k němu. On se posadil a učil je. Tu k němu zákoníci a farizeové přivedli ženu přistiženou při cizoložství. Postavili ji doprostřed a řekli mu: „Mistře, tato žena byla přistižena při činu, když cizoložila. Mojžíš nám v Zákoně přikázal takové kamenovat. Co říkáš ty?“ To řekli, aby ho zkoušeli a měli ho z čeho obžalovat. Ježíš se však sklonil a psal prstem po zemi. Když se ho však nepřestávali ptát, vzpřímil se a řekl jim: „Kdo z vás je bez hříchu, ať na ni první hodí kamenem.“ A opět se sklonil a psal po zemi. Když to uslyšeli, odcházeli jeden po druhém, počínaje od starších. Nakonec zůstal sám Ježíš a ta žena, která stála uprostřed. Ježíš se vzpřímil a řekl jí: „Ženo, kde jsi? Nikdo tě neodsoudil?“ Odpověděla: „Nikdo, Pane.“ Ježíš řekl: „Ani já tě neodsuzuji. Jdi a od nynějška už nehřeš.“

— Jan 8,1-11

Na Ježíši je výjimečné to, že nás miluje a nezavrhuje. Pomáhá nám zbavit se hříchu, a to znamená umrtvit svůj starý život a povstat s Ním k věčnému životu (Římanům 6,4, Jan 8,36). Pokud jde o předměty, které mají vazbu na nečisté duchy, je to dobře známé mezi nekřesťanskými hledajícími, kteří znají kameny, lapače snů a podobné věci. Bůh nám výslovně řekl, že se máme vyhýbat magii, což je to, čemu v Norsku rádi říkáme pověra:

Toto praví Panovník Hospodin: Běda ženám, které šijí kouzelné pásy na každé zápěstí a zhotovují magické závoje na hlavu každé velikosti, aby lovily duše! Chcete lovit duše mého lidu a své vlastní duše zachovat naživu? (volně podle nor. předlohy)

— Ezechiel 13,18

Předměty s sebou nesou minulost, které dáváme souhlas, když si je vezmeme do svého obydlí, bez ohledu na to, zda to vnímáme nebo ne. A to se může projevat v našich životech tam, kde máme potíže zbavit se hříchů a zlovyků. Dnes se o tom příliš nemluví, ale litovat svých hříchů a udělat «čistý dům» je důležité, má-li člověk chodit s Bohem (Izajáš 1,18). Nejen navenek, ale i ve svém nitru, pokud má člověk zlomit taková pouta. Věřím, že toto je bariéra, která brání mnoha věřícím v chůzi s Bohem. Stejným způsobem, jako si alkoholik musí nejprve přiznat, že má skutečně problém se závislostí.

Když se však svévolník odvrátí od všech svých hříchů, jichž se dopouštěl, a bude zachovávat všechna má nařízení a jednat podle práva a spravedlnosti, jistě bude žít, nezemře. Žádná jeho nevěrnost, které se dopustil, mu nebude připomínána; pro svou spravedlnost, kterou konal, bude žít. Cožpak si přeji smrt svévolníka? je výrok Panovníka Hospodina. Zdali si nepřeji, aby

se odvrátil od svých cest a byl živ? Když se však spravedlivý odvrátí od své spravedlnosti a bude se dopouštět bezpráví podle všech ohavností, jichž se dopouští svévolník, zdali bude žít? Žádné jeho spravedlivé činy, které konal, nebudou připomínány; pro svou zpronevěru, které se dopustil, a pro svůj hřích, jímž zhřešil, zemře. Říkáte: „Hospodinova cesta není správná.“ Slyšte, dome izraelský: Má cesta že není správná? Nejsou to vaše cesty, které nejsou správné? Když se spravedlivý odvrátí od své spravedlnosti a dopouští se bezpráví, zemře na ně; zemře pro své bezpráví, kterého se dopustil. Když se svévolník odvrátí od své svévolnosti, které se dopouštěl, a jedná podle práva a spravedlnosti, zachová svou duši při životě. Protože uviděl a odvrátil se od všech svých nevěrností, kterých se dopouštěl, jistě bude žít, nezemře. Dům izraelský však říká: „Hospodinova cesta není správná.“ Moje cesty že nejsou správné, dome izraelský? Nejsou to vaše cesty, které nejsou správné? Proto vás budu soudit, každého podle jeho cest, dome izraelský, je výrok Panovníka Hospodina. Obráťte se a odvráťte se od všech svých nevěrností a vaše nepravost vám nebude k pádu. Odvrhněte od sebe všechny své nevěrnosti, kterých jste se dopouštěli, a pořiďte si nové srdce a nového ducha. Proč byste měli zemřít, dome izraelský? Vždyť já si nepřeji smrt toho, kdo umírá, je výrok Panovníka Hospodina. Obráťte se tedy a žijte!

— Ezechiel 18,21-32

Zvláštní na tom je, že i v těch nejužších «*kruzích*» svatých se nacházejí věřící, kteří ze sebe nesetřásli hřích. A ten je drží dál od aktivního života s Bohem a *okrádá* je o velká požehnání. Sám jsem to zažil s jedním věřícím přítelem a bratrem. V jednom okamžiku mi blízký bratr nabídl papír s *formulí*, která mi prý měla «*duchovně pomoci*». Když to řekl, pocítil jsem v sobě silnou nevolnost a odmítl jsem. Je důležité, abychom se jako Boží děti nenechali chytit nebo svést věcmi, jako je moc, bohatství nebo prostě magie. Nazývá se to pak «**stronghold**» (pevnost) a funguje to jako opevnění, které člověka obklopilo nebo pevně uchopilo (2. Korintským 10,4). A to, co zde můj bratr udělal, mohlo přispět k uvalení prokletí na mě a mou rodinu. Na biblické škole se o tom vyučovalo. Předměty mohou otevřít cestu k pevnostem (strongholds) stejně jako slova, která pronášíme a která nás mohou učinit nečistými, jak říká Ježíš (Matouš 15,18). To možná není tak zvláštní, protože majetek, slova a činy zrcadlí vlastní nitro a to má zase následky v duchu.

Jsme znovu zpět v roce 2010 a v mém případě jsem byl po několik let duchovním hledačem a přidržoval jsem se nečistých duchů, aniž bych tomu rozuměl (Efezským 6,12). Všichni jsme zodpovědní za své vlastní činy a já jsem v tom byl lapen, což se projevovalo jak navenek, tak uvnitř.

Nacházel jsem se uprostřed boje mezi novým a starým. Zvláště dobře si vzpomínám na jeden večer, kdy jsem ležel v posteli vedle své manželky. Tělo jsem měl ledové až do

morku kostí a přemohl mě strach. Věděl jsem, že je to duchovní boj, a v čistém zoufalství jsem ze svého nitra volal k Bohu a prosil Ho, aby mi v tomto boji pomohl (Jakub 4,7). Poslední věc, kterou si pamatuji, než jsem usnul, bylo světlo, které přišlo a obklopilo mě. A když jsem se druhý den probudil, byl jsem plný energie a radosti jako žádné jiné ráno. Bůh, náš Otec, mě slyšel a osvobodil mě od toho, co mě předchozí večer trápilo. I když svoboda byla zpočátku krátkodobá, bylo alespoň jedno vítězství vybojováno (Galatským 5,1) – a to je jedno z mnoha svědectví, která si nesu dál.

Co vám říkám ve tmě, mluvte na světle; a co slyšíte šeptat do ucha, hlásejte ze střeš. A nebojte se těch, kdo zabíjejí tělo, ale duši zabít nemohou. Raději se bojte toho, který může i duši i tělo zahubit v pekle.

— Matouš 10,27-28

Boj pokračoval, a zatímco se to dělo, sdílel jsem staré teoretické znalosti s přáteli, kolegy a sourozenci ve sboru. Znalosti, které šly proti Božímu slovu. Můj duch byl znovuzrozen a měl jsem silné zážitky v protikladu k tomu, co jsem se učil ve škole, ale uvízl jsem v minulosti. Ve své mysli jsem byl stále *zajatcem* falešného Mesiáše, falešného Ježíše, i když jsem byl v duchu znovuzrozen.

Již od roku 1998 jsem byl pilným studentem toho, co se nazývá Kniha Urantia. Dnes z vlastní zkušenosti vím, že tento myšlenkový svět se svými antikristovskými hodnotami a duchovními proudy drží lidi dál od Boha velmi vychytralým způsobem. Děje se to tak, že napodobuje části Ježíšova učení, zatímco zároveň odstraňuje Jeho božství a samotný účel Jeho života na zemi. Dlouho jsem zvažoval, že napíšu knihu, kde o tom sdělím více těm, kterých se to týká, aby více lidí mělo možnost se osvobodit. Co se týče mě, zlom byl hned za rohem, k čemuž mi dopomohli dobří bratři ve víře – také naši dobří *Bratr Trond* nebo *Bratr Thomas*. Všechno dobří bratři, ale každý se svým vlastním příběhem a zkušenostmi. Já mám svůj vlastní příběh, ale oni všichni jsou se mnou na další cestě a v práci pro Boha.

Kapitola 21

Volba a bratři (2011)

Psal se rok 2011, když k nám domů přišli dva starší ze sboru, *Magnar Askeland a Morten Gundersen*. Řekli mi, že se musím rozhodnout, kterou cestou se vydám dál. Potřeboval jsem bratry, kteří by dokázali vidět boj, v němž jsem se nacházel. Byl jsem znovu zrozen, ale moje mysl nedokázala plně uznat to, co mi Duch ukazoval. Přesto jsem měl několik úžasných prožitků s Bohem a v hloubi duše jsem chápal, že mě Duch Svatý na toto setkání připravoval. Právě tam a tehdy jsem řekl své ženě, že si může vybrat všechny knihy, o kterých si myslí, že jsou proti Bohu. A ona věděla, že takových knih mám mnoho. Mezi nimi byla i Kniha Urantia, dílo o zhruba 2000 stranách se zlatou ořízkou, kterou jsem v té době pilně studoval deset let. Podívala se na mě *velkýma* očima a zeptala se, zda to, co říkám, myslím vážně. Potvrdil jsem to a poté se sešla skupina mužů ze sboru a společně jsme spálili papírovou krabici s knihami a dalšími předměty. Byly to duchovní bludy a nečisté věci, které mluvily proti Bohu (Skutky apoštolů 19:19). Pamatuji si, že to bylo, jako bych si vyrval vlastní oko, a zpětně chápu, že tehdy došlo k vysvobození. Tehdy jsem tomu nerozuměl, ale skrze spálení těchto knih mě Bůh mohl vyprostit ze sevření nečistých duchů a obrátit mě od smrti k životu (2. Korintským 5:17). Svě „ano“ Ježíši jsem řekl v roce 2008 a On byl věrný a pracoval na tom, aby mě udržel na cestě s Ním, přestože existovaly síly, které tomu bránily, a to jak v mém nitru, tak v mém blízkém okolí. Naše slova v sobě nesou buď život, nebo smrt; neexistuje žádná střední cesta (Příslaví 18:21), stejně jako když je vynesena konečný soud. Ve víře nelze být polovičatý.

Vyšli z nás, ale nebyli z nás. Kdyby byli z nás, zůstali by s námi. Ale to se stalo, aby vyšlo najevo, že ne všichni jsou z nás. Vy však máte pomazání od Svatého a všichni znáte pravdu. Nepíšu vám proto, že byste pravdu neznali, ale protože ji znáte a víte, že žádná lež nepochází z pravdy. Kdo je lhář, ne-li ten, kdo popírá, že Ježíš je Kristus? To je ten antikrist, který popírá Otce i Syna. Žádný, kdo popírá Syna, nemá ani Otce. Kdo vyznává Syna, má i Otce. To, co jste slyšeli od počátku, ať ve vás zůstává. Zůstane-li ve vás to, co jste slyšeli od počátku, zůstanete i vy v Synu i v Otci. A to je to zaslíbení, které on nám dal: život věčný.

— První list Janův 2:19-25

V nitru jsem pochopil, že musím odložit své vlastní zájmy ve prospěch Boha a že to byla součást nezbytného procesu, kterým jsem musel projít, pokud jsem měl pracovat

pro Otce v nebesích. Předtím jsem byl satanových evangelistou, který mluvil proti Bohu a jeho dílu, aniž bych si to uvědomoval, ale Bůh mě ve své milosti povolal, abych se stal evangelistou pro Něho (Efezským 2:8-9). A kdo jsem já? V podstatě nejsem nikdo. Ano, mám dobré vzdělání, ale mám své slabosti a vnější věci nemají skutečně žádnou hodnotu, pokud nenasloucháme Bohu a jeho volání pro každého jednotlivce. Často jsem přemýšlel o tom, proč mě Bůh používá, ale chápu, že vše je z milosti:

Moji milí... s bázní a chvěním uvádějte ve skutek svou spásu.

— *Filipským 2:12*

Pamatuji si, jak se na mě díval drahý bratr ve víře, *Bratr Thomas*, zatímco prohraboval žhavé uhlíky, aby knihy dohořely. Řekl, že v čase, který je přede mnou, zažiju s Bohem velké věci. Tehdy jsem nevěděl, že mluvím prorocky, ale zpětně vidím, že *Bratr Thomas* při několika příležitostech prokázal prorocký dar. To je dar milosti, kterého si musí být vědom a musí jej nadále používat.

Jeden z těch dvou starších, Magnar Askeland, měl vždy radost z toho, co jsem pro Boha dělal, i z rozhodnutí, která jsem činil. V té době se také stalo, že mužská skupinka, kterou jsme měli u jednoho z bratrů, spolu s *Bratrem Thomasem*, *Bratrem Trondem* a několika dalšími, se rozpadla kvůli vnitřním rozporům a osobní nezralosti. Mám podezření, že požehnání byla příliš silná a že jsme to jako skupina nezvládli, když se objevily osobní projevy nečistých duchů. A to u člověka, který se považoval za jednoho z vedoucích skupiny. Krátce shrnuto to mohu říci takto: Jeden ze Svatých ve skupině měl v sobě ducha nemoci, čehož jsme byli všichni na mužské skupince svědky, a potvrdil to i jeden z pastůrů v Kristent Fellesskap. Ale i já jsem v té době věci pokazil a všichni musíme občas jít do sebe a odpustit druhým i sami sobě. Bylo tam více lidí, kteří dosvědčili, co se dělo, když jsme se modlili za jednoho ze Svatých; došlo to do bodu, kdy jsme se za něj jednou silně modlili a on měl pocit na zvracení, ale udržel se. Nemohu to říct s jistotou, ale domnívám se, že poté se útoky začaly obracet, aniž by skupina byla dostatečně bdělá, aby to viděla. Ten člověk říkal, že když jsme se modlili, bylo to, jako by do něj bodali nože, a v pátek, v den setkání, vyprávěl, že před mužskou skupinkou často cítil vnitřní neklid a odpor. Byla to jeho vlastní slova, ne moje. Ne všichni rozuměli výzvám, kterými jsme zde procházeli, a vše vyvrcholilo jednoho dne, kdy skupina zaujala v duchu nesprávný postoj a vše se v praxi zhroutilo kvůli vzneseným falešným obviněním. Znovu a znovu se někdo ujímal vedení, aniž by to bylo pod vedením Ducha Svatého. Téhož člověka dokonce navštívil anděl, když jsem se za něj modlil, což potvrdilo má slova nad ním a přineslo mu úlevu od bolesti. Nevím, zda se o to podělil se skupinou, ale přesto. Onen Svatý byl sám šokován tím, co se stalo, když mi večer volal. Navzdory všemu dobrému, co se stalo, se začal projevovat nezdravě a nedokázal se ovládat. Nyní z vlastní zkušenosti vím, že člověk může mít nečistého ducha a zároveň být znovu zrozen, i když to zní protichůdně. Také mi

jeden ze starších sboru, ten, který *měl ze mě vždy radost*, potvrdil, že proti mně a mému působení existoval odpor, ale že on sám proti mně nikdy nic neměl. Trvalo téměř deset let, než jeden ze Svatých vyznal, že v té době řekl a udělal mnoho zlého. Mám silné podezření, že mnoho darů milosti je ničeno tím, že lidé mluví a jednají v nezralosti nebo nečistotě. Nejsem v tom však nevinně a musím se naučit nést svou odpovědnost. *Bratr Øivind* mi jednoho dne řekl, že je důležité budovat charakter, což byla dobrá a správná slova. Tobě, který toto čteš: Buď rychlý k naslouchání, ochotný k odpouštění a pomalý k mluvení (Jakub 1:19). Buď bdělý a nespí. Útoky přijdou, dokonce i od tvých nejbližších. Opři se o sbor a spojte se v modlitbě, abyste zastavili zkázu, kterou do něj někteří zasévají. Vyneste to na světlo. Bůh varuje a říká, že musíme střežit své srdce především, co střežíme. Je zřejmé, že i sbory mají srdce, které se musí naučit střežit nade vše, aby mohly pečovat o své stádo:

Můj synu, věnuj pozornost mým slovům, nakloň ucho k mým výrokům. Se zřetele je nespouštěj, v hloubi srdce si je uchovej. Jsou životem pro ty, kdo je najdou, a zdravím pro celé jejich tělo. *Především střež a chraň své srdce, vždyť z něho vychází život.* Odstraň ze svých úst faleš, rty se vyhýbej každé lsti. Tvé oči ať hledí přímo, tvůj pohled ať upřeně míří vpřed. Vyrovnvej cestu pro své nohy, ať jsou všechny tvé cesty bezpečné. Neuhýbej napravo ani nalevo, odvrát svou nohu od zlého!

— *Příslaví 4:20-27*

Souběžně s tím jsem v období let 2008 až 2012 kupoval mnoho digitálních knih napsaných pastory, evangelisty a dalšími křesťany prostřednictvím knihkupectví Amazon.com. Sledoval jsem také mnoho svědectví na Youtube.com a hodně jsem o tom, co jsem viděl, přemýšlel. Do částí knih jsem se začel podle potřeby a porovnával je s Biblií. Chtěl jsem vidět, zda zkušenosti Svatých souhlasí s Písmem. Popsal bych to tak, jako bych kopal zlato. Kopal jsem a zkoušel to, co jsem našel, abych viděl, zda je to dobré:

Andělu sboru v Laodikeji napiš: Toto praví ten, jehož jméno je Amen, svědek věrný a pravý, počátek Božího stvoření: Znam tvé skutky; nejsi ani studený, ani horký. Kéž bys byl studený nebo horký! Ale že jsi vlažný, ani horký, ani studený, vyplivnu tě ze svých úst. Říkáš: «Jsem bohatý, mám všeho dost a nic nepotřebuji.» A nevíš, že jsi ubohý a bledý, chudý, slepý a nahý. Radím ti, abys si ode mne koupil zlato pročištěné v ohni, a tak zbohatl; a bílý šat, aby ses oblékl a nebylo vidět tvou nahotu a hanbu; a mast k potření svých očí, abys viděl. Já ty, které miluji, kárám a vychovávám. Rozhodni se tedy k pokání! Hle, stojím u dveří a klepu. Kdo uslyší můj hlas a otevře dveře, k tomu vejdu a budu s ním večeřet a on se mnou. Kdo zvítězí, tomu dám

usednout se mnou na můj trůn, jako i já jsem zvítězil a usedl s mým Otcem na jeho trůn.

— Zjevení Janovo 3

Všimněte si Ježíšových slov, když říká *Kdo zvítězí*, tomu dám usednout se mnou na můj trůn.

Nacházíme se uprostřed *let dětství* 2008–2012 a v ničem, co jsem četl a testoval podle Písma, jsem nedokázal najít slabiny, bez ohledu na to, jak hluboko jsem šel, i když jsem se často divil a ne nutně všemu rozuměl. Někdy mi Duch Svatý ukazoval věci přímo a jindy jsem dostal odpověď až po několika letech. Duch Svatý nám dává každému část zde a část tam, někteří mají sny, jiní vidění, ale jsme povoláni být jedním sborem. To, co se ve mně odehrávalo, bylo zjevení o tom, jak úžasný dar jsme v Bohu dostali. V té době jsem také četl a viděl mnoho svědectví lidí, kteří byli v pekle, a to mě k smrti vyděsilo. Čím více jsem propojoval svědectví Svatých s Biblí a se svými vlastními zkušenostmi se znameními a divy, tím více jsem postupně chápal, že *skutečně existuje Nebe a peklo*. Sám Ježíš před tím znovu a znovu varoval: o věčném ohni připraveném pro ďábla a jeho anděly (Matouš 25:41), o ohnivě peci, kde bude pláč a skřípění zubů (Matouš 13:42), o pekle, kde červ neumírá a oheň nehasne (Marek 9:48), a o boháči, který se trápil v plamenech (Lukáš 16:24). Existuje mnoho biblických míst, která na to odkazují. Lidé, kteří zažili, že jim bylo peklo ukázáno nebo v něm byli, to popisují jako **silně drásavé**. Je nade vší pochybnost, že peklo existuje a je naprosto odlišné od Nebe ve všech směrech, je diametrálním opakem dobra. Když lidé tvrdí, že Bůh je zlý, když je posílá do pekla, nechápou, že oni sami jsou tvrdí jako kámen a nechtějí se odvrátit od své špatnosti. Bojte se Toho, který může zahubit duši i tělo v pekle (Matouš 10:28). Kam jinam by mohli jít než tam, kde se sami rozhodli být? Je to syrová, ale brutální pravda o těch, kteří milují svůj vlastní život až k smrti. Nežijeme sami a odděleně, ale jsme povoláni sdílet to své s těmi kolem nás, kteří jsou v nouzi.

Souběžně s tím jsem začal dostávat slova od Ducha Svatého v autobuse i na jiných místech, slova pro lidi k povzbuzení a pomoci při sdílení o Bohu, přímá slova pro konkrétní situace. Pamatuji si, jak jsem jednou seděl v autobuse, když jsem zaslechl tři nebo čtyři slova určená přímo muži vedle mě. Otočil jsem se k němu a řekl mu je, a on byl v šoku. Doufám, že mu zůstala jako svědectví o Bohu. Také jsem vycítil, když měli jiní lidé fyzické problémy, a zeptal jsem se jich, zda se za ně mohu modlit. Stávalo se to, když se děli v autobuse úplně klidně a neexistoval žádný viditelný náznak, že by skutečně měli nějaký problém. Jsou to dary milosti, o které se zdá, že sourozenci často přestali usilovat, ačkoli nás Pavel žádá, abychom dělali právě to:

Usilujte o lásku a horlivě se ucházejte o duchovní dary, nejvíce o to, abyste prorokovali. Kdo mluví jazyky, nemluví k lidem, nýbrž k Bohu; nikdo mu nerozumí, duchem mluví tajemství.

Byla to v podstatě náročná doba, ale také krásná a výjimečná. A musím zpětně uznat, že to vycházelo z mé žízně po poznání pravdy. Klepal jsem a dveře se otevřely, hledal jsem a našel (Matouš 7:7). Nejdůležitější ze všeho bylo, že jsem byl znovu zrozen, když jsem se rozhodl přijmout Ježíše jako Pána a Mistra, i když jsem byl nehodný:

Mezi farizeji byl člověk jménem Nikodém, člen židovské rady. Ten přišel k Ježíšovi v noci a řekl mu: «Mistře, víme, že jsi učitel, který přišel od Boha. Neboť nikdo nemůže činit tato znamení, která činíš ty, není-li Bůh s ním.»

— Jan, kapitola 3

Ježíš mu odpověděl: «Amen, amen, pravím tobě, nenarodí-li se kdo znovu, nemůže spatřit Boží království.»

Nikodém mu řekl: «Jak se může člověk narodit, když je už starý? Může snad podruhé vstoupit do lůna své matky a narodit se?»

Ježíš odpověděl: «Amen, amen, pravím tobě, nenarodí-li se kdo z vody a z Ducha, nemůže vejít do Božího království. Co se narodilo z těla, je tělo, co se narodilo z Ducha, je duch. Nediv se, že jsem ti řekl: Musíte se narodit znovu. Vítr vane, kam chce, jeho zvuk slyšíš, ale nevíš, odkud přichází a kam jde. Tak je to s každým, kdo se narodil z Ducha.»

Nikodém se ho zeptal: «Jak se to může stát?»

Ježíš mu odpověděl: «Ty jsi učitel Izraele, a tohle nevíš? Amen, amen, pravím tobě, že mluvíme o tom, co víme, a svědčíme o tom, co jsme viděli, ale vy naše svědectví nepřijímáte. Jestliže nevěříte, když jsem vám mluvil o pozemských věcech, jak uvěříte, budu-li mluvit o nebeských? Nikdo nevystoupil na nebe, leč ten, který sestoupil z nebe, Syn člověka. Jako Mojžíš vyvýšil hada na poušti, tak musí být vyvýšen Syn člověka, aby každý, kdo v něho věří, měl život věčný. Neboť tak Bůh miloval svět, že dal svého jediného Syna, aby žádný, kdo v něho věří, nezahynul, ale měl život věčný. Vždyť Bůh neposlal svého Syna na svět, aby svět odsoudil, ale aby byl svět skrze něj spasen. Kdo v něho věří, není souzen. Kdo nevěří, již je odsouzen, neboť neuvěřil ve jméno jednorozeného Syna Božího. Soud pak spočívá v tom, že světlo přišlo na svět, ale lidé si zamilovali více tmu než světlo, protože jejich skutky byly zlé. Neboť každý, kdo činí zlo, nenávidí světlo a nepřichází ke světlu, aby jeho skutky nebyly odhaleny. Kdo však činí pravdu, přichází ke světlu, aby se ukázalo, že jeho skutky jsou vykonány v Bohu.»

Můj duch v následujícím období rostl a bylo to trochu jako pomalý přechod od pití mléka k pojídání masa (hutného pokrmu), o kterém mluví Pavel (1. Korintským 3:2). V období let 2011–2013 jsem se začal sdílet s lidmi v autobuse a všude, kam jsem přišel.

Kolem poloviny roku 2013 jsem také potkal jednoho známého evangelistu, který jednal tělesně a ublížil mi, možná proto, že jsem byl s evangeliem tak aktivní, modlil se za lidi a viděl mnoho uzdravení. Toho evangelistu mám velmi rád, aby bylo jasno. Právě jsem se vrátil z misijní cesty do Hamar, kde jsme byli svědky zázraků při modlitbách za lidi, a zdálo se, že to vyvolalo jakousi závist. Každopádně jsem byl zdrcen tím, že mě v tomto zavrhl někdo, koho jsem považoval za vzor pro své vlastní působení. Všechno to zmiňuji proto, abyste nahlédli do mé cesty s Bohem, ale i do toho, co se často děje, když člověk skutečně jde s Bohem – výzvy v mnoha podobách.

V té době jsem pracoval pro Norsk Organisasjon for Kvalitetssikring av Laboratorier utenfor Sykehus (NOKLUS) v nemocnici Haralds plass Diakonale Sykehus a na pracovišti jsem byl také svědkem Boží moci působící na ateisty a nevěřící. Pamatuji si na jeden případ, kdy jsem se modlil za jednu zaměstnankyni jídelny a ona měla problém udržet se na nohou, když se to stalo. Bylo to, jako by dostala silný elektrický šok, a bylo zvláštní to pozorovat. Byl jsem také s Noklus na Islandu na jejich zájezdu k 20. výročí a na letišti Gardermoen jsem vkládal ruce na islandský fotbalový tým. Seděl jsem se dvěma kolegy a chtěl jsem jim ukázat zázrak, když jsem se zeptal ženského národního týmu, zda mají problémy s nohama nebo podobně. A samozřejmě měly. A já na ně směl vložit ruce, načež v reakci na to začaly trochu „šílet“. Byla to legrace, ale později, krátce po návratu do Bergenu, jsem byl předvolán do kanceláře ke své *nadřízené*. Byla proti mně vznesena falešná obvinění—byl jsem označen za sukničkáře a tvrdilo se, že jsem řekl věci, které jsem nikdy v životě neřekl. Člověk, který to nahlásil, musel být vyšinutý, když něco takového řekl mému nadřízenému. Byli to velmi schopní lidé, průměrně s vysokým vzděláním, ale co se týče víry v Boha, někteří z nich byli skeptičtí. Jiní byli zase úžasní lidé, kteří snášeli to, že jsem se sdílel a byl otevřený ohledně své víry.

Když mě bratr ve víře, onen evangelista, kritizoval za to, že se sdílím se všemi, které potkám, a za všechny ty zázraky, jichž jsem byl svědkem, velmi mě to zranilo. Druhý den, když jsem šel do práce, jsem téměř nebyl schopen normálně fungovat a byl jsem velmi sklíčený; řekl jsem Bohu, že pokud to pro mě není určeno, musí to ode mě odejmout. Když jsem šel později na záchod, stále ještě v práci, a chválil Boha, najednou jsem cítil, jako by mi po těle stékal olej, a poté jsem byl zcela osvobozen. V mém nitru to doslova bublalo radostí. Bylo to nepopsatelné. Je třeba říci, že tento bratr za mnou přišel znovu jen o několik dní později, ale neponížil se tak, jak by měl, i když jsem pochopil, že svých slov lituje. Plně se však od nich neodvrátil a od toho dne jsem o něm neslyšel ani ho neviděl. Odpustil jsem mu to? Ano, odpustil (Koloským 3:13). Všichni děláme chyby a čas od času jednáme tělesně. Kéž se Bůh nad námi všemi smiluje.

Celkově mě Bůh očistil od mých hříchů v tom, co byla má *«dětská léta v duchu»* (1. Janův 1:9), a skončilo to tak, že jsem se nakonec musel před Bohem sklonit a uznat, že Jeho slova jsou dobrá a správná. Už jsem nedokázal Otce svou myslí odmítat, protože jsem celou svou bytostí pochopil, že je skutečný, vyvýšený nade vše a nade všechny.

Kritická léta po znovuzrození v duchu pro mě byla v období let 2008 až 2012 a lidé, kteří mohli dosvědčit část této neobvyklé transformace, byli moji nejbližší spolupracovníci v NOKLUS v nemocnici Haraldsplass Diakonale Sykehus, včetně bratrů a sester v mém sboru Kristent Fellesskap Nordhordland. V NOKLUS nebyli žádní otevřeně se hlásící křesťané. Na začátku svého zaměstnaneckého poměru jsem otevřeně mluvil s několika kolegy o duchovním smýšlení, které v žádném případě neuznávalo pravého Ježíše jako Božího Syna. Během mé práce u nich se však stalo to, že jsem přešel ze smrti do života a Bůh mě vzal do procesu, v němž mě začal odnaučovat to, co jsem se dříve naučil. A v období 2011–2013 jsem začal čím dál více sdílet to, co se mnou Ježíš udělal, takže pro některé lidi, s nimiž jsem pracoval, to byl zvláštní mix. Ale takový už život v přechodných fázích bývá. V NOKLUS jsem také zažil, že jedna z mých kolegyně byla zcela uzdravena v zádech. Měla velké problémy s ležením i stáním a jednoho dne v práci, když se tam v tomto období nemoci zastavila, jsem zaklepal na její dveře a zeptal se, zda se za ni mohu modlit. Následující léto byly všechny problémy s jejími zády zcela pryč, z čehož byla sama překvapená. Změna byla radikální a byla součástí mého probouzení k tomu, kým jsme ve skutečnosti stvořeni být, když se znovu narodíme (Marek 16:17-18). Pamatuji si, že modlitba byla jednoduchá, ale s vkládáním rukou, a prostě jsem prosil Boha, aby ji uzdravil. Vždy pozorně naslouchala, když jsem se sdílel, a vždy se s ní tak dobře spolupracovalo.

Zažil jsem také osobu v jídelně, která málem upadla na podlahu, když jsem na ni vložil ruce, a vypadalo to, jako by měla krátký *výpadek*, dalo-li by se to tak říct. Totéž jsem viděl u jiných lidí, za které jsem se modlil, a bylo to tak i u mé budoucí ženy, když jsem se za ni poprvé modlil. Víím, že jsme v Ježíši a Ježíš je v Bohu, což znamená, že máme Boha v sobě (Jan 14:20). Boží moc nás obývá, očišťuje od hříchu, uzdravuje a osvobozuje (1. Janův 1:7, Jakub 5:14-15), a to se děje, když na lidi vkládáme ruce. S ní se stalo to, co Bůh udělal se mnou – začal v ní dělat pořádek a připravovat ji pro práci pro Něho.

V tomto období, kdy jsem začal chápat důležitost Boha ve svém životě, stál také můj nevlastní otec. Je to ateista a v předchozích letech mi poskytoval malou nebo žádnou finanční pomoc, ať už při studiích nebo po nich, ale dětem věnoval trochu pozornosti kolem jejich narozenin. Chápu, že já a můj bratr jsme pro něj byli v podstatě přítěží. Navek věci možná vypadaly dobře, ale on odmítal mé hledání Boha a věc se nezlepšila, když jsem přijal Ježíše. Jasně mi dal najevo, že o Bohu s ním mluvit nemám. Také jsem dostal jasnou zprávu od bratra mého nevlastního otce, že už pro mě není strýcem, pokud s ním budu sdílet svou víru.

Kapitola 22

Boží trůn (2012)

Psal se květen roku 2012 a já jsem již viděl a zakusil tolik z Boží přítomnosti, že jsem Jej už nemohl popírat. Až do té doby jsem se několik let díval na porno. To bylo něco, co mi Bůh položil jako těžké břemeno na srdce, a On mi pomohl s tím v onom roce skoncovat (Židům 12,1).

Vzpomínám si, jak jsem v suterénu padl na kolena před Otcem a odložil veškerý odpor k práci pro Jeho království (Římanům 12,1). Řekl jsem Otci, že jsem ochoten jít kamkoli, kde mě bude potřebovat. V tu chvíli mi Bůh dal vidění; spatřil jsem sousední dům vzdálený několik set metrů, kde kdysi bydlela *Eldbjørg Fosse*. Na dvoře nad ním bydlela její švagrová. Netušil jsem tehdy, že mě Bůh posílá ke dvěma věřícím ženám starším sedmdesáti let a jak důležité se pro mě v mé další práci stanou. Tím, že jsem následoval Boží vedení, jsem zakusil, že Eldbjørg byla uzdravena v podkolenní jamce i na chodidle a později se jí i více narovнала záda, z čehož měla velkou radost (Izajáš 61,1). Stala se blízkou přítelkyní ve víře a důležitou oporou pro mou službu Bohu. Manžel její švagrové měl v té době Alzheimerovu chorobu. Poté, co jsem ho navštívil a modlil se za něj, se krátce nato zeptal, zda by se mohl zúčastnit pobožnosti – což nikdy předtím neudělal, ani když byl zdravý. A toto jsem řekl jeho manželce předtím, než jsem ho navštívil: «Očekávám, že až se s ním setkám a budu se za něj modlit, Boží Duch k němu promluví v jeho nitru». Svatí jsou povoláni kráčet s nadějí, i když sejeme v slzách, neboť konečná sklizeň je dnem radosti (Žalm 126,5–6).

Pokaždé, když jsem přišel na návštěvu k Eldbjørg, zkoumavě se na mě podívala a ptala se, co jsem vykonal pro Boha a co jsem zažil. Radovala se a divila se, když jsem jí vyprávěl o svých zážitcích a o tom, co Bůh koná. Bohužel si před několika lety při pádu poranila hlavu a trpí ztrátou paměti, ale blízkost k Bohu si stále zachovává a měla velkou radost, když jsem se za ni naposledy po telefonu modlil.

Bůh je skutečně dobrý, i když žijeme v padlém světě utrpení, který se nepodobá tomu nebeskému. Přesto však musíme odložit svůj odpor k Božímu dílu a Jeho evangeliu na zemi, protože potřebujeme dělníky – prosme tedy Boha, aby poslal více dělníků (Matouš 9,37–38) a aby je Jeho lid podporoval, aby měli z čeho žít. A máme-li být upřímní, nejsou to jen chudí, kdo potřebují pomoc. Je to také ten, kdo si může dovolit pomoci, kdo se musí naučit do tohoto díla dávat a nezadržovat (Lukáš 6,38, Malachiáš 3,10). V tomto se bohužel mnoho věřících Norů podle mé osobní zkušenosti liší tím, že ze svého dávají mnohem méně než jejich sourozenci v USA.

Jen několik dní poté, co jsem v květnu 2012 odložil svůj odpor k Božímu dílu, jsem se setkal s křesťanskou skupinou žen «*Kvinneforum Nordhordland*» a jejich domácím společenstvím. Jednou z členek domácího společenství byla *Laila Nygård*, která také navštěvovala sbor Kristent Fellesskap Nordhordland a znala mě odtamtud. Když jsem k nim přišel, seděly, pily kávu, pletly, společně se modlily a hledaly Boha. Myslel jsem, že jsem tam proto, abych jim pomohl s tvorbou webových stránek, ale zkrátka se mě zeptaly, zda by se za mě mohly také pomodlit. To, co pak řekly, bylo jasné prorocké slovo od Boha, které osvětlilo cestu vpřed na další léta (1. Korintským 14,3). Tehdy jsem tomu nerozuměl, ale když jsem ze setkání odcházel, cítil jsem, jak na mně velmi silně spočívá Boží Duch. V duchu mě zachvátila jakási posvátná bázeň a prostoupila mě hluboká vážnost. Pochopil jsem, že mě Bůh chce vyslat do své služby, ale za nic na světě jsem nedokázal pochopit, jak to vyjde finančně. A myslel jsem si, že jako systémový vývojář jsem skončil, ale při zpětném pohledu to všechno byly dětinské myšlenky. Bylo to 07.05.2012, a když se dívám na lístek, který napsaly, lze Boží slova shrnout takto:

- Dostaneš pomazání od Pána k plnění úkolů a k tomu, abys v této době zasáhl lidi.
- Bůh ti dává nástroj a já možná budu dělat něco, co přede mnou nikdo jiný neudělal. Jedna z nich viděla stromy v Africe, jejichž větve byly propletené.
- Že se mám radovat z práce, kterou mi Bůh svěřil.
- Trávit čas s Pánem a Jeho slovo se mělo stát jako svaly v mé ruce.
- Půjdeš ve skutcích, které jsou již připraveny, a budou se ti otevírat dveře. Jeho slovo bude světlem mé stezce: Žalm 119,105.
- Když to bude těžké, On půjde se mnou.
- Protože jsi poslušný, zakusíš v budoucnu velkou radost!

Vedlo by to příliš daleko, kdybych měl vypsát vše, co jsem zažil, ale chci se podle svých nejlepších schopností podělit o něco z toho, čím mě Bůh v posledních letech provedl – a to zejména o některé klíčové události.

Kapitola 23

Požehnání a zrada (2012)

V roce 2012 se stalo něco zcela výjimečného; dostal jsem příležitost sdílet evangelium se sedmi či osmi mladými lidmi v jednom z pokojů na internátu školy Nordhordland Kristne Folkehøgskole. Byli ohromeni zázraky a uzdraveními, která se děla, zatímco jsem mluvil a modlil se (Lukáš 10,19). Byli také svědky toho, jak mi jeden mladý chlapec vyprávěl, že s přicházejícím večerem pocituje v srdci neklid. Nepřipadalo mi přirozené, že by šlo o čistě fyzický problém, a tak jsem mu řekl: «Vnímej tohle!» Potom jsem na něj ukázal a ten problém z něj vyhnal; on pak řekl, že cítil, jak z něj *vylétl*. Vzpomínám si, jak jedna z nich seděla na posteli v tom malém pokoji a snažila se vstřebat realitu toho, co se dělo. Zůstala prostě beze slov.

Řekl jsem jim, že mám Ježíše a že jsem se znovu narodil (Jan 3,3), a že pokud si to přejí, můžeme je pokřtít v bazénu. Ale také jsem jim řekl totéž, co evangelista řekl mně: Pokud chcete přijmout Ježíše, opakujte po mně. A oni tak učinili, načež mohli pocítit, jak místnost naplnila tíha, která se dala téměř nahmatat. Bylo to naprosto fantastické, jako vždy, když lidé přijímají Ježíše jako svého Spasitele a Pána (Římanům 10,9-10). Ke křtu však nikdy nedošlo, protože přišel noční hlídač a řekl, že nesmím v areálu školy pobývat a sdílet evangelium s mládeží. Skutečně mě z areálu vykazali, a to jsem pociťoval jako vyloženou zradu vůči těm mladým lidem. Důvodem prý bylo, že škola uzavřela dohodu, že nebudou evangelizovat mládež, která přijela na letní školu, aby nepřišli o finanční dotace (Matouš 6,24). Odpovědný hlídač školy onoho dne odsunul Ježíše stranou, ale Bůh to i tak použil k dobrému, protože ti mladí lidé se stali přímými svědky znamení a divů skrze vyznávajícího věřícího. Moře u norského pobřeží nám sice dává černé zlato v podobě ropy, ale dnes vidím lid mnohem chudší, než když před padesáti lety ropná pohádka začala (Matouš 16,26).

Jeden ze zázraků, které jsem v tomto roce viděl, se stal v IKEA. Moje druhá nejstarší dcera byla právě na toaletě a v areálu jsme potkali dvě mladé dámy. Ukázal jsem jim video jedné osoby, za kterou jsem se modlil, a na tom videu je jasně vidět, jak jí roste noha. Není to nijak výrazné, ale skutečně roste. To není žádným tajemstvím a mnoho věřících zažilo to, o čem zde mluvím. Každopádně jedna z těch dam si přála, abych se modlil za to, aby obě její chodidla byla stejně dlouhá. Ne celá noha, ale chodidla. Položil jsem tedy ruce na její nohy a mluvil k nim v Ježíšově jménu, načež po pár kolech modliteb byla obě stejně dlouhá. Je to úžasné jak osobně prožívat, tak i vidět reakce těch, za které se člověk modlí. V Bibli stojí psáno, že věřící budou provázet znamení a divy (Marek 16,17), takže to musíme také očekávat. To, o co mě pak požádala, pro mě bylo trochu neobvyklé, ale

možná ne úplně překvapivé vzhledem k tomu, že právě prožila to, co byl pravděpodobně její první zázrak. Poprosila mě, abych se modlil za to, aby se obě její chodidla zkrátila. Trochu jsem namítal, protože o tento druh uzdravení se obvykle nežádá, abych tak řekl. Ale po vnitřním monologu s Bohem jsem se rozhodl, že jde o její víru, a tak jsem souhlasil. Než jsem však začal, požádal jsem její kamarádku, aby položila ruce na její chodidla, a pak jsem položil své ruce na ty její, než jsem se za ně začal modlit. A co se stalo pak – oba jsme cítili, jak se její chodidla začínají stahovat a zkracovat. Video jsem ve své době zveřejnil na [Youtube.com](https://www.youtube.com) pro ty, kteří ho chtějí vidět. Když jsme skončili, obě chodidla se zmenšila o dva centimetry, což sama potvrdila. Tento zázrak byl jednou z věcí, které se v roce 2012 staly a které si dobře pamatuji. Je vždy výjimečné být takto svědkem Boží moci (Hebreům 2,4), o čemž jsem v těchto pamětech vlastně zatím moc nesdílel.

Kapitola 24

Zranění z roku 1980 (2012)

V roce 2012 jsem byl součástí křesťanské mužské skupinky, kde jsme se každý týden společně modlili a hledali Boha. Na jednom ze setkání mi dva z mých bratří, *Bratr Thomas* a *Bratr Trond*, řekli, že každý z nich nezávisle na sobě dostal od Boha obraz pro mě:

Jeden mě vidí se školní brašnou a druhý vidí, že mám palandu, tedy patrovou postel. A teď říkají, že v sobě mám z této doby «díru» nebo něco podobného, co musí být uzavřeno. Měli pravdu; bylo to období po rozvodu mých rodičů. Během těch let došlo k mnoha psychickým újmám. Můj otec pil a jednou mě nechal v autě a odešel do baru. Takové věci na dítěti zanechávají stopy a ve mně to vytvořilo vnitřní poškození, které jsem si nesl mnoho let. Mohl jsem potvrdit, že to bylo také jediné období, kdy jsme měli palandu a kdy jsem s bratrem sdílel pokoj. Jeden z nich také řekl, že jsem ležel na spodním lůžku, což souhlasilo. Můj mladší bratr ležel nahoře. Poté řekli, že tu díru ve mně uzavrou (Skutky apoštolů 8:17), a když na mě položili ruce, okamžitě jsem si uvědomil hučení, jako by vycházelo z tepelného čerpadla. Pomyslel jsem si: Pořídil si někdo tepelné čerpadlo?! Bylo to něco zvláštního. Ale když ruce sundali, zvuk zmizel. A cítil jsem se, jako by se do mého nitra vlil nový pokoj (Marek 16:18).

— *Dva svatí se za mě modlí v roce 2012*

Jsem vděčný za to, že Bůh vidí naši bolest (Žalm 56:9). Bez společenství svatých, četby Božího slova a chval v Jeho blízkosti nemůžeme ani my přejít od pití mléka k přijímání pevného pokrmu (Hebreům 5:12-14). Pavel zdůrazňuje význam růstu v Kristu a dozrávání v Bohu, abychom tak snadno nekolísali, když přijdou výzvy. Pamatujeme na podobenství o rozsévání (Matouš 13:18-23), kde někteří sice hned s radostí přijímají Boží slovo, ale chybí jim kořeny, které by je v čase zkoušek unesly.

Kapitola 25

Reinhard Bonnke (2012)

Koncem roku 2012 jsem prožil, že mi Duch Svatý řekl, abych jel do evangelizační školy na Floridě – ze všech možných míst právě tam. Moje žena nechtěla, abychom to platili z vlastní kapsy. Tehdy jsem se zeptal Eldbjørg a švagrové, zda by měly možnost a chuť pomoci s cestou do *Christ For All Nations* na Floridě.

CFAN v té době vedl Reinhard Bonnke, známý německý evangelista, který vedl velká evangelizační shromáždění v Africe, kde byly zaznamenány desítky milionů lidí, kteří přijali Ježíše (Římanům 10,9-10). Když mi Bůh dříve toho roku ukázal vidění souseda, zjevně věděl, že pomohou, abych mohl odjet na Floridu, a že moje žena proti tomu bude protestovat. Nikdy předtím jsem v USA nebyl a ani jsem o to neměl žádný zjevný zájem, jak jsem si myslel, ale říct Bohu ne, to bylo něco, za čím bych si nemohl stát. Gerd se zdálo, že přišel Ježíš a řekl jí, že ten dar je pro Něho, což mě velmi potěšilo a dalo mi to pokoj v tom, že jsem je požádal. V tu chvíli jsem netušil, že Bůh připravil plán pro mou práci pro Něho (Jeremiáš 29,11) a že to všechno začalo právě tento rok, hned poté, co jsem odložil svůj poslední odpor vůči Otci a Jeho dílu pro mě.

Nebeský Otec musel vědět, že v roce 2008 řeknu Ježíši své ano a v roce 2012 odložím svůj odpor vůči Němu. Když vidím, v čem mě Bůh vedl a o čem prorocky mluvil ohledně minulosti i budoucnosti, chápu, že máme naprosto úžasného a zároveň trpělivého Stvořitele. Měl jsem tušení, k jakému druhu práce mě Bůh povolá, ale dnes vím, že jsem evangelista. Mou službou je podílet se na budování těla Kristova a sdílet evangelium (Lukáš 4,18).

A on dal jedny za apoštoly, jiné za proroky, jiné za evangelisty, jiné za pastýře a učitele, aby připravili svaté k dílu služby, k budování těla Kristova, dokud nedospějeme všichni k jednotě víry a plného poznání Syna Božího, v dospělého muže, k míře postavy Kristovy plnosti. Pak už nebudeme nedospělí, nebudeme se dát zmítat a unášet každým vánkem učení, v lidské prodyšnosti, v chytráctví směřujícím k záludnému bludu. Ale budeme mluvit pravdu v lásce a v každém ohledu růst v toho, který je hlavou, v Krista. Z něho celé tělo, spojené a držené pohromadě každým kloubem vzájemné pomoci, podle míry působení každé jednotlivé části, působí svůj růst k vlastnímu budování v lásce.

— *List Pavla Efezským 4,11-16*

Bohužel bylo skutečností, že moje žena bojovala proti mé práci pro Boha, což občas velmi ztěžovalo službu. Když jsem dostal finanční podporu od našich sester starších 70 let, silně mě kritizovala za to, že jsem je požádal, ačkoli odmítala na tento účel použít naše vlastní peníze.

V Norsku dnes panuje nešvar, že se některé ženy považují za hlavu rodiny. Vyznávat víru v Ježíše Krista, ale činy pracovat proti ní, znamená podkopávat sebe sama. Když křesťan používá různé ateistické knihy k ospravedlnění výchovy dětí proti přání manžela, odmítá tím nejen Boží moudrost, ale i svou milovanou osobu. To je porušení manželské smlouvy. Tento spodní proud vidíme v dnešní společnosti i skrze *Kvinnebevegelsen* (ženské hnutí). Ironií je, že se samo stalo dominantním mužem v rodinném manželství. Oba extrémy jsou špatné. Jsme povoláni milovat a ctít svou manželku, ale hledat nejprve Boží království:

Hledejte však nejprve Boží království a jeho spravedlnost, a to všechno vám bude přidáno. Nedělejte si tedy starosti o zítřek; zítřek se bude starat o sebe. Každý den má dost svého trápení.

— Matouš 6,33-34

Dalším trendem v dnešní blahobytné společnosti je, že některé ženy čtou také všemožné knihy o výchově dětí a podobně a válčují muže tím, jaký by měl být a jak se má chovat. Člověk není nikdy spokojen a snaží se muže dotlačit do *selvutviklingskurs* (kurzů seberozvoje) a podobně, zatímco problém je v tom, že nehledají nejprve Boha. To je společný rys u části norských žen a není to v souladu s tím, co nám Bůh dal. Manželství je smlouva o snaze milovat se navzájem, i když jsme odlišní. Ne o snaze přimět toho druhého, aby se mi co nejvíce podobal.

Když odpoledne skončila výuka v evangelizační škole, chodívali jsme ven na ulici a modlili se za lidi, zcela neformálně a bez zjevné organizace, ale obvykle v malých skupinkách po dvou až čtyřech lidech. Zvláště si vzpomínám na jeden případ, kdy jsme potkali prostitutku. Byla ve vězení a na noze měla sledovací náramek, přičemž v noze měla úlomek kulky, který nebyl operativně odstraněn. Bylo to celé trochu surrealistické, ale sdíleli jsme s ní evangelium a ona nám řekla, že se její manžel hodně modlil, aby potkala Boha. Když jsme se za ni modlili, řekla, že ve chvíli, kdy jsem položil ruku na její nohu (Marek 16,18), měla pocit, jako by ten úlomek z nohy vyšel. Jestli se to skutečně stalo, nevím, ale v USA jsem zažil mnoho radostného a vidím, že lidé tam jsou mnohem otevřenější přímluvným modlitbám a hledání Boha, než je běžné jinde na Západě. Proč tomu tak je, nevím. Výjimkou jsou mladí lidé. S nimi je obvykle snadné sdílet víru a modlit se za ně i v Norsku, a když je potkáte ve skupinách, uzdravení a svědectví u jednoho z nich dosvědčí i všichni ostatní.

Bylo úžasné mít možnost zúčastnit se evangelizační školy na Floridě s Reinhardem Bonnkem. Vzpomínám si, že mi tam Duch Svatý ukázal věci, za které jsem vděčný i po mnoha letech. Viděli jsme, jak dochází k úžasným uzdravením, a slyšeli jsme svědectví, která nás budovala i inspirovala. Stručně řečeno, tento týden byl pro mě na mé další cestě s Bohem klíčový.

Netušil jsem to, ale Bůh měl v následujícím roce použít několik účastníků evangelizační školy k tomu, aby mi potvrdili a pomohli s mým vysláním do Colorado Springs v letech 2013–2014. Bůh měl plán a zpětně chápu, proč to udělal právě tímto způsobem.

V té době jsem také viděl obrysy boje mezi některými ze Svatých kolem mě a mluvilo se mi za zády. Jsem výrazný evangelista a mluvím s lidmi všude. Po pravdě řečeno, dokážu být docela hyperaktivní a cítím, že uvnitř mě někdy hoří oheň pro Boha (Jeremiáš 20,9).

Zvláště si vzpomínám na jednu cestu na hlavní nádraží v Oslu (Oslo Sentralstasjon), kde jsem sdílel evangelium a modlil se za lidi a byl svědkem toho, jak Boží moc procházela skrze několik z nich. Ale kupodivu jsem z toho měl špatné svědomí, když jsem se vrátil do Knarviku, až dokud jeden bratr z mužské skupiny neřekl, že mu Bůh ukázal můj obraz na hlavním nádraží v Oslu s anděly kolem nás. Ten obraz skutečně otupil hrot některých protivenství, se kterými jsem se v té době mezi některými ze Svatých bohužel setkával.

Pokud jdu v Boží moci a dostávám kritiku za to, co vidím a čeho jsem svědkem, když pracuji pro Boha, znamená to, že někdo nebyl schopen střežit své srdce a neuznává, že jsme od Ducha Svatého obdrželi různé dary (1. Korintským 12,4-7). Já sám musím být schopen radovat se z toho, že ostatní bratři a sestry kolem mě mají dary, které já nemám. Duch Svatý dává, ne my. Ale musíme ctít Boha tím, co dostáváme, a nezneužívat to pro moc nebo peníze. Závist nebo hněv vůči sobě navzájem ve víře se usadí jako vrstva tuku kolem našeho srdce a otupí nás i Boží církve.

Mimochodem, k tomu spánku a bdělosti v duchu (1. Tesalonickým 5,6). Někdy bylo zkouškou vidět, jak Boží lid pohlcuje požehnání, která měla patřit Svatým vyvoleným k práci pro Boha.

Stezka spravedlivých je jak světlo úsvitu, jehož jas roste až do plného dne. Cesta svévolníků je jak mrákota, nevědí, o co klopýtnou. Můj synu, věnuj pozornost mým slovům, nakloň ucho k mým výrokům. Nespouštěj je z očí, uchovávej je v hloubi srdce. Jsou životem pro ty, kdo je nalézají, a zdravím pro celé jejich tělo. Především střež své srdce, neboť z něho vychází život. Odstraň od svých úst faleš a rty neupřímné od sebe vzdal.

— *Příslaví 4,18-24*

A toto nám dal náš Stvořitel, Ježíš Kristus, Boží Syn a Otcův vyslanec k nám lidem. Je psáno v evangeliu podle Jana:

Na počátku bylo Slovo, to Slovo bylo u Boha, to Slovo byl Bůh. To bylo na počátku u Boha. Všechno povstalo skrze ně a bez něho nepovstalo nic, co jest. V něm byl život a život byl světlo lidí. To světlo ve tmě svítí a tma je nepohltila. Objevil se člověk, poslaný od Boha, jmenoval se Jan. Přišel jako svědek, aby svědčil o tom světle, aby všichni uvěřili skrze něho. On sám nebyl tím světlem, ale měl o tom světle svědčit. Bylo tu pravé světlo, které osvětluje každého člověka; to přicházelo do světa. Na světě byl, svět skrze něj povstal, ale svět ho nepoznal. Přišel do svého vlastního, ale jeho vlastní ho nepřijali. Těm pak, kteří ho přijali a věří v jeho jméno, dal moc stát se Božími dětmi. Ti se nenarodili, jen jako se rodí lidé, jako děti svých otců, nýbrž narodili se z Boha. A Slovo se stalo tělem a přebývalo mezi námi. Spatřili jsme jeho slávu, slávu, jakou má od Otce jednorozený Syn, plný milosti a pravdy.

— Jan 1,1-14

Ježíš je náš Stvořitel, a když čteme o Mojžíšovi před hořícím keřem, byl to ve skutečnosti jak Boží anděl, tak *Yahweh*, kdo se mu zjevil. Anděl znamená vyslaný Bohem, přesně to samé, čím byl Ježíš – vyslaný. Ježíš nám řekl, že když vidíme Jeho, vidíme Boha. Vidíme, že v hebrejské Bibli je to *Yahweh*, kdo mluví k Mojžíšovi. Je to také *Yahweh*, kdo se prochází s Adamem a Evou v zahradě Eden.

Tu se mu ukázal Hospodinův posel v plápolajícím ohni uprostřed trnitého keře. Mojžíš viděl, že keř plane ohněm, ale neshoří. Řekl si: "Půjdu se podívat na ten zvláštní úkaz, proč keř neshoří." Když Hospodin viděl, že odbočuje, aby se podíval, zavolal na něho Bůh z prostředku keře: "Mojžíši, Mojžíši!" Odpověděl: "Tu jsem."

— *Yahweh k Mojžíšovi - Druhá Mojžíšova 3,2-4*

Kdo je Yahweh? Je to Ježíš. Stejně jako se skryl učedníkům jdoucím do Emauz, byl to Ježíš, kdo chodil po zemi v zahradě Eden a při několika pozdějších příležitostech, nikoli Bůh Otec, protože Otce nemůžeme vidět svými fyzickými očima a přežít (2. Mojžíšova 33,20). Víme, že Ježíš mluvil v podobenstvích, a to proto, aby Jeho vlastní slyšeli a rozuměli, nikoli ti, jimž slovo nebylo určeno:

Učedníci k němu přistoupili a řekli: "Proč k nim mluvíš v podobenstvích?" On jim odpověděl: "Protože vám je dáno znát tajemství nebeského království, jim však není dáno. Kdo má, tomu bude dáno a bude mít hojnost; ale kdo nemá, tomu bude odňato i to, co má. Proto k nim mluvím v podobenstvích, že vidouce nevidí a slyšíce neslyší ani nerozumějí. A plní se na nich

proroctví Izaiášovo: Budete stále slyšet, a nepochopíte, ustavičně budete hledět, a neuvidíte. Neboť srdce tohoto lidu otupělo, ušima těžce slyší a oči zavřeli, aby očima neuviděli, ušima neuslyšeli, srdcem nepochopili a neobrátili se – a já je neuzdravil. Blaze vašim očím, že vidí, i vašim uším, že slyší. Amen, pravím vám, že mnozí proroci a spravedliví toužili vidět, co vy vidíte, a neviděli, a slyšet, co vy slyšíte, a neslyšeli.”

— Matouš 13,10-17

Ale co říká Ježíš o sobě ve *Starém zákoně a v prorockých knihách*? Po svém zmrtvýchvstání potvrzuje, že pokud jsme otevření Písmu, nejsme nechápaví a váhaví věřit tomu, co proroci říkali ve Starém zákoně:

Téhož dne se dva z nich ubírali do vesnice jménem Emauzy, která je od Jeruzaléma vzdálena šedesát honů, a rozmlouvali spolu o tom všem, co se stalo. A jak tak rozmlouvali a uvažovali, přiblížil se k nim sám Ježíš a šel s nimi. Ale jejich oči byly drženy, aby ho nepoznali. Řekl jim: «O čem to spolu cestou rozmlouváte tak vážně?» Oni se zastavili plni zármutku. Jeden z nich, jménem Kleofáš, mu odpověděl:

— Lukáš 24,12-32

«Ty jsi snad jediný cizinec v Jeruzalémě, který neví, co se tam v těchto dnech stalo!»

«A co to bylo?» zeptal se jich.

«To s Ježíšem Nazaretským», odpověděli mu.

«Byl to prorok mocný v činu i slovu před Bohem i přede vším lidem. Jak ho naši velekněží a členové rady vydali, aby byl odsouzen k smrti, a ukřižovali ho. A my jsme doufali, že on je ten, který má vykoupit Izrael. Ale nadto vše je to dnes už třetí den, co se to stalo. Také nás některé z našich žen vylekaly: Byly časně ráno u hrobu, a když nenalezly jeho tělo, přišly a vyprávěly, že měly i vidění andělů, kteří prý řekli, že on žije. Někteří z našich pak odešli k hrobu a shledali to tak, jak ženy vyprávěly, jeho však neviděli.»

Tehdy jim řekl: «Jak jste nechápaví! Jak je vám těžké věřit všemu, co mluvili proroci! Což nemusel Mesiáš toto vytrpět a tak vejít do své slávy?»

Potom začal od Mojžíše a všech proroků a vykládal jim, co se ve všech částech Písma na něho vztahovalo. Když se přiblížili k vesnici, kam měli namířeno, on dělal, jako by chtěl jít dál.

Ale oni ho přemlouvali: «Zůstaň s námi, vždyť už se schyluje k večeru a den se nachýlil.»

Vešel tedy a zůstal s nimi. Když byl s nimi u stolu, vzal chléb, vzdal díky, lámal jej a podával jim ho.

Tu se jim otevřely oči a poznali ho; on jim však zmizel.

Řekli si spolu: «Což v nás srdce nehořelo, když s námi na cestě mluvil a otvíral nám Písma?» V tu hodinu vstali a vrátili se do Jeruzaléma.

Nalezli tam těch jedenáct a jejich druhy pohromadě. Ti jim řekli: «Pán byl skutečně vzkříšen a zjevil se Šimonovi.»

Oni pak vyprávěli, co se jim stalo na cestě a jak ho poznali při lámání chleba.

Když o tom mluvili, stanul sám Ježíš uprostřed nich a řekl jim: «Pokoj vám.»

Zděsili se a dostali strach, neboť se domnívali, že vidí ducha. Řekl jim: «Proč jste tak rozrušení a proč vám v mysli vyvstávají pochybnosti? Podívejte se na mé ruce a nohy: vždyť jsem to já. Dotkněte se mne a přesvědčte se: duch přece nemá maso a kosti, jako to vidíte na mně.»

Po těch slovech jim ukázal ruce a nohy. Když pro samou radost nemohli věřit a jen se divili, řekl jim: «Máte tu něco k jídlu?» Podali mu kus pečené ryby; vzal si a jedl před nimi.

Potom jim řekl: «To jsem měl na mysli, když jsem ještě byl s vámi a říkal vám, že se musí naplnit všechno, co je o mně psáno v zákoně Mojžíšově, v prorocích a žalmech.»

Tehdy jim otevřel mysl, aby rozuměli Písmu.

Kapitola 26

Biblická škola v USA (2013)

V letech 2012–2013 k nám Duch Svatý jasně mluvil o tom, že bychom měli nastoupit na biblickou školu. Pamatuji si, jak jsem prosil Otce o sabatický rok, a toto byla Jeho odpověď pro mě. Nepřišlo to úplně zčistajasna, i když to nebyla odpověď, kterou jsem očekával. V té době si i má manželka uvědomila, že je nám určeno začít studovat na biblické škole v USA. Konkrétně na *Charis Bible College* ve Woodland Parku, který leží v pohoří *Rocky Mountains* u Colorado Springs. Toto mi Otec řekl přímo, když jsem byl v USA na krátké evangelizační cestě v Denveru. Za touto akcí stál manželský pár, který absolvoval evangelizační školu na Floridě. Měl jsem už objednané letenky a byl jsem nervózní, zda jsem skutečně udělal správnou věc, ale moje žena tentokrát neprotestovala. Sám jsem si říkal, že jsem trochu blázen, když letím do USA podruhé v tak krátké době a jen na pár dní, ale díky Bohu jsem dostal potvrzení ještě před odletem. Je to trochu jako s Petrem (Matouš 14,29–31). Člověk má pocit, že vystupuje z lodi a začíná se potápět, než ho Bůh uchopí za ruku a znovu ho vytáhne nahoru:

Chybí-li někomu z vás moudrost, ať prosí Boha, který dává všem štědře a bez vyčítání, a bude mu dána. Nechtě však prosí s vírou a nic nepochybuje. Kdo pochybuje, podobá se mořské vlně, hnané a zmítané větrem. Ať si takový člověk nemyslí, že od Pána něco dostane; je to muž nerozhodný, nestálý ve všem, co činí.

— *Jakub 1,5–8*

Někdy si samozřejmě nejsem jistý, zda jsem slyšel správně, když se vydávám cestou, kterou mi ukazuje Duch Svatý, ale jakmile dostanu potvrzení, obvykle pocítím ohledně dané volby pokoj. Potvrzení tentokrát přišlo od Ducha Svatého, který mi sdělil část jména těch, u nichž jsem měl přenocovat. Jméno političky *Kaci Kullman Five* mi utkvělo v paměti a později jsem zjistil, že se jmenovali *Kaci Robbins*, takže jsem pochopil, že to bylo od Ducha Svatého. Neznal jsem je, ale oni také navštěvovali školu s Reinhardem Bonnkem a bydleli v Colorado Springs. Nejen to, ale byli skrze mě nepřímou požehnání, když se jiný bratr, *Mike Sanchez*, rovněž z evangelizační školy, dříve modlil za Danielovo uzdravení poté, co jsem ho k tomu povzbudil. A Bůh to naplánoval tak, že město, ve kterém tento manželský pár žil, bylo právě tam, kde sídlila biblická škola, což bylo požehnáním pro nás všechny.

Daniel Robbins a jeho žena z Colorado Springs mě před mým příjezdem neznali, přestože jsme v roce 2012 navštěvovali stejnou školu s CFAN a Reinhardem Bonnkem. Bůh je však použil k tomu, aby mi ukázali školu a otevřeli mi porozumění pro to, co se mělo dít v následujícím roce.

Věděl jsem, že mám jet do Denveru, protože mi to řekl Duch Svatý a potvrdil mi to skrze jednu sestru ve víře z USA. Když se ptala Boha, Bůh jí ukázal pár Anh Le a Michelle, kteří byli organizátory tohoto evangelizačního setkání. Netušila, že Bůh mi už dříve dal jméno *Denver*.

Zúčastnil jsem se evangelizačního setkání v Denveru. Byla tam otevřená scéna a já byl v týmu, který sdílel slovo a modlil se za ty, kteří na akci přišli. Pastor *Bryan Schwartz* vedl praktické záležitosti a najednou ke mně promluvil a řekl něco jako: «*Jsi hluboký, ale není důležité, jestli je člověk hluboký, nebo ne*». Neznal mě, ale *Marcus Wick* mi o pár let později, v roce 2014, řekl něco podobného. Znamená to jen, že Bůh mě viděl, když jsem šel do hloubky Písma a hledal u Něho pravdu, ale také to, že nesmím soudit ostatní, kteří tak nečiní. Svatí mají každý své vlastní místo v Božím domě a jsou zodpovědní za následování Ježíše, původce jejich víry. Nicméně všechny ty knihy a zážitky, které jsem měl v letech 2008–2012, mě dovedly k bodu, kdy jsem odložil svůj odpor k Bohu, což se stalo v květnu 2012. Stále se nacházíme v Denveru a jezdíme tam a zpět mezi domem v Colorado Springs a místem konání akce, což je dobrá hodina a půl cesty.

Máme trochu volného času, a tehdy se *Daniel Robbins* rozhodne, že mě trochu provede po Colorado Springs. Pochopil jsem, že jsem se ocitl v „biblickém pásu“ s velkou aktivitou pro Boha. A když jsme stáli na jedné z křižovatek a čekali na zelenou, Bůh mi otevřel mysl a ukázal mi, že máme nastoupit na *Charis Bible College*. Okamžitě jsem pocítil pokoj ohledně *Andrewa Wommacka*, který školu vedl, a ve svém nitru jsem nemohl říct Otci ne, i když jsem měl později po návratu domů potíže to všechno strávit. Přesto jsem byl, pokud to tak mohu říct, trochu *paf* a řekl jsem to našemu bratru, který řídil auto, načež on chválil Boha. Bylo to celé trochu neskutečné a já vůbec netušil, jak se vyřeší finanční stránka, protože jsme už byli sto tisíc v minusu po prodeji domu ve *Frekhaugu*. V tom také spočívala *moje výzva*, jak jsem si myslel – prostředky na cestu na biblickou školu.

V té době jsme bydleli dole v *Galtenesveien* v pronajatém bytě, přesně tak, jak to Bůh potvrdil mé manželce ještě předtím, než jsme ho získali. Majitelem byl její bývalý přítel, pastor z norské státní církve v *Loddefjordu*. Netušil jsem, že důvodem, proč jsme dům před rokem prodali, bylo to, že Bůh pro nás připravil cestu na další léta, a to byl důvod, proč *Bratr Thomas* tak jasně řekl, že prodat dům bylo správné rozhodnutí.

Před prodejem domu ve *Fosse* ve *Frekhaugu* jsme rozdali mnoho věcí, které jsme měli, a v souvislosti s tím k nám přišel jeden muž, který dostal stereo soupravu. Otevřeně jsem s ním sdílel víru a on mi pak vyprávěl, že v jeho domě straší. Později jsem ho šel navštívit,

ale ještě předtím mě Bůh napomenul. Bůh mě žádal, abych byl **poslušný** (1. Samuelova 15,22), ale já jsem ve své nezralosti nebral vážnost tohoto napomenutí k srdci. Navštívil jsem tedy onoho člověka s nečistými duchy v domě a podařilo se mi zlehčit problémy, které měl, ačkoliv jsem měl pochopit, že je to špatně. Na polštářích měl lebky a na zdech viselo množství zbraní. Říkal, že v noci je to tak silné, že se mu někdo pokouší strhnout i peřinu z postele. Bůh mě napomínal, ale já byl nezralý. Měl jsem mu říct: „Zbav se všeho mrtvého v domě, protože nečistí duchové hledají odpočinek (Matouš 12,43–45), lituj svých hříchů před Bohem (1. Janova 1,9), řekni Ježíši své ano a dej se znovu zrodit.“ Musím uznat, že pokud mám fungovat ve své službě, musím poslouchat Otce a ne lidi, v čemž jsem se v posledních letech zlepšil. Mnozí se snaží omlouvat své hříchy nebo tvrdost srdce vůči evangeliu a Božímu dílu, a Otec mě v tomto ohledu zocelil.

Celkem pět lidí ke mně promluvílo prorocky ohledně biblické školy v USA (1. Korintským 14,3). K tomu se přidalo to, co mi ukázal Bůh, když mi otevřel porozumění, možná podobným způsobem jako apoštolu Lukášovi:

Tehdy jim otevřel mysl, aby rozuměli Písmu...

— Lukáš 24,45

Jednou z těch, kdo ke mně mluvili, byla sestra ve víře *Sestra Amy*. Je vdaná, má čtyři děti a žije v USA. Má nad sebou evangelizační povolání. Druhým byl *Ikem Grigsby*, evangelista na plný úvazek. Byl tam také věřící z mého vlastního sboru, *Bratr Trond*, který ke mně mluvil přímo o tom, že slyší slovo „biblická škola“, a také tentýž evangelista na návštěvě u nás doma, který si myslel, že mu to Duch Svatý řekl. Rodina Robbins v USA byla také na evangelizační škole na Floridě s Reinhardem Bonnkem. *Sestra Amy* už dříve zažila, že jí Bůh ukázala celou mou rodinu s plnou výbavou v USA, o čemž jsem si v té době myslel, že to sotva může být pravda. To bylo nějakou dobu před evangelizační cestou do Colorada a Denveru.

Po té krátké evangelizační cestě by si člověk myslel, že už budu smířený s tím, že odjedeme a budeme studovat na biblické škole v USA. Bůh mi školu ukázal, ale přestože jsem prosil Otce o sabatický rok s časem na studium Jeho slova, neučinil jsem ten krok naplno, dokud nepřišlo poslední potvrzení. Jedním z lidí, kteří ke mně mluvili přímo, byl i *John Natale*, také z USA. Myslel jsem si, že je to náhoda, ale byl jsem požádán, abych se zúčastnil konferenčního hovoru, kde k nám všem John Natale mluvil skrze slova poznání od Boha. Jiný účastník evangelizační školy potvrdil, že John má skutečně prorocký dar, o čemž jsem se nyní sám přesvědčil:

Tvá práce zde skončila. Nasedni do letadla.

— John Natale mi prorocky řekl

John o mně nevěděl vůbec nic a rozhodně ne to, že mě Bůh volá na biblickou školu do USA, takže jsem cítil, jak se mi rozbušilo srdce. Po všech svých zážitcích by si člověk myslel, že budu schopen zachovat klid, ale nebylo tomu tak. Dát výpověď v práci a důvěřovat Bohu byl velký krok, i s ohledem na to, že jsme v té době měli tři děti.

Dospělo to do bodu, kdy jsme se s manželkou rozhodli poprosit Boha o potvrzení, že máme skutečně odjet do USA na biblickou školu. A stalo se to, že mě jen o několik dní později poprvé kontaktoval *Ikem Grigsby* přes Facebook a řekl mi, že měl sen, jehož významu nerozumí. Řekl, že jsem byl uprostřed toho snu a že si myslí, že je možná pro mě. Sám byl evangelistou na plný úvazek, povoláním Bohem těsně předtím, než hurikán *Katrina* v roce 2005 zasáhl Floridu a oni přišli o dům i o vše, co vlastnili:

Ikem chodí tam a zpět mezi domem a autem a plní ho zavazadly. Pak mu volám na telefon, ale když se to snaží zvednout, najednou s volajícím, tedy se mnou, není žádné spojení. On a jeho žena pak jedou na letiště a málem zmeškají odlet. Když přistanou, najde v telefonu tucet textových zpráv ode mě, ale všechny byly prázdné.

— *Sen Ikema Grigsbyho z roku 2013*

Ikem nevěděl, o čem ten sen je, a kontaktoval mě, protože mě znal z evangelizační školy na Floridě z roku 2012 a byli jsme ve stejné facebookové skupině. Poznamenal také, že tam bylo mnohem více zavazadel, než bývá obvyklé, když cestuje sám. Okamžitě jsem pochopil význam toho snu a moje žena se divila, co jsem v té věci udělal?! Byl jsem trochu v rozpaků, protože jsem jí už řekl, co Bůh pravil, a museli jsme se nejprve shodnout, než podáme přihlášku. Ve skutečnosti to byla moje nevěra, která mě držela zpátky, abych se nepřihlásil, protože jsme v té době neměli peníze. Nakonec jsme se shodli, že si na školu podáme přihlášku (Hebrejcům 11,1). Odpověď ze školy byla, že potřebují potvrzení z banky, že se v USA dokážeme sami uživit. To jsme samozřejmě neměli, a tak jsem jim napsal, že nás Bůh požádal, abychom se přihlásili, na což mi odpověděli, že naši žádost zpracují ve víře, že se Boží slovo naplní. Netušil jsem, že *místní podnikatel*, který k nám přišel v roce 2009, nyní získal stavební povolení od obecního zastupitelstva. Krátce před vypršením lhůty pro zaslání potvrzení z banky mi zavolal a řekl: «teď můžete přijít a podepsat smlouvu». Jsem možná trochu prostý, ale po tak dlouhé době vyřizování bylo téměř překvapivé, že peníze měly přijít právě odtud. Cestou na schůzku mě náhle přepadla úzkost a *zvolal jsem k Bohu*, že přece není možné odjet do USA se 3 dětmi a 2 dospělými s tím, co nám zbude po prodeji pozemku. Aspoň tak jsem si to myslel. Pamatuji si, že jsem to řekl těsně předtím, než jsem přešel most Hagelsundbrua mezi Flatøy a Knarvikem (Příslaví 3,5–6). A stalo se to, že se mě na schůzce zeptal, zda bychom mu nechtěli prodat i zbytek pozemku, takže jsme se *summa summarum* dohodli, že ode mě koupí část určenou k bydlení i zbytek pozemku, který byl stále v oblasti LNF. Také jsme se dohodli, že platbu

rozdělí na tři části, a on souhlasil s penále 1 000 NOK za každý den prodlení, pokud by některá splátka nebyla uhrazena k danému datu. A nakonec jsme skončili s téměř 1 100 000 korunami, což bylo neuvěřitelně radostné a bylo to požehnání, o kterém Bůh věděl už předem. Bůh nás skutečně požehnal jak zázraky v těle i v duchu, tak i finančními zázraky (Filipským 4,19). To nemohu popřít. Nutí mě to přemýšlet o tom, proč jsem prostě neřekl ano a nepřihlásil se hned – a důvodem byla má vlastní nevěra.

V hlavě jsem si říkal: *«Vždyt nemáme peníze»*. Problémem však nebyly finance, ale moje nevěra v Boží slovo (Marek 9,24). Nezačal jsem si podávat přihlášku na biblickou školu, protože jsem nekrácel ve víře, že se to vyřeší. Když Bůh promluvil a bylo to potvrzeno, má člověk problém se svou vírou a neměl by se to snažit omlouvat jiným způsobem.

— *Moje vlastní nevěra, když Bůh mluvil o biblické škole*

Všechny přípravy na školu byly hotové a my jsme dali v Bergenu výpověď v práci. Já jako systémový vývojář v Noklusu a ona jako učitelka. V říjnu 2013 odjíždíme do USA na Charis Bible College v Colorado Springs. V tom snu, kde Ikem Grigsby málem zmeškal letadlo, to bylo proto, že jsme dostali vízum pro naši nejmladší dceru Engeline jen 3 dny před odletem, takže to bylo opravdu jen tak tak, že jsme to stihli. Máme mezipřistání na Islandu a pak letíme dál do Denveru v USA. Máme s sebou hromadu zavazadel a děti stály na letišti vedle vozíků naložených k prasknutí. Musel to být pohled sám o sobě. Usadili jsme se v Colorado Springs a pak nastoupili na biblickou školu. Hned první den dostali všichni studenti prvního ročníku medaili. Bylo řečeno, že už to, že jsme se dostali až sem, je samo o sobě výkonem, což byla pravda. *Charis Bible College* v Colorado Springs byla také jedinou školou Andrewa Wommacka, která přijímala mezinárodní studenty, jak jsem později zjistil – což Bůh samozřejmě věděl předem (Římanům 8,28).

Je samotný závěr roku 2013, těsně předtím, než škola otevře nové prostory ve Woodland Parku, a blíží se Vánoce. Výuka probíhá normálně a právě je přestávka. Stále jsme ve starých prostorách dole v Colorado Springs.

Příští rok už tady nebudeš.

— *Sedím ve škole a Duch Svatý říká*

V duchu jsem si říkal, že to naprosto nemohl být Duch Svatý, a tak jsem proti tomu, co bylo řečeno, důrazně protestoval. Někdy jsem takto dětinský, bohužel. Nicméně bylo to z Boží dobroty, že to tak udělal, což jsem měl pochopit až později v roce 2014. Ve škole jsme prožili krásný čas. Moje žena chodila na večerní školu a já na denní, a v hlídání dětí jsme se střídali.

Rozhodl jsem se nesdílet otevřeně traumatickou událost, která se v té době v USA stala, když jsme jeli po dálnici stokilometrovou rychlostí. Mohu jen říci, že dotyčná osoba odmítla převzít odpovědnost. Ani se nijak neomluvila, ani nepochopila škodu, kterou toto jednání mohlo způsobit.

Kapitola 27

Charis Bible College (2014)

Píše se rok 2014 a Charis Bible College otevřela svou novou budovu ve Woodland Parku, kde v hlavním sále probíhá výuka prvního ročníku. Konstrukce je vzdušná, s dřevěnou nosnou strukturou a nádhernými oblouky, které se tyčí vysoko nad námi. Američané jsou obecně velmi zruční v interiérovém designu a toto byla skvostná dřevostavba, kde jedna strana místností měla obrovské panoramatické okno s výhledem na Pikes Peak ve výšce 4302 m n. m. Woodland Park ležel ve výšce 2580 m n. m., takže to bylo docela výjimečné. Sami jsme bydleli ve výšce 2300 metrů a během prvních měsíců našeho pobytu jsme byli při chůzi do schodů a podobně poněkud zadýchaní.

Hlavním studijním materiálem školy je Bible, ale dostáváme také skripta s tematickým rozdělením látky a po skončení každého tématu vždy procházíme jednoduchým testem, abychom zjistili, zda jsme si látku osvojili. Pravidelně se pořádají konference a tématem, které se na *Charis Bible College* často opakuje, je uzdravení a Boží milost. Nikoliv milost k hřešení, ale Boží milost pro hříšníka, který přichází ke kříži a odkládá své vlastní já i svůj odpor vůči Bohu. Dosud jsem to příliš nezmiňoval, ale viděl jsem mnoho zázraků, když jsem se modlil za lidi, a o tom také trochu mluví Andrew Wommack – o Božích darech milosti pro nás lidi a o tom, jak je uzdravení pro Svaté přirozené a lze ho očekávat (Jakub 5:14-15). Bůh to věděl a já jsem se zde na biblické škole v tomto ohledu cítil *velmi jako doma*. Moje žena měla zřejmě radost ze všech těch praktických věcí kolem cestování, plánování a celkově z nového místa s novými přáteli a aktivitami. Varovným signálem v té době bylo, že nerada četla Bibli společně se mnou a rychle znervózněla a byla podrážděná, když jsem mluvil o tom, co říká Písmo, nebo když jsem vyprávěl o věcech, které mi Bůh dává, či o uzdraveních, která vidím.

Procházíme školním rokem a rodina začíná zároveň v neděli navštěvovat sbor ve Woodland Parku, kde jsou i setkání pro děti. Během vyučování promluvil jeden z učitelů bible, *Greg Mohr*, přímo k mé bývalé manželce uprostřed přednášky. Měl jsem velké štěstí, protože z veškeré výuky se pořizují zvukové záznamy. Málokdo nebo nikdo nevěděl o problémech, kterými jsem já a moje tehdejší žena procházeli, ale ona mě opakovaně buď kritizovala, nebo mi kladla odpor v práci pro Boha. Celé to byl v podstatě paradox, protože ona i její rodina se hlásí k věřícím. Přesto Greg Mohr řekl to, co jsem já sám nechtěl vyslovit. Greg Mohr mou bývalou ženu nijak neznal, když k ní promluvil, takže to přišlo, takříkajíc, zčistajasna:

Bůh z tebe **vypudí nevěru** a přivede tě k takové přízni, k takovému požehnání a k takové víře v oblasti financí. A Bůh to z tebe úplně vyžene a bude tě mocně používat, nejen ve financích, ale i v uzdravování. **A Bůh tě bude mocně používat, pokud Mu to dovolíš. Pokud Mu dáš svolení, aby to udělal.** A já ruším poslání nepřitele proti tobě i každou negativní zkušenost, která se tě snažila svést z cesty. Tvůj Otec tě miluje a přeje si vylít své požehnání na tvůj život. Ty to zakusíš a budeš pomáhat ostatním, aby to zakusili také. Amen? Amen!

— Greg Mohr promluvil k mé ženě

Když o několik měsíců později Marcus Wick řekl, že nás Bůh rozděluje, začalo být jasné, že ona už je pro odloučení rozhodnutá. Měli jsme fungovat společně jako jedno tělo (Efezským 5:31), ale Bůh viděl, jak se věci vyvíjejí. Kéž se Bůh smiluje nad těmi, kdo se nechají svést pokušením tohoto světa:

Amen, pravím vám, jestliže se neobrátíte a nebudete jako děti, nevejdete do království nebeského. Kdo se tedy pokoří a bude jako toto dítě, ten je největší v království nebeském. A kdo přijme jedno takové dítě v mém jménu, přijímá mne. Kdo by však svedl k hříchu jednoho z těchto nepatrných, kteří ve mne věří, pro toho by bylo lépe, aby mu byl na krk zavěšen mlýnský kámen a on byl potopen do mořské hlubiny. Běda světu pro svody! Svody sice musí přijít, ale běda tomu člověku, skrze něhož svod přichází. Svádí-li tě k hříchu tvá ruka nebo noha, utni ji a odhoď od sebe; lépe je pro tebe, vejdeš-li do života zmrzačený nebo chromý, než abys měl obě ruce nebo obě nohy a byl uvržen do věčného ohně. A svádí-li tě k hříchu tvé oko, vytrhni je a odhoď od sebe; lépe je pro tebe, vejdeš-li do života jednooký, než abys měl obě oči a byl uvržen do pekelného ohně.

— Matouš 18:3-9

Když člověk používá psychologickou manipulaci, aby v druhém vyvolal pochybnosti o jeho vlastním úsudku, vnímání nebo paměti, říká se tomu gaslighting a je to v podstatě velmi závažná věc.

Na konci školního roku jsem musel absolvovat letní školu, protože jsme začali až v zimním semestru, a ne na podzim. Moje žena a děti odjely v létě 2014 na dovolenou do Norska s tím, že se vrátí na začátek dalšího školního roku, ale v hloubi duše jsem cítil, že je na tom něco špatně. Tehdy jsem si nevzpomněl, že ke mně Duch Svatý promluvil už dříve během školního roku a řekl mi, že tam příští rok nebudu. Ani jsem to tehdy otevřeně nepřijal.

Dohodli jsme se, že v druhém ročníku nebudeme pokračovat. Poté jsme se na její příání přestěhovali do Levangeru. Bylo mi líto, že jsme po roce skončili. To, co se pak stalo, bylo, že jen dva až tři týdny před mým návratem z USA ke mně promluvili čtyři ze Svatých. Jeden z nich byl ve sboru, který jsme ten rok navštěvovali. Bylo to mé poslední shromáždění a oni se za mě právě pomodlili. Chystal jsem se odejít do zadní části sálu, když vtom jeden ze Svatých, prorok, vstal a zčistajasna mluvil o různých věcech, které budu dělat pro Boha. Mimo jiné zaznělo, že budu cestovat do několika zemí Evropy, a řekl, že má práce bude mnohem větší, než sám očekávám. On sám studoval na Charis, stejně jako jeho žena z Francie. Byla to silná slova a byl jsem z toho úplně zaskočený. Jeho slova měla být později potvrzena dalšími v Bohu (2. Korintským 13:1).

Další dva, kteří ke mně promluvili, byli manželé Marcus a Sharon Wick. Také studovali na Charis spolu se mnou a já jsem byl *shodou okolností* v tu dobu u nich na domácím setkání s několika lidmi z biblické školy – bylo to poprvé a naposledy, co jsem u nich na domácím společenství byl. Byli jsme si cizí, kromě toho, že jsme se z vidění znali. On i ona ke mně mluvili Božími slovy.

Bůh Marcusovi ukázal, že jsem kopal hluboko v Božím slově, ale že mě nejbližší rodina kritizovala za rozhodnutí, která jsem pro Boha učinil. Bůh z toho neměl radost. To, co prorok vidí, je vlak se mnou v čele. A Bůh říká, že odpojí vagóny za mnou, sejme z nich tu tíhu a zařídí to tak, abych mohl začít pracovat pro Něj. Bylo mi řečeno, že sezóna pro tuto práci brzy začne. Sharon mi také potvrdila, že nadcházející čas bude velmi obtížný a bude se zdát, jako by se vše zcela zastavilo, ale že velké věci potřebují čas, aby získaly dynamiku. Marcus také říká, že vidí řeku, která nade mnou protéká s Božími požehnáními (Žalm 46:4), což mi bylo potvrzeno i později.

— Marcus a Sharon Wick v roce 2014

Posledním člověkem byl *Jeffrey Hardwick*, který také dříve studoval na Charis. Byl jsem pozván na pizzu a on byl jedním z pozvaných. Aniž by znal mou minulost, zeptal se, zda mi může předat slovo od Boha. Mimo jiné řekl, že mi Bůh dal dar «*kreativních zázraků*» (Jan 14:12). Dosud jsem o tom nepsal, ale byl jsem svědkem toho, jak kosti a podobné věci během několika sekund dorostly nebo se prodloužily, a plně jsem chápal, co tím myslí. Také řekl, že jsem kreativní člověk a že Bůh má velkou radost z toho, že hledám potvrzení, než učiním důležitá rozhodnutí.

Myslel jsem si, že jsem Boha zklamal, ale můj smutek se obrátil v radost, když nyní chápu, že má práce nebyla u konce. Pochopil jsem, že Bůh odstraní problémy, které mě brzdily (Římanům 8:28), ale ne že mě Bůh o tři roky později skutečně oddělí. Bylo to poprvé do té doby, co ke mně Bůh promluvil skrze čtyři věřící v tak krátkém časovém úseku.

Byl to také rok, kdy jsem se začal seznamovat s Jangilim z jedné asijské země, a naše působení a bratrské přátelství začíná právě v tomto roce.

Kapitola 28

Návrat do Norska (2015)

Psalo se rok 2015 a já byl nezaměstnaný. Kdybychom se pokusili zůstat o rok déle, ztratil bych nárok na podporu v nezaměstnanosti. NAV mou žádost skutečně zamítl a prošla až poté, co jsem se proti rozhodnutí odvolal. V té době jsem měl solidní vzdělání i pěknou praxi, ale nedařilo se mi najít práci. Zdálo se, že na zaměstnavatele nedělá dojem ani to, že jsem chodil do biblické školy; raději by mě viděli jako běžného nevěřícího. Chápu, že v jejich očích má můj životopis mezeru, a to nejen technickou. Bylo mi to v tomto ohledu řečeno jak nepřímo, tak přímo.

Ve frustraci z nedostatku práce začínám v tomto roce psát text, v němž sdílím, kým je Otec a co pro nás vykonal. Mělo se to vyvinout v mnohem víc, než jsem si představoval. Do toho všeho se nám narodili další dva synové a v bytě je teď, mírně řečeno, pořádně živo. Kluci a holky jsou v tomhle trochu jiní. Živo není jen v pokojích, ale i ve zdech, protože majitel domu má problém s myšmi. Je to trochu frustrující s ohledem na hygienu, ale pro děti vzrušující; s hrůzoplým potěšením otevíraly dvířka skříňky pod dřezem, kde byla pastička na myši. S dětmi prožívám mnoho krásných chvil, ale nemít *práci* bylo nové a náročné. V té době jsem tušil, že to, co bylo řečeno v roce 2012 na *Kvinneforum Nordhordland*, možná mluvilo o tom, co jsem zde začal, ale nebyl jsem si jistý. V psaní jsem nacházel radost, přesně jako teď. Tento rok také poprvé vyjždím na misijní cestu do jedné asijské země a vidím lidi uzdravené, osvobozené od utrpení a přijímající Ježíše (Skutky apoštolů 1:8). Byla to skvělá cesta, ale i náročná, protože jsem ne vždy dokázal zůstat pasivní. Rád sdílím vhod i nevhod, a když jeden z vedoucích hotelu dosvědčí zázraky a jeho manželka je uzdravena, nelze vyloučit, že nastanou určité pletky s úřady. Nepřijel jsem na náboženské vízum, takže to bylo, mírně řečeno, trochu napínavé. Stál jsem se dvěma zaměstnanci, oba byli křesťané, a šli jsme k jedné ženě a její dceři, které bydlely v garáži vedle hotelu. Dcera dříve mluvila v jazycích, ale pak tuto schopnost ztratila. Měla abnormálně silný růst a matka nás prosila, abychom se za ni modlili. Zatímco se modlíme, dcera náhle propukne v silné mluvení v jazycích, až se mi zježily vlasy na zátylku. Dělo se toho hodně, zkrátka a dobře, ale bylo to úžasné, i když trochu nervy drásající!

Moji milovaní, jako jste byli vždycky poslušní, když jsem byl u vás, buďte ještě víc teď, když jsem pryč. S bázní a chvěním uvádějte svou spásu ve skutek. Vždyť je to Bůh, kdo ve vás působí, abyste chtěli i činili, co se mu líbí. Všechno dělejte bez reptání a dohadování, abyste byli bezúhonní a čistí, Boží děti bez vady uprostřed pokřiveného a zvráceného pokolení. **V něm zářete ja-**

ko hvězdy, které osvěcují svět, a držte se slova života, abych se jím mohl v Kristův den pochlubit, že můj běh i moje námaha nebyly nadarmo. I kdybych měl být obětován při bohoslužbě a oběti vaší víry, raduji se a raduji se s vámi všemi. Stejně tak se i vy radujte a radujte se se mnou.

— *Filipanům 2:12*

Uplynulo sedm let od mého znovuzrození. Navzdory všem zážitkům, které jsem za tu dobu měl, jsem si nebyl jistý svým vlastním narozením v duchu. Bůh o tom musel vědět od samého začátku, protože zážitek, kdy jsem měl vidění, jak stojím uvnitř vejce, byl obrazem mého vlastního ducha v Bohu. Od toho zážitku jsem však o tom, co jsem viděl, pochyboval. Jsme v roce 2015 a Bůh mi právě odpovídá na to, co jsem prožil. Byli jsme skupina Svatých, kteří sdíleli evangelium na ulici v Trondheimu, a já šel se dvěma dalšími bratry, když jsem pocítil, že mě to táhne ke skupině lidí na Trondheim Torg. Jeden bratr s námi odmítl jít, protože tam stály tři spoře oděné mladé dámy spolu s jedním mladým mužem, a rychle nám zmizel z očí. Obcházeli jsme je, a když jsme se k nim otočili, ucítil jsem bolest nebo zvláštní pocit v pravé paži a rameni. Zeptal jsem se, zda má někdo z nich potíže s pravou paží nebo ramenem, a ten mladý muž to okamžitě potvrdil. Ty mladé dámy se, mírně řečeno, trochu vyděsily, ale my jsme je uklidnili. Řekli jsme jim, že přicházíme s Ježíšem a sdílíme evangelium, a že tento dar cítit a slyšet od Ducha svatého je milost od Boha. Pak jsme se za toho mladého muže modlili a on nám řekl, že se jmenuje *Azariah* a je pastorem mládeže v mezinárodním sboru Betel zde v Trondheimu. Také nám vyprávěl, že poprvé ve svém životě slyšel Ducha svatého promluvit *slyšitelně*:

Vezmi si tři vejce a jdi dolů do centra (Trondheimu)!

— *Duch svatý promluvil k Azariahovi v roce 2015*

Slyšitelně znamená, že člověk slyší uchem a ne v duchu. A to nás všechny překvapilo, nejen Azariaha. Nevěděl, co se má stát a proč má jít do centra, takže Duch svatý musel zprávu dvakrát zopakovat, než si ta tři vejce skutečně vzal a odešel do centra. Tam nic nenašel a poznamenal, že na cestě zpět šel trochu jinou cestou, než kterou chodí obvykle. A tehdy jsme přišli my a mluvili s ním. Řekl jsem, že **«vejce znamenají nový život»** a radoval se s ním. Teprve když jsem jel vlakem zpět do Levangeru, došlo mi, co se vlastně stalo. Pochopil jsem, že Otec v nebesích mi po sedmi letech odpověděl na otázku, co znamenalo to vidění mě samotného uvnitř vejce v roce 2008.

Přikryje tě svými perutěmi, pod jeho křídly najdeš útočiště. Pavézou a štítem je ti jeho věrnost.

— *Salm 91:4*

A to potvrzuje Ježíš i v Matoušovi:

Jeruzaléme, Jeruzaléme, jenž zabíjíš proroky a kamenuješ ty, kdo k tobě byli poslání! Kolikrát jsem chtěl shromáždit tvé děti, jako slepice shromažďuje svá kuřátka pod křídla, ale nechtěli jste.

— Matouš 23:37

Pamatujte, že jsme křtěni ve jméno Otce, Syna i Ducha svatého (Matouš 28:19). Spolupracují v Trojici, a pokud existuje jedna věta, která vystihuje Otcovu vůli pro nás lidi, je to tato: **ŽIVOT, NE SMRT!**

Jak jsem zmínil, vejce symbolizují život od Boha a mé vlastní vidění to potvrdilo dříve, než jsem o tom sám četl v Bibli nebo to slyšel od ostatních kolem sebe. Nyní vím, že jsem znovuzrozen z Božího ducha (Jan 3:3) a mé skutky jsou provázeny znameními a divy, a tak to bude pokračovat, pokud půjdu s Duchem svatým. Svět je zakořeněn v penězích a materiálním blahobytu a je přirozené očekávat, že se vám mnozí budou posmívat, když přicházíte se slovy od Boha. To nepřichází jen od cizích lidí, ale i z vlastní rodiny a od jiných «věřících», kteří by sami měli hořet pro Boží slovo a nebyt vlašni. Pokud po tolika letech s Otcem něco vím, pak to, že mám nesmírné štěstí, že jsem přijal dveře k Božímu životu, vodu života, osvoboditele od smrti, našeho stvořitele, jako Pána a Mistra, Ježíše Krista. *Haleluja! ANO!!*

Pochopil jsem konečně v roce 2015, že Bůh na mě v den mého spasení v roce 2008 skutečně pohlédl s milostí, a žasnu nad slovy, která dal Mojžíšovi, když Bůh vyváděl svůj lid na svobodu z Egypta:

Hospodin promluvil k Mojžíšovi: «Posvěť mi všechno prvorozené. Všechno, co u Izraelitů otevírá lůno, ať u lidí či u dobytka, patří mně.» Mojžíš řekl lidu: «Pamatujte na tento den, v němž jste vyšli z Egypta, z domu otroctví. Hospodin vás odtud vyvedl silnou rukou. Proto se nebude jíst nic kvašeného. Dnes vycházíte, v měsíci abíbu. Až tě Hospodin přivede do země, o které přísahal tvým otcům, že ti ji dá, do země oplývající mlékem a medem...»

— Exodus 13:1-5

Myslím si, že Norská církev nemá bohabojné sbory? Ve velké míře ano, bohužel. Ale nejsou v tom sami. A to, co jsem osobně zažil ve svém mládí, potvrdil i farář Morten Gravdal v diecézi Møre před více než 40 lety. Morten dostal obraz od Boha po poselství v jazycích, když byl studentem na Teologické fakultě v Oslu:

Byl to obraz vlaku. Vlak projížděl krajinou velkou rychlostí. Na kolejích už dlouho žádný vlak nejel a na trať popadaly stromy i velké balvany. Ale vpředu na lokomotivě byl velký pluh. Tento pluh smetal vše, co bylo na kolejích, stranou. I na místech, kde došlo k sesuvům – a vypadalo to nebezpečně – pluh čistil trať a vlak neztrácel na rychlosti. Pak jsem uviděl, že tím pluhem je otevřená kniha. Parní lokomotiva nevypouštěla žádný kouř, takže jsem pochopil, že to není síla stroje, co pohání vlak vpřed. To, co hnalo vlak dopředu, bylo to, že lidé, kteří byli ve vlaku, četli tu knihu – a věřili tomu, co tam stálo! Lidé se vykláněli z oken, vítr jim cuchal vlasy a v očích měli slzy od větru. Jásali, protože to jelo tak rychle! Pak přišel další obraz: Vlak stál. Stál na stanici. Pluh – kniha – byl odmontován a ležel na jednom z vagónů. Tam chodili strojvůdci a průvodčí a lidé v železničářských čepicích a uniformách s hvězdami a páskami. Trochu si v knize četli a stříhali a lepili – vyřazovali to, co se jim nehodilo. Vytrhávali z knihy celé stránky a nedělali nic pro to, aby pluh vrátili na místo. Někteří se divili, proč vlak nejede. Velká většina byla spokojená s tím, že stojí, nastupovali a vystupovali, jak se jim zlíbilo. Tento vlak je samozřejmě církev a shromáždění křesťanů. Kniha je Bible. Síla Bible spočívá v tom, že křesťané Bibli čtou – a věří tomu, co je tam napsáno! Když to křesťané dělají, církev půjde kupředu. Církev má potenciál postupovat vpřed závratnou rychlostí, to se stane, když křesťané budou číst Bibli a to, co je v Bibli, bude formovat životy křesťanů. Toto byl obraz, který jsem dostal před téměř 40 lety – a pokud to byla pravda tehdy, je to rozhodně pravda i teď! Centrální a vlivní teologové a biskupové stříhají a lepí v Božím slově takovým způsobem, že z něj nic nezbyvá. Liberální teologie způsobuje, že Bible již není považována za Svatou knihu. Věřím, že se Bůh hrozí! Možná ještě hůř: hněvá se! A vyzývá nás, abychom pluh znovu namontovali na předek vlaku! Celé Boží slovo musí být postaveno před oči lidu církve a křesťanského shromáždění – a musí formovat naše životy, očišťovat nás a posvěcovat! Pak se církev v Norsku může začít znovu hýbat! Možná byl ten obraz proroctvím pro naši dobu? Je to už dlouho, co v Norsku po kolejích projel nějaký vlak. Je to už dlouho, co jsme zažili probuzení! Na koleje napadalo mnoho kamení a stromů a došlo k několika sesuvům. Může se zdát nemožné, aby se vlak pohyboval po trati, která je v tak špatném stavu. Ale – Bible nám říká, že věříme v Boha, pro kterého není nic nemožné – neříká to snad?! Vraťme pluh zpět na jeho místo!

— *Interpretace mluvení v jazycích pro Mortena Gravadala kolem*

Název YouTube videa, kde o tom mluví, je: «Dostal vidění o tom, jak to dopadne s Norskou církví».

Starý zákon je jako stín Božích zaslíbení a Ježíš, náš Spasitel, otevřel slovo a je průvodcem do skutečné zaslíbené země; do Nebe. Když byl lid Izraele osvobozen z Egypta, Bůh je vědomě vlákal do pasti, aby museli projít přímo Rudým mořem, aby unikli smrti. To byl stín spasení v Ježíši Kristu. My všichni musíme projít Rudým mořem, což je křest do nového života (Římanům 6:4) a očištění od starého! Bůh také uzavřel možnost snadného návratu. Egypt byl obrazem smrti, osudu světa. Ti, kdo si zvolí Boha, jsou adoptováni do Jeho rodiny a naroubováni na ušlechtilou olivu (Římanům 11:17). To jsou ti Svatí Požehnaní, kteří mohou s odvahou volat k **Hospodínu zástupů** jménem **Abba, Otče**:

A tak, bratři, nejsme dlužní tělu, abychom žili podle těla. Žijete-li podle těla, musíte zemřít. Jestliže však Duchem umrtvujete skutky těla, budete žít. Všichni, kdo jsou vedeni Božím Duchem, jsou totiž Božími syny. Nepřijali jste ducha otroctví, abyste se znovu báli, ale přijali jste Ducha synovství, v němž voláme: „Abba, Otče!“ Sám ten Duch svědčí spolu s naším duchem, že jsme Boží děti. A jsme-li děti, jsme i dědicové – dědicové Boží a spoludědicové Kristovi, pokud ovšem spolu s ním trpíme, abychom spolu s ním byli také oslaveni.

— Římanům 8:12-17

Svědectví, o které se chci z tohoto roku podělit, je o tom, když byla naše sestra *Anne-Gro Fjellingsdal* uzdravena na Labergetu. Bylo to setkání s Levanger Vineyard a během shromáždění jsem cítil, jako by mě mravenčilo v určité části šíje. Nechápal jsem proč, díval jsem se kolem sebe a jako obvykle si říkal, že buď jsem to já, nebo se *něco děje*. Později jsme jedli večeři a já se *náhodou* ocitl vedle Anne-Gro. Po chvíli hovoru jsem poznamenal, že jsem během shromáždění cítil něco zvláštního, ale že jsem nechápal proč. Tehdy Anne-Gro podotkla, že ona sama má na tom samém místě problémy už několik let a neustále užívá léky proti bolesti. Zkrátka a dobře, modlíme se a ona okamžitě cítí brnění tam, kde byla bolest, je uzdravena a přestává brát léky. Takto to zůstalo po celá léta až dosud. Anne-Gro má dar rozlišování duchů, a to je dar, který církev potřebuje využívat (1. Korintským 12:9-10).

Zároveň k tomu mi v tomto roce Duch svatý mluví nejen o publikacích, které mají přijít, ale také o tom, že vydám *svou knihu*. Pamatuji si, jak jsem stál v zadní části bytu, hned vedle pračky, na které byla sušička. Sušička Miele s vestavěným tepelným čerpadlem, ze všech věcí. Přesto mě překvapilo, když jsem slyšel toto:

Vydáš Bibli dříve, než vydáš svou knihu!

— Duch svatý v roce 2015 ke mně

Pamatuji si, že jsem znovu protestoval. Jedna věc byla postavit publikační engine, ale používat ho k vydávání Biblí, tím jsem si nebyl vůbec jistý. Postavil jsem ho k vytváření Biblí jako přílohy ke knize, kde by bylo možné odkazovat na biblické verše a nechat je vložit do knihy a propojit s Biblí v příloze, nikoli jako samostatné Bible. Trvalo nějakou dobu, než jsem si na tu myšlenku zvykl, ale souběžně s tím, jak technická stránka publikačního enginu i mé vlastní postupy dozrávaly, stalo se přesně to, co Duch svatý řekl. Nejen to, vydal jsem samostatné Bible jako ruskou, japonskou, vietnamskou a čínskou, navíc studijní Bible, paralelní Bible, King James Strongs i samostatné biblické slovníky. V podstatě se to *pořádně rozjelo*, dá-li se to tak říct, ale v dobrém slova smyslu. A ta kniha, kterou měl Duch svatý na mysli, je ta, kterou právě teď čtete. Tyto paměti začaly jako dopis, vyvinuly se v knihu a nyní fungují jako evangelizační nástroj.

Mohu také vyprávět, že když jsem v roce 2015 dělal záskok na základní škole v Levangeru, dostal jsem výpověď, protože jsem žákům vyprávěl něco málo o tom úžasném, co jsem prožil s Bohem. Žáci se mě ptali, kdo jsem a něco o mém životě, ale vedení se to velmi nelíbilo. O tom, že jsou lidé v Norsku odmítáni v zaměstnání kvůli své víře, se navenek nahlas nemluví, ale je to fakt. Věřící jsou tlačeni k tomu, aby o Bohu nesdíleli, a jako záskokaře bylo zřejmě snadné mě vyhodit. Když se Svatí drží zpátky a nepodporují ty, kteří stojí v první linii, věřím, že je to něco, s čím je Ježíš sám později konfrontuje. Vzpomínám na slova svého dobrého bratra *Bratr Øivind* z Frekhaugu z doby kolem let 2011–2012, kdy mi říkal, že budování osobního charakteru je důležité. To platí nejen pro ty, kteří stojí v čele práce, ale pro všechny Svaté.

Kromě toho se kolem této doby stalo, že jsem potkal skupinu mládeže u základní školy v Levangeru. I tam byla jedna z mých dcer a já jim trochu vyprávěl o Ježíši, načež jsem se jich zeptal, zda mají bolesti nebo jiné problémy v těle, za které se můžeme modlit. Jeden se na mě podíval a řekl, že má dlouhodobé problémy se zády. Zeptal jsem se, zda na něj mohu položit ruku a modlit se. Poté, co jsem se za něj pomodlil, už na tom místě necítil žádné nepohodlí a vypadal trochu užasle. Řekl jsem mu, ať jde skákat na trampolínu, a když se pak vrátil, vypadal ještě překvapeněji, protože potíže byly pryč. Řekl jsem mu, aby si nenechal ten zázrak nikým vymluvit a věřil tomu, co právě prožil, a také že je Bůh miluje. Obvykle také sdílím, že se musí narodit znovu a že Ježíš je cesta, pravda i život (Jan 14:6), ale že svět Boha často nechce. Nuže, když jsem přišel domů, setkal jsem se s tvrdými pohledy své manželky, která již několik let kritizovala mou práci pro Boha. Mimo jiné mi řekla, že lidé mají přicházet k Ježíši, ne naopak. To je ovšem trochu zvláštní, když faktem je, že Ježíš sám procházel Izraelem, sdílel s lidmi a křtil je. A také vysílal své učedníky, aby sdíleli evangelium s lidem, načež se za ně také modlili a viděli, jak je doprovázejí znamení a divy. Vše na příkaz a v autoritě samotného Ježíše, dříve než byl ukřižován a vzat zpět k Bohu. Dokonce ještě předtím, než na lid přišel Duch svatý a učedníci byli skutečně pokřtěni Duchem. Působili v autoritě, kterou jim dal Ježíš.

Poté co byl Jan uvězněn, přišel Ježíš do Galileje a kázal Boží evangelium: „Čas se naplnil a Boží království je blízko. Čiňte pokání a věřte evangeliu!“ Když se pak procházel podél Galilejského jezera, uviděl Šimona a jeho bratra Ondřeje, jak házejí síť do moře; byli to totiž rybáři. Ježíš jim řekl: „Pojďte za mnou a udělám z vás rybáře lidí!“ A oni hned opustili síť a šli za ním. O kousek dál uviděl Jakuba Sebedeova a jeho bratra Jana, jak na lodi spravují síť. Hned je zavolal a oni opustili svého otce Sebedea, který byl na lodi s nádeníky, a šli za ním. Přišli do Kafarnaum a on hned v sobotu vstoupil do synagogy a učil. Lidé žasli nad jeho učením, neboť je učil jako ten, kdo má moc, a ne jako znalci Písma. V jejich synagoze byl právě člověk posedlý nečistým duchem. Ten vykřikl: „Co je ti do nás, Ježíši Nazaretský? Přišel jsi nás zahubit? Vím, kdo jsi – ten Svätý Boží!“ Ježíš mu však pohrozil: „Zmlkni a vyjdi z něj!“ Nečistý duch tím člověkem smýkl a s hlasitým křikem z něj vyšel. Všichni byli tak ohromeni, že se začali jeden druhého ptát: „Co je to? Nové učení s mocí! I nečistým duchům rozkazuje a poslouchají ho.“ A pověst o něm se hned roznesla po celém galilejském kraji.

— *Marek 1:15-28*

Je neočekávané najít takový odpor k evangeliu i ve vlastní rodině? Mám podezření, že když k tomu dojde, vlastní rodinní příslušníci si mohou vymyslet všemožné omluvy, aby odsoudili jednání člověka pro Boha. To bývá často podloženo jejich vlastní nejistotou ohledně toho, co si o nich lidé pomyslí. Vím, že ztráta tváře, když lidé mluví nebo se dívají pohrdavě na hlasatele Ježíše, se dá očekávat. Je to součástí práce pro Boha. Jsou to úžasné radosti, ale občas i smutek. A existuje mnoho překážek pro sdílení evangelia na ulici a některé z nich pocházejí z vnitřních osobních konfliktů v rodině.

Nemyslete si, že jsem přišel přinést na zem pokoj. Nepřišel jsem přinést pokoj, ale meč. Přišel jsem postavit syna proti otci, dceru proti matce a snachu proti tchyni. Nepřáteli člověka budou jeho vlastní domácí.

— *Matouš 10:34-36*

Ten, kdo nezažil odsouzení a kritiku za sdílení evangelia, v podstatě nemá právo se vyjadřovat k soukromým záležitostem evangelisty, aniž by se dobře seznámil s danou situací. Několik lidí se mi snažilo dát dobré, dobře míněné a občas káravé rady. A jsem vděčný, že se mi lidé snaží pomoci. Je naprostá pravda, že jsem dělal věci špatně, rozhodně. Ale také jsem mlčel a tiše trpěl tam, kde jen Bůh ví, co se stalo. Občas se také najdou členové sboru, kteří o vás mluví špatně za vašimi zády. Ale říkám vám toto: Odpouštějte těm, kdo vás kritizují (Koloským 3:13). Chraňte své srdce, abyste mohli pokračovat ve sdílení evangelia a radovat se z požehnání, která dostáváte každý den.

A tak, moji milovaní, jako jste byli vždycky poslušní, pracujte na své spáse s bázní a chvěním, nejen když jsem u vás, ale mnohem spíše teď, když jsem pryč. Vždyť je to Bůh, kdo ve vás působí, abyste chtěli i činili, co se mu líbí.

— *Filipanům 2:12-13*

Kapitola 29

Asie (2016)

Je nyní rok 2016 a já jsem byl na své druhé cestě na východ. Mám velkou radost, že se setkávám se skupinou pastorů společně s Jangili. Kážeme v různých církvích. Nebylo tak jednoduché odjet z Norska, protože moje manželka byla těhotná s jedním z našich chlapců, a kdybych nedostal potvrzení, že je to správné, váhal bych s odjezdem. Nicméně vše dopadlo dobře, jak pro cestu, tak pro následný porod. Zvláštní na této situaci bylo to, že někdo podplatil místní úřady nebo jim dal tip, že Jangili postavil svůj dům nelegálně. Možná jako reakce na naši práci, nevím. Krátce poté, co jsem odjel, je proto navštívila skupina lidí, kteří je vyhodili a zbourali jejich obydlí, zatímco rodina stála na ulici a celému tomu přihlížela. Bylo to provedeno brutálně a efektivně a pastor byl v šoku hospitalizován. Časem se zotavil a to, co se stalo později, bylo, že místní úřady uznaly *chybu* a plně se omluvily.

Jangili a jeho rodina dostali od úřadů nové stavební materiály a my jsme jim také pomohli postavit domov s přilehlým církevním prostorem. Nejen to, ale dali si do pořádku i doklady, aby tam mohli mít i biblickou školu, takže se to pro ně nakonec stalo požehnaním, navzdory obtížím, kterými museli projít. Musím také dodat, že bylo úžasné navštívit je v asijské zemi a že jsme byli svědky zázraků a divů, které posílily ve víře všechny Svaté. Jedním z nich bylo rozmnožení jídla (Jan 6,11–13). Pamatuji si, jak jsem v duchu slyšel o zázraku s jídlem v Bibli na začátku jídla, ještě než pastor vůbec promluvil. Potom mi pastor jasně řekl: «Jorne, nikdy jsem nekoupil tolik kuřecího—to, co vidíš, není množství, které jsem koupil.» Potřeboval jídlo i pro studenty Bible a bylo ho mnohem více, než by mělo být. Ve stejné době zažila podobnou věc, kdy se jídlo rozmnožilo, moje milovaná v Levangeru. Bylo to prostě úžasné.

Mělo by se také dodat, že když jsem se vrátil domů do Norska, kontaktoval mě jeden křesťanský Asiat. Mluvil se mnou o mé manželce a jejích rodičích. A to, co mi v podstatě řekl, bylo, že si moje žena myslí, že je chytřejší než já, a že její matka a otec byli Božími misionáři, ale že na nich něco lpí, co jim zase ztěžuje pořádnou práci pro Boha. Nejdříve jsem si myslel, že je neslušné, že mohl něco takového říct, ale když jsem o tom přemýšlel, pochopil jsem, že je to pravda, a nemohl jsem popřít to, co jsem s nimi v posledních letech zažil. Člověk má milovat svou manželku (Efezským 5,25), ale když se stane vaším nejhorším nepřítelem a podle toho jedná, stává se jako nevěřící. Nevidím, že by se to za posledních pět let změnilo, což přináší různé výzvy s dětmi. To neznamená, že k ní mám být zlý, ale musím uznat, že život je poněkud náročný i nyní po rozvodu, s ohledem na rodinu. A Bůh mi jasně řekl, že nemohu mít pohlavní styk se svou budoucí manželkou,

aniž bychom byli sezdaní. Říkat, že je člověk věřící a miluje Boha, a přitom nebýt sezdaný, je rozporuplné a není to v souladu s Božím srdcem ohledně toho, co láska skutečně je (Jakub 2,17). To jsem také řekl své bývalé manželce. Skutky a víra musí jít ruku v ruce, v každém případě o to člověk musí bojovat. Skáčíme zpět do roku 2016; stále hledám práci a jsme v Norska po cestě na biblickou školu v USA.

V roce 2016 se ucházím o pozici systémového vývojáře ve výzkumném centru Helseundersøkelsen Nord-Trøndelag (HUNT) v Levangeru. Tuto pozici nedostávám, ačkoli jsem si ve své hlavě myslel, že jsem ten nejvhodnější kandidát podle toho, co jsem vyčetl ze seznamu uchazečů. Byl jsem tím docela překvapen, ale všechno mělo zřejmě svůj smysl. Něco ve mně mi říká: *«tohle je moje práce»*, aniž bych to dokázal hlavou zcela pochopit. Tehdy jsem ještě nevěděl, že mě o rok a půl později přijmou na projektovou pozici. Přesto mi v tomto roce Duch Svatý říká, že vydám Bibli dříve, než vydám svou knihu. Protestoval jsem, protože jsem si tím rozhodně nebyl jistý, ale nakonec se to tak stalo a já jsem se s tou myšlenkou sžil.

Přestal jsem pobírat podporu v nezaměstnanosti, i když jsme neměli moc peněz nazbyt, protože i moje žena byla na mateřské dovolené. Pracoval jsem dnem i nocí na vývoji publikačního jádra, které mělo digitalizovat staré Bible, biblické slovníky, včetně hebrejského a řeckého slovníku. To se *propletlo dohromady* přesně tak, jak říkalo proroctví z května 2012, když jsem byl na domácím společenství s Kvinneforum Nordhordland. Publikační jádro umí vytvářet i standardní digitální textové knihy, ale zatím jsem ho k tomu nepoužil, kromě výukových účelů. Materiál pro Bible a slovníky čerpám zdarma z internetu, protože jim vypršela autorskoprávní ochrana. Do procesu překladu *předmluvy*, kterou jsem napsal v norštině a angličtině, bylo zapojeno celkem asi 40 překladatelů. Během června 2016 se mi k mému vlastnímu překvapení podařilo vydat na Amazonu přes 30 publikací. Prodávaly se sice mizivě málo, ale startovní výstřel padl. Jednoho rána se pak probouzím a ve svém duchu slyším toto:

Nebuď mi vzdálen, neboť soužení je blízko a není, kdo by pomohl.

— Žalm 22,12

V té době jsem své tělo příliš přepínal, když jsem pracoval na publikačním jádru. Navíc jsem sledoval příliš mnoho internetových videí o stavu světa a byl jsem mimořádně nervózní z toho, co to znamená. Teď je konec světa, myslel jsem si, jakkoli neuvěřitelně to zní, ale byl jsem prostě příliš tělesně vyčerpaný na to, abych v tu chvíli uvažoval jasně. Také jsem netrávil čas s Bohem, ale soustředil se na všechno ostatní kromě Něho (Matouš 6,33). Žalm 22,12 se pro mě každopádně stal klíčovým veršem, který mi pomohl zvládnout to, co přišlo v následujících dvou letech, a jsem hluboce vděčný, že mě Bůh varoval. Začátek zcela nové doby klepe na dveře a Bůh si je plně vědom toho, že to bude těžké období, než se věci změní.

To, co se také stane později v tomto roce, je, že ke mně Bůh mluví ve tři hodiny ráno (Žalm 63,7). Pracoval jsem nepřetržitě a nebylo neobvyklé, že jsem chodil spát v 5–6 hodin ráno a spal jen pár hodin, než jsem vstal a postaral se o děti. Ona v té době také neměla práci, ale byla na mateřské dovolené se dvěma z našich posledních chlapců, takže to bylo také hezké, ale hektické období. Rád jsem tak trochu *děťinský* a mít pět dětí je v tomto ohledu požehnáním.

Té noci jsem si lehl kolem třetí a byl jsem tělesně naprosto zničený ze vši té práce a duševního stresu. Právě jsem si lehl do postele, když ke mně Bůh promluvil přímo, a tentokrát to nebyl Duch Svatý, ale Otec, kdo mluvil. V mém nitru se to doslova chvělo, když byla tato slova dávána, a Bůh Otec ke mně mluvil anglicky:

As if I do not love to hear your voice.

— *Bůh mluví v 03:00 v roce 2016*

Současně cítím, jak mnou prochází plnost a síla, když Otec ta slova vyslovuje, a já se *hroučím* a začínají mi téct slzy. Vědomí, že **El Shaddai** mi přímo říká, že mě miluje, byl šok, a chápu, že Mu chybí, když Jeho děti s Ním netráví čas a nehledají Ho. To nebylo součástí Jeho plánu pro mě a musel jsem se přestat o čas strachovat. Práce byla neuvěřitelně vzrušující, ale musel jsem odložit neklid a nepracovat v noci s nedostatkem spánku, protože to ničilo mé tělo.

Možná si všimnete, že je to poprvé, co pro Boha používám jméno El Shaddai? Když jsem to psal, hledal jsem ve svém duchu a tehdy mě napadlo, že mám použít El Shaddai. Poté jsem hledal a zjistil, že takto se *Bůh Jehova* představil *poprvé* Abramovi a je to také poprvé, kdy je Shaddai v Bibli napsáno. Stane se tak, když se Bůh představuje Abramovi:

Když bylo Abramovi 99 let, ukázal se mu HOSPODIN a řekl mu: „Já jsem Bůh Všemohoucí (**El Shaddai**). Žij před mou tváří a buď bezúhonný! Uzávěru smlouvu mezi mnou a tebou a nesmírně tě rozmnožím.“ Tu padl Abram tváří k zemi a Bůh k němu mluvil: „Hle, toto je má smlouva s tebou: Staneš se otcem mnoha národů. Už se nebudeš jmenovat Abram, ale tvé jméno bude Abraham, neboť jsem tě učinil otcem mnoha národů.“

— *1. Mojžíšova 17,1–5*

Podíváme-li se na hebrejštinu v El Shaddai, pak «El» se používá pro «Boha» a «Shaddai» se skládá ze tří hebrejských písmen: *Šin*, *Dalet* a *Jod*. **Šin** je stravující, pohlcující. **Dalet** jsou dveře, často používané jako oddělení nebo průchod mezi fyzickým a duchovním. Nakonec tu máme **Jod**, nejmenší ze všech hebrejských písmen a podle židovského myšlení symbol pro to atomární, nejmenší, výbušnou sílu a stvořitelskou moc v Bohu. Všechna

hebrejská písmena v sobě obsahují *jod*. Shaddai se na základě písmen zdá být popisem Boha jako: «Stvořitelská moc z ducha do světa, tvoření i ničení, *všemohoucí*, pokud to spojíme do jednoho slova». Piktogramy v hebrejské abecedě v sobě nesou vlastní svět porozumění. Když Ježíš říká, že je počátek i konec, Alfa i Omega (Zjevení 22,13), jsou to první a poslední písmena řecké abecedy. Ale podíváme-li se na hebrejskou abecedu, je to Alef a Tav. Alef je obrazem jednoty, síly, vůdce, prvního. **Tav je jako kříž ležící na boku** a má význam znamení, znaku, předzvěsti nebo pečete. Když Ježíš visel na kříži, řekl: «Dokonáno jest». Proto je On počátkem i koncem, a to je jen špička ledovce toho, co je skryto v hebrejském jazyce v Bibli.

Slyšet té noci Boží hlas a poznat Jeho lásku ke mně tímto způsobem je těžké popsat, ale ovlivňuje mě to dodnes. Každopádně to není jen pro mě, a to je důvod, proč se o to s vámi dělím. Jsem jedním z nesčetných svědků Boží lásky k nám (1. Janova 4,19). I když jsme jako neviditelná tečka a v konečném důsledku neznamenujeme nic, Bůh na nás shlíží a zjevuje se nám (Žalm 8,4–5). Nejen to, ale dává nám svého Ducha. Je v podstatě úplně absurdní, jak dobré věci my Svatí zažíváme, navzdory zkouškám a odmítnutí, kterými procházíme.

Bylo to také v té době, kdy jsem viděl oči mladé ženy, která bydlela poblíž našeho domu v Levanger. Její malý syn se zdál být v noci sužován, a v jednu chvíli se na mě podívala a bylo to, jako by se na mě z jejích očí díval duch nebo démon. Hluboce mě to zasáhlo a v tu chvíli jsem pochopil, že démoni se někdy mohou projevit skrze oči člověka, kterého sužují (Mark 5:9). Později, když jsem ji potkal na ulici, nikdy mě nepozdravila ani mi neodpověděla. Mám podezření, že to bylo součástí důvodu, i když jsem jí nikdy neřekl, co jsem viděl. Je to střízlivá připomínka, že duchovní boj je skutečný a blíže, než si myslíme (Ephesians 6:12).

Kapitola 30

Modlitební centrum v Levangeru (2017)

Píše se rok 2017 a potkávám jeden misionářský pár z USA, který několik let působil v Asii. Nyní jsou hostujícími řečníky v Modlitebním centru v Levangeru, které založil *Håkon Fagervik*. Neznají mě, ale modlí se za mě a říkají mi, že budu hodně psát pro Boha (Efezským 2:10) a že se musím přestat dívat na hodinky (Matouš 6:34). Také jsem neměl prosit Boha o materiální věci, které jsem nepotřeboval; alespoň tak jsem to pochopil. Bylo mi také řečeno, že se v mém životě stane něco nečekaného, z čeho nebudu mít radost a co bude zcela v rozporu s mou povahou, ale on cítil, že bych k tomu přesto měl říci své „ano“ (Jakub 1:2-4). A to se stalo jen krátce předtím, než ode mě v srpnu 2017 odešla moje manželka.

Kapitola 31

Odloučení (2017)

Moje manželka vzala děti na výlet se záměrem být ode mě pryč, když mě bude kontaktovat. Zavolala mi a do telefonu řekla, že už nikdy nebudeme spolu a že se se mnou rozvádí. V tu chvíli byla slova od Boha skrze *Marcuse Wicka* téměř zapomenuta; cítím se zrazen a moje tělo upadá do šoku. Následující noc je jedna z nejhorších, jaké jsem kdy zažil, během níž se celou noc silně potím (Žalm 34:19). Moje tělo bojuje, aby přečkalo noc v jednom kuse; mám pocit, jako bych se měl každou chvíli zhroutit. Ráno mi Bůh dává sen, aby mi pomohl prorazit:

Vidím dvě profesionální ženy se slovem L'Oréal v pozadí. Zdá se, že prodávají make-up a podobné produkty a jsou profesionálně upravené. Poté se celý obraz otočí, jako by se otáčela divadelní scéna. Předě mnou se objeví úžasně pohledný muž západního původu, světlé pleti a blondatý. Každý detail je naprosto dokonalý a on má jedinečný, nápadný styl oblečení a účes, jaký jsem nikdy předtím neviděl. Vlasy má na jedné straně vystříhané nakrátko a na druhé středně dlouhé. Široce se usmívá a říká: „**Jsem čtvrtý nejbohatší muž v zemi!**“

— *Sen ráno po odloučení*

Jsem naprosto uchvácen tím, jak vkusně je oblečen, ale těsně před koncem snu pochopím, že jeho vnější vzhled neodráží jeho vnitřní já – právě naopak. Uvědomuji si, že mi Bůh jasně ukazuje, že se nesmím nechat oklamat tím, co se děje. Trvalo mi však několik měsíců, než jsem si skutečně uvědomil nezbytnost toho, co se stalo.

Odloučení bylo těžké snést, ale bylo předurčeno (Římanům 8:28). Pro úplnou studii toho, co Boží slovo říká o manželství, rozvodu a novém sňatku — zkoumanou skrze původní řečtinu a hebrejštinu — viz naši doprovodnou knihu *The Case for Marriage* (juni-fye.publifye.pro/the-case-for-marriage). Čím větší odstup jsem od té události získával, tím jasněji jsem si vzpomínal na varování, která mi Duch svatý dával předem. Duch svatý mluvil skrze prorocká slova a říkal, že to, co se má stát, je proti mé přirozenosti, ale že to mám přijmout. Mít prorocké svědky, kteří mluví pravdu před potenciálně destruktivními událostmi, je důležitým důvodem, proč potřebujeme aktivní, živou církev (2. Korintským 13:1). Jako církev musíme usilovat o používání duchovních darů, které nám Bůh dal (1. Korintským 12:7), a nezadržovat je. Říkám to jako varování svatým: buďte součástí církve, neodmítejte ji. Musíme být také otevření tomu, aby nás Duch svatý vedl jak do

konkrétních sborů, tak i pryč z nich. Není vždy jednoduché rozpoznat, kdy přichází změna, ale právě to znamená nechat se vést Duchem. Především musíme být za své životy zodpovědní Bohu, nikoliv jednotlivcům, kteří se nás snaží ovládat. Schopnost rozlišování je v tomto ohledu zásadní (Hebrejům 5:14). Budeme-li hledat Boha v modlitbě, když uvnitř cítíme neklid, budeme vedeni. Často jsem zažil, že moje hlava se svým analytickým myšlením a logikou mi říká jednu věc, zatímco Duch vede zcela opačným směrem (Příslaví 3:5-6). Boží dítě se musí odvážit vzdát se kontroly a kráčet ve víře, aby následovalo vedení Ducha svatého (Římanům 8:14). Někdy potvrzení přijde až později, ale i to může trvat dlouho.

Vracíme se ke snu a kupodivu, šok v mém těle vyprchal do doby, než jsem se probudil (Žalm 30:5). Uvědomuji si, že jsem byl téměř oklamán vnějším zdáním toho, co se kolem mě dělo. Několik let moje žena odmítala mou práci pro Boha a zároveň mě různými způsoby ponižovala jako manžela před našimi dětmi. Snažil jsem se zachovat klid a situaci nepomohlo, že jsem začal být podrážděný a hádavý. Měla ráda děti, dům, auto, jídlo a různé aktivity. Byla znovuzrozená, to jistě, ale přesto. Je pravda, že mám své slabosti, ale ty roky, kdy diagnostikovala mé chyby a nedostatky, mi nepřipadaly motivovány láskou. Existuje vzorec, který jsem začal rozpoznávat: manžel či manželka nepřímo konfrontování s vlastními nedostatky se mohou otočit o 180 stupňů a obrátit obvinění navenek — to, co se dnes nazývá *gaslighting* — aby se vyhnuli převzetí odpovědnosti. V tomto klimatu jsem žil léta. Zda to všechno bylo z její strany vědomé, nebudu předstírat, že vím. Mou zodpovědností bylo modlit se za ni a mluvit s ní. V modlitbě jsem selhal a komunikace byla v podstatě jednosměrná — což opakovaně přiznávala. Blízký strýc se mě jednou během návštěvy přímo před dětmi zeptal, jestli si pamatuji jejich narozeniny. To je jedna z mých slabostí: výběrová paměť, řečeno kulantně. Jiní tomu říkají ADHD, i když to může být vyvoláno také značným stresem. Všichni máme své slabosti, ale věřím, že tou největší pro mnohé z nás je nedostatek lásky. Technická brilantnost a kompetence jsou často vnějšími měřítky úspěchu, ale mými schopnostmi jsou spíše *kreativita, odhodlání a vytrvalost*. Jsem také svou povahou docela dětinský, což je charakteristické pro můj osobnostní typ.

Rok 2017 byl zvláštní tím, že teprve po odloučení jsem pochopil, že proroctví, které mi v roce 2012 dalo Ženské fórum Nordhordland, se týkalo mé práce na *tkaní dohromady* Biblí a biblických slovníků. Toho roku vydávání nesmírně zrychlilo, což vyústilo v 2000 titulů na Amazonu, Google Play a Apple iTunes pod jménem *TruthBeTold Ministry*. Klidně se podívejte na Amazon.com a přesvědčte se sami. Google Play v roce 2019 odstranil téměř všechny tyto publikace s tvrzením, že nejsou kompatibilní s jejich pravidly, přestože nemohli prokázat, že by můj materiál nebyl jedinečný. Tak to chodí u gigantů; malé firmy jsou zranitelné, pokud nemají více noh, na kterých by stály.

Měl bych zmínit, že bratr v Kristu mě kontaktoval několik měsíců před odloučením s tím, že mu Bůh řekl, aby mi zavolal, abychom se mohli každý den společně modlit po telefonu. Bůh zjevně věděl, že oba skončíme v obtížných životních situacích. Toho kon-

krétního dne jsem mu zavolaal a vyprávěl mu o snu, který jsem právě prožil. Zcela zmlkl; po chvíli řekl, že otec jeho pronajímatele je čtvrtý nejbohatší muž v Bergenu. Vzhledem k tomu, že pronajímatel nepředložil žádnou dokumentaci, když zabavil kauci na dům, který si tento bratr právě přestal pronajímat, pochopil jsem to jako potvrzení toho *širokého* úsměvu. Uvědomil jsem si, že i když se navenek zdá vše dokonalé, v žádném případě to neznamenaá, že daný člověk stojí před Bohem vzpřímeně. Muž ve snu představuje Antikrista – toho, kdo pracuje proti svatým, zatímco si udržuje dokonalý vnější vzhled bez poskvrny (2. Korintským 11:14).

Mé nejmladší dceři Engeline byly tehdy čtyři a půl roku. Měsíce před odloučením zažila, jak k ní v noci přišel Ježíš. Ježíš jí řekl, že miluje naši rodinu, a ona se o to se mnou druhý den podělila. Bůh mě varoval skrze prorockou řeč o tom, co se stane, ale zjevně chtěl dát mé nejmladší dceři její vlastní pokoj dříve, než k odloučení došlo. **Zeptal jsem se jí** po odloučení, kdo vyhodil tatínka z domu, a ona řekla: «Bůh», načež zavrtěla hlavou, jako by byla překvapená svou vlastní odpovědí. Pak se opravila a řekla: «Ne, to maminka!» s nechápavým výrazem ve tváři. Pochopil jsem, že skrze ni mluví Bůh – což mě od té doby nesčetněkrát potěšilo.

Těch pět měsíců mezi srpnem a prosincem bylo těžkých. Právě v té době jsem také zažil, jak si ti, o kterých jsem si myslel, že jsou dobří přátelé, udržovali odstup. Měl jsem také sen, ve kterém jsem viděl blízkého rodinného přítele z exmanželčiny strany, který měl jazyk rozštěpený na dvě části, trochu jako had. V době, kdy se sen zdál, jsem mu nerozuměl, ale zpětně chápou, že byl prorocký. Věřím, že v tu chvíli nikdo kolem mě nevěděl, že o odloučení mluvil prorok už v roce 2014. Teprve v následujících měsících mi došlo, o čem Bůh vlastně mluvil. Pozoruhodné je, že *naštěstí* mám nahrávky toho, co v roce 2014 řekli tři svatí.

Toho roku se stalo několik věcí a já jsem skončil ve sdíleném bydlení na adrese Forbregdsmyra 90A ve Verdal, kde jsem si pronajímal pokoj až do března 2018. Musel jsem prodat auto kvůli výživnému a nakonec mi zbylo jen velmi málo na živobytí. Byl jsem dostatečně tvrdohlavý, abych nešel na sociální dávky, ale asi měsíc po odloučení jsem odjel na cestu do USA. Tam jsem strávil nějaký čas s přítelem z biblické školy. Byl to zvláštní čas, ale podařilo se mu nebýt u toho pokaždé, když jsem byl svědkem Božího požehnání lidem během této cesty. Do USA jsem ve skutečnosti cestoval na naléhání své exmanželky, abych navštívil Vineyard v Myrtle Beach v Jižní Karolíně. Tam *Shiloh Place Ministries* pořádali konferenci, kterou nazývají «The Power of a Father's Love». Když jsem první den vstoupil, dostal jsem polibek na tvář od *Knobbyho Noblese* a byl jsem příjemně překvapen. Moje matka mi vždycky dávala pusu na tvář, než jsme šli večer spát, ale nikdy předtím jsem nebyl takovým polibkem přivítán; cítil jsem se jako doma. Pamatuji si na všechny ty chvíle, kdy jsem dělal totéž se svým otčímem před spaním. Bylo jasné, že v jeho rodině to nebyla tradice, ale přesto jsem to dělal dál.

Závěrem, bratři a sestry, radujte se! Usilujte o plnou nápravu, povzbuzujte se navzájem, buďte stejné mysli, žijte v pokoji. A Bůh lásky a pokoje bude s vámi. **Pozdravte se navzájem svatým polibkem!** Pozdravují vás všichni svatí. Milost Pána Ježíše Krista a láska Boží a společenství Ducha svatého se všemi vámi.

— 2. Korintským 13:11-13

Musím také zmínit, že jsem během konference v Myrtle Beach potkal dvě rodiny. K jednomu setkání došlo, když jsem stál na pláži a kochal se přílivem vln a ptáky pobíhajícími sem a tam, jak se voda přelévala přes břeh. Najednou vedle mě stál vysoký Afroameričan; zpočátku jsem ho neviděl, ale jeho žena stála za ním. Oba byli plni radosti z Pána a během našeho rozhovoru byli uzdraveni v několika oblastech svého těla, když jsem v sobě vycítil, kde trpí. Dosud jsem o tom moc nemluvil, ale jedním z darů, které nám Duch svatý dává, je autorita k uzdravování. To neznamená, že vše je snadné nebo že vždy vidíme uzdravení, ale je skutečností, že svatí v Duchu takový dar nesou. To však neznamená, že tento dar používá každý nebo že v něm každý kráčí ve víře. Jednou ze svatých, která nachází velkou radost v Pánu, je *Sestra Elise* ve Frekhaugu. Inspiruje mnohé na jejich cestě s Bohem na ulici a je požehnanou sestrou v Pánu. Druhá rodina, kterou jsem potkal, měla úžasné zážitky s Ježíšem. Jednoho dne přijeli a vyzvedli mě, abych mohl navštívit jejich domov. Pozvali také starší manželský pár, který mě požádal, abych se za ně modlil. Zeptal jsem se, jestli nevádí, když se budu modlit trochu *nahlas*. Když jsem se modlil, muž cítil, jak mu něco luplo v čelisti. Obvykle, když se modlím, vyslovuji požehnání nad celým tělem daného člověka, spíše než jen nad konkrétní oblastí potřeby. Měl necitlivou nohu a po modlitbě jí mohl znovu hýbat. O několik měsíců později mi bylo řečeno, že stojí a vítá svaté, když přicházejí do církve; to, co se stalo, bylo požehnáním pro nás všechny. Svatí v USA jsou také štědrí a chápou, že evangelista nežije jen ze *vzduchu a lásky*, když pracuje pro Boha. Nic jsem o tom neříkal, ale oni se rozhodli mě na oplátku požehnat. Je vždy úžasné zažívat požehnání proudící oběma směry.

Na konferenci jsem také viděl muže a okamžitě jsem na sobě pocítil ducha smrti. Bylo to, jako by měl zemřít, a cítil jsem se tím zasažen, ale nic jsem neřekl. Krátce nato mi bylo řečeno, že zemřel. To jsou věci, které jsem v Duchu zažil v posledních letech.

Během této cesty do USA se stalo několik věcí, ale ne všechno bylo snadné. Můj přítel tehdy zápasil ve svém chození s Bohem. Modlil jsem se, aby mu Bůh zjevil jeho skutečnou situaci, a toto je sen, který poté měl:

Ve snu byl v budově v rozvojové zemi s lidmi uvnitř. V té budově bylo něco zlého. Byl tam zlý muž s normálním tělem, ale s velkými rohy vyčnívajícími z hlavy (Zjevení 13:1). Chodil kolem a zabíjel lidi. Některým se podařilo unik-

nout, ale ne všichni ho brali vážně nebo se o to starali. To je vše, co si ze snu pamatoval. Mám o tom nahrávku, a proto jsem ji mohl zapsat tak podrobně.

— *Jeho sen v roce 2017*

Byl nakonec vyloučen z biblické školy, protože u sebe měl zbraň, což bylo v prostorách školy nezákonné. Snažil jsem se mu pomoci, ale on to nepřijal; místo toho se stáhl do tmy a odmítl to, co jsem nabízel.

Byl rok 2017 a já jsem si našel pokoj ve Verdalu na Forbregdsmyra ve sdíleném bydlení s dalšími dvěma mladými muži. Někdo si mohl myslet, že jsem omezený, když si nemohu najít práci, ale taková byla realita mé situace. Měl jsem vzdělání, ale bylo těžké zajistit si práci, když se mnozí dívali na biblickou školu jako na mezeru v mém životopise. Zůstal jsem však věrný, trávil čas s Bohem (Izajáš 41:10) a během toho půlroku se věnoval budování publikačního systému, protože bylo potřeba udělat mnoho práce. To byl také okamžik, kdy mě tento bratr zklamal a zneužil naše přátelství, před čímž mě Duch svatý varoval:

On tě zrazuje; miluji tě.

— *Duch svatý 2017*

Již dříve jsem tohoto bratra varoval před tím, co by se mohlo stát, kdyby zanedbával čas strávený s Otcem. On pokračoval ve svém směru a pak navázal vztah s jinou ženou. Byl to blízký bratr, kterého jsem považoval za dobrého přítele, a pomohl jsem mu v kritickém bodě — o čemž Bůh věděl, že se musí stát, aby přežil. Tuto čest mi neoplatil, i když jsem mu pomohl z hrozné situace.

Kdybys mi nepomohl, možná bych dnes už nežil.

— *Je rok 2017, a jeden bratr říká*

Toho roku mi Bůh ukázal strom s pevným, ale nízkým kmenem. Na jeho vrcholu byla kulatá, hustá koruna svěžích zelených listů. Mezi listy byly čerstvé červené plody, něco jako kříženec malin a jahod. Nebylo jich mnoho a byly rovnoměrně rozmístěny po celém vrcholu stromu, ale věděl jsem, že to ovoce je dobré. Věřím, že strom představoval koncept, na kterém jsem pracoval. Silný kmen naznačoval hluboké kořeny, což mě povzbudilo, protože to ukazovalo na velký potenciál k růstu. Teprve nyní uvažuji o tom, jak kmen symbolizuje stáří stromu; to mohlo signalizovat úroveň zralosti nosné myšlenky. Věřím, že ten obraz měl být povzbuzením a uznáním mé práce od Ducha svatého. Také během toho roku jsem dostal slovo od Boha skrze jeden starší manželský pár v USA. Tamní svatí,

se kterými jsem spolupracoval během svého pobytu ve Státech, za mě měli radost. Bůh jim zjevil, že mě mají varovat a požádat mě, abych pokračoval v Jeho díle.

Nyní je prosinec 2017 a návštěvy dětí jsou obtížné. Z manželství mi zbyla hlavně manželská postel, psací stůl, počítač, nějaké nářadí a samozřejmě oblečení. Nechtěl jsem si brát víc z rodinného majetku a rozhodl jsem se raději nechat ho své exmanželce a dětem. Dostal jsem jedno z aut, ale byl jsem nucen ho prodat, abych mohl platit výživné, i když jsem neměl žádný příjem. Moje exmanželka tvrdila, že vydělávám pod svůj potenciál — což byla pravda a zároveň úplný nesmysl — což vedlo k tomu, že norský stát vyměřil fiktivní příjem. Naštěstí nakonec mé odvolání přijali, ale v té době už bylo auto prodané. Moje exmanželka omlouvala své činy naivitou, ale když člověk vidí takové chování opakovaně v následujících letech, je jasné, že to bylo záměrné.

O čem jsem moc nemluvil, je to, že ty měsíce byly také naplněny milostí. Žil jsem ve sdíleném bydlení ve Verdal, deset kilometrů od svých dětí, a měl jsem jen velmi málo věcí. Ale ráno jsem sedával u ohně s šálkem čaje a trávil čas s Otcem (Žalm 46:10). Během této doby jsem viděl malé zázraky zaopatření.

Stále jsme v roce 2017 a já každý den věrně hledám Boha. Jednou týdně navštěvuji domácí skupinu Vineyard, kromě bohoslužeb, které se konají každý druhý týden. V té době už publikační systém dozrál a do roku 2018 jsem na Amazonu, Google Play a Apple publikoval přes dva tisíce titulů. Musím pokorně uznat, že jsem znovu a znovu zakoušel Boží milost a nemohu než Ho chválit za Jeho dobrotu, stále dokola.

Rok 2017 byl také rokem, kdy jsem poznal *Kari Jartveit* z Levangeru. Bylo jí přes sedmdesát a byla to úžasná žena modlitby. Byla přijata do zdravotního střediska Staup v Levangeru, kde jsme ji s její dcerou *Sestrou Hilde* navštěvovali. Kari byla nesmírně laskavá, ale přímá v řeči, a bezpochyby byla Bohem milována. To, že je někdo nemocný, neznamená, že není znovuzrozený nebo že ho Bůh nemiluje; samozřejmě že ne. Bylo to podruhé, co jsem viděl Boha vylévat olej radosti na člověka. Stalo se to, když Kari, zcela bez varování a bezděčně, začala zvedat ruce a propukla v radostný smích. Uprostřed smutku a bolesti jí Bůh dal olej radosti (Žalm 45:7) — naprosto neuvěřitelné! Sama z toho byla trochu v rozpacích, ale já jsem byl svědkem a byla to prostě Boží láska, která se projevovala. Předtím jsme se ani společně nemodlili, ale Pán byl tak dobrý. Okamžitě jsem pochopil, že je na ni vyléván olej radosti, přesně tak, jak jsem to sám zažil o několik let dříve. Tehdy jsem pracoval pro NOKLUS a stál jsem v koupelně, když se to stalo. Když se to stalo Kari, snažila se zakrýt šátkem, který měla kolem krku, ale nebylo to nic platné. Boží láska byla v tu chvíli hmatatelná. *Sestra Hilde*, její dcera, má také od Boha prorocký dar, který se nebojí používat. Matka s dcerou spolu trávily hodně času v modlitbách, což bylo jasné vidět, když jsme byli všichni spolu. Byly jako dvě spřízněné duše, blízké v duchu, kde jedna doplňovala druhou. Kari jinak truchlila, protože věděla, že nás brzy opustí.

Kari mi později vyprávěla o silném momentu, kdy byla svědkem následků pro člověka, který zradil svého manžela či manželku sledováním pornografie. Sam jsem to dělal až do roku 2012, kdy jsem se k tomu přiznal své tehdejší manželce a přestal s tím (1. Janova 1:9). Cari mi vyprávěla, jak byla oběť — manželka v tom manželství — neuvěřitelným způsobem posedlá duchem. Stalo se následující: Manželé se drželi za ruce a manžel přísahal, že nesledoval *pornografii*. Poté šla manželka ke Cari a zhroutila se před ní na podlahu. Cari pochopila, co se děje, a okamžitě toho ducha vyhnala. Oběť si z toho později nic nepamatovala. Cari však byla svědkem celé události a svěřila se mi s tím. Cari nedlouho poté zemřela, ale pamatuji si na její záři; byla jednou z mála, kdo chápal, že pracuji pro Boha. V té době jsem toho k živobytí moc neměl. Dávala mi jídlo, i když jsem o své situaci moc nemluvil. Také si pamatuji, jak mi Cari vyprávěla, že jednoho dne její manžel, profesí kadeřník, najednou stál uprostřed obývacího pokoje a po tvářích mu stékaly slzy.

Kari: Co se s tebou děje?! Manžel: Vidím Ježíše, jak tu stojí s námi uprostřed obývacího pokoje.

— Cari Jartveit a její manžel

Cariin manžel bohužel zemřel mnoho let před ní. Mám podezření, že jeho smrti se dalo zabránit, kdyby jejich církev byla v té době vitální a bdělá. Cari to také nepřímo potvrdila, když zmínila, že muž, který zradil svou ženu, byl předem prorocky varován, ale toto varování bylo v téže církvi odmítnuto *přezíravým, ale humorným* způsobem.

Pamatuji si, jak jsem jednoho podzimního dne stál venku. Kolem mého těla bylo zvláštní teplo a miloval jsem ten pocit, když kolem mě vanul vánek. Nepotřeboval jsem víc než jednoduchou košili nebo svetr, což bylo pro mě velmi nezvyklé. Jak jsem tam stál, podíval jsem se dolů a uviděl pět čtyřlístků. Číslo pět se mi vrylo do paměti po zbytek dne. Nechápal jsem proč.

Je prosinec 2017 a já jednoho večera ležím v posteli ve svém pokoji ve Verdalu, asi deset kilometrů od Levangeru. Cítím smutek a touhu, aby se věci vyřešily. Právě tehdy a tam jsem řekl Otci v nebesích, že jsem se snažil otevírat a zavírat dveře, ale nic nefunguje. Bůh mi tehdy ukázal, že se všechno obrátí a že mě čeká dvouleté období dozrávání (Jeremiáš 29:11). Od odloučení uplynulo přesně pět měsíců — stejný počet jako těch čtyřlístků. To mě velmi povzbudilo; i když jsem nevěděl konkrétně, co se stane, cítil jsem, jak ve mně bublá radost, než jsem usnul. To, co měl Bůh v plánu, bylo, že brzy získám novou práci a asi za tři měsíce potkám svou budoucí manželku. Když Bůh mluvil o dvouletém čase dozrávání, měl na mysli konkrétně rozjezd společnosti Publifeye, o čemž se podělím později.

Kapitola 32

Nová projektová pozice (2018)

Je leden 2018 a mně volá *Oddgeir Holmen* z HUNT Forskningscenter v Levangeru. Oddgeir je střední manažer pro IT a ten nejlepší šéf, pro jakého jsem kdy pracoval. Vývojář systému *Anders Smedegaard Pedersen*, který byl v roce 2016 přijat místo mě, právě v práci končí. Oddgeir proto hledá nového spolupracovníka, který by po něm převzal štafetu. Předpokládá se, že projekt bude dokončen v květnu 2019, takže potřebuji někoho, kdo po Andersovi nastoupí. Koná se schůzka s Oddgeirem, Andersem a *Per Bjarne Løvslettenem* a já dostávám nabídku nastoupit 15. ledna téhož roku. Možná je přesvědčila má práce na publikačním nástroji? Věřím, že přinejmenším udělalo dojem, když jsem mohl vyprávět o tom, že jsem právě dokončil stavbu publikačního enginu, který dokáže sestavit publikace s více než miliony interních odkazů v rámci jediné digitální publikace o délce několika tisíc stran. Jedna z největších publikací má 10 milionů referencí a přibližně 150 000 digitálních stran a v té době jsem již vydal Bible ve více než 20 jazycích. Je to sice trochu nadsazené, když uvádím tato čísla, ale rozhodně není lživé to takto říct, a popravdě je to úžasné radostné, že věci šly tak dobře. Vpravdě velké požehnání, o kterém Bůh procky mluvil již v květnu 2012, když jsem potkal tu malou skupinku žen z Kvinneforum Nordhordland.

Neříkám to proto, abych se chlubil, ale Bůh mi skutečně dal nástroj, který používám s velkou radostí (1. Petrova 4,10). Začala nová éra a mně se v HUNT Forskningscenter v Levangeru nesmírně líbí. Paralelně s tím najímám člověka, aby vytvořil 2000 úvodních obrázků, abych mohl publikovat 2000 Biblí s evangelií podle Matouše, Marka, Lukáše a Jana ve dvou nebo třech jazycích na knihu s paralelními verši. Mezi těmito jazyky byla čínština, japonština a ruština. Práce na mé straně byla mizivá, protože většinu udělal publikační engine. Je zvláštní lidem říkat, že jsem vydal přes 2000 publikací, ale tak už to prostě je. Je to radostné, ale trochu bláznivé.

Doufal jsem, že mi tyto publikace zajistí ekonomickou stabilitu, díky níž budu nezávislý na zaměstnavateli a budu moci aktivněji sdílet evangelium, ale čas na to zřejmě ještě nenadešel.

Rok 2018 je také rokem, kdy se seznamuji s tou, která se stane mou budoucí manželkou. Nazývám ji svou nastávající manželkou z prostého důvodu, že jsem tento text začal psát v roce 2022 a dívám se zpět v čase. Znal jsem ji zblízka ze sboru už asi 3–4 roky, ale téměř jsme spolu nemluvili, protože uměla velmi špatně norsky. Nyní mě pozvala na večeri do azylového centra v Levangeru a její norština se viditelně zlepšila. V té době

nevěděla, že jsem odloučený od manželky, ale dříve zažila uzdravení, když jsem se za ni modlil, a tak pocítila radost z toho, že mě může pozvat. Pochází z jedné asijské země, miluje Boha a má silné zážitky osvobození, kdy ji Ježíš vedl nebezpečnými oblastmi i na lodi. Začínáme diskutovat o všem, co jsme zažili, o naší cestě s Bohem i o tom, o čem píše Bible a co nám sděluje. Začínám jí pomáhat s norským jazykem a také ji vyučuji z Bible. Rychle se z nás stávají dobří přátelé a já jsem šokován, když mi Bůh ukazuje, že je to má budoucí žena. Při několika příležitostech prožívám, jak ke mně o ní mluví Duch svatý. Bůh mi také ve snu ukazuje střípek z její minulosti a také to, co leží před námi, možná 20 let do budoucna (Skutky apoštolů 2,17). Neměl jsem v plánu hledat si novou manželku, chtěl jsem pracovat pro Boha sám, protože mé předchozí manželství bylo bolestnou kapitolou. Bůh však zřejmě neplánoval, abych žil sám (Jeremiáš 29,11). Obrazům, které mi Bůh ukazuje v noci, obvykle hned nerozumím, a tak tomu bylo i v případě, když mi ukázal krátkou sekvenci z kritického bodu života mé nastávající manželky.

Sním nebo v noci vidím auto, které přijíždí a parkuje u krajnice. Z okraje lesa pak vychází několik osob a jdou k autu. Vím, že to nejsou zloději, ale že si jdou něco z auta vyzvednout. To byl ten sen a jako obvykle nerozumím tomu, co vidím, ale přesto jsem svědkem.

— *Vidění auta s oblečením*

O tomto snu nikomu neříkám a sám si myslím, že je to možná náhoda nebo útržek něčeho, co jsem viděl během dne a o čem se mi pak zdálo. Když o krátký čas později sedím ve společné kuchyni v *Leira Asylmottak* a má nastávající stojí u sporáku a vaří, začne úplně znenadání vyprávět o tom, jak se za ni modlili, když jí bylo 12 let, a jak to změnilo její život. Vyprávěla, že ve věku od 9 do 12 let byla dosti *«nepřičetná»*. Spouštěčem byl v podstatě všechen ten chaos, který nastal, když se k moci dostal Chomejní. Její otec byl z ní nakonec tak zoufalý, že jednoho dne nabalil auto plné oblečení a bot. Vzal ji pak k chudým křesťanům, kteří se za ni modlili. Jako poděkování za to dostali ty boty a oblečení. A v tu chvíli chápu, že mi to Bůh už ukázal ve vidění v noci. Je to poprvé, co mohu říct, že mi Bůh ukázal událost v minulosti, která byla rozhodující pro život daného člověka. Onoho dne, kdy stojím ve společné kuchyni v azylovém centru své nastávající manželky.

Jak je možné, že tak moc miluje Boha?

— *Otázka, která se dere zevnitř*

Má nastávající žena si prošla mnohým a já chápu, že se stane mou manželkou, ale zároveň Bůh skutečně varuje. Duch svatý mi ukazuje, že mě několikrát opustí, což se, abych tak řekl, do puntíku vyplnilo. Ne fyzicky, ale psychicky. A jsem za toto varování

vděčný, protože mě na to předem připravilo. Bylo to kvůli strachu, který v ní vzrostl v důsledku vážných hrozeb ze strany blízké rodiny tam, odkud pocházela. Byl to pro ni jako pro věřící v asijské zemi, která křesťany za jejich víru odsuzuje k smrti, mimořádně těžký čas. Dostávat výhrůžky smrtí není mé nastávající manželce neznámé. Říká se, že čas zahojí všechny rány, ale je otázkou, zda se tak stane automaticky, pokud člověk aktivně nepracuje na odpuštění. I když se snažíme sebevíc zabránit šíření rány, může to mít další následky v oblastech těla, kde bychom to nečekali. Věřím, že když Bůh říká, že musíme odpustit, aby nám bylo odpuštěno, znamená to často také uzdravení pro tělo. Odpuštění je jako jakési vyčištění fyzické rány, které tělu opět dává možnost se samo zahojit.

Neboť jestliže odpustíte lidem jejich poklesky, odpustí i vám váš nebeský Otec. Jestliže však neodpustíte lidem jejich poklesky, ani váš Otec vám neodpustí vaše poklesky.

— Matouš 6,14

Má nastávající byla v 15 letech donucena k sňatku a těsně před svatbou toho měla dost. Její matka proto vzala ji i její sestru ke křesťanské ženě, kadeřnici, s prorockým darem.

Budeš mít dva chlapce... a projdeš těžkým obdobím, než po mnoha letech odcestuješ do vzdálené země. Tam potkáš muže, který ti pomůže zpět do života, jako loď, která se už potápí, ale je zadržena. Tvůj život bude prvních 50 let těžký, pak se to obrátí.

— Prorocké slovo k mé nastávající

Po čase mi dochází, že jsem o několik let dříve slyšel Ducha svatého ke mně mluvit během jednoho ze shromáždění ve sboru Vineyard v Levangeru v roce 2015.

Ten, kdo ji získá, má štěstí.

— Duch svatý o mé nastávající manželce řekl toto

Reagoval jsem na to tehdy: Proč bych to proboha měl vědět?! Nepochopil jsem to až do roku 2018, kdy mi začalo docházet, že Duch svatý mluvil o mně jako o tom šťastném. To mi pomáhá přijmout a pochopit, že radost, kterou ke své nastávající pociťuji, není jen moje vlastní, ale je správná před Bohem. Manželství je důležité ctít nejen mezi lidmi, ale i před Bohem, vlastně ještě více. Musíme se snažit ctít Otce ve všech věcech a nikomu nekřivdit. Tento rok se má stát mnoho věcí a já zažívám, že sbor i blízcí přátelé ve víře jsou nedůvěřiví a myslí si, že jsem lovec žen. Každopádně já jsem si svou věcí jistý a ona

také. Zároveň nám Bůh říká, že nemůžeme zakoušet radosti manželství, dokud nejsme manželé. Vždyť jak můžeme pracovat pro Něho, pokud se prohřešujeme proti manželství a hřešíme proti Jeho tělu?

„Všechno je mi dovoleno“ – ale ne všechno prospívá. „Všechno je mi dovoleno“, ale já se ničím nenechám ovládnout. Jídlo je pro břicho a břicho pro jídlo, ale Bůh udělá konec obojímu. Tělo však není pro smilstvo, ale pro Pána a Pán pro tělo. Bůh vzkřísil Pána a svou mocí vzkřísí i nás. Nevíte, že vaše těla jsou Kristovými údy? Což tedy vezmu údy Kristovy a učiním z nich údy nevěstky? Rozhodně ne! Anebo nevíte, že ten, kdo se pojí s nevěstkou, je s ní jedno tělo? Je totiž řečeno: „Ti dva budou jedno tělo.“ Kdo se však pojí s Pánem, je s ním jeden duch. Utíkejte před smilstvem! **Každý jiný hřích, kterého se člověk dopustí, je mimo tělo; kdo se však dopouští smilstva, hřeší proti vlastnímu tělu.** Anebo nevíte, že vaše tělo je chrámem Ducha svatého, který je ve vás a kterého máte od Boha? Nepatříte sami sobě! Byli jste vykoupeni za vysokou cenu. Proto svým tělem oslavujte Boha.

— 1. Korintským 6,12–20

Celkově jsme se rozhodli poslouchat Boha a ctít ho svými těly a činíme tak dodnes. Je toho mnoho, co bych mohl říct a sdílet o tom, co se stalo. Každopádně vím, že já a má nastávající dostaneme za pár let velký dar. Duch svatý mi jak řekl, tak ukázal, o co jde. Mohu to říct, protože ta žena, která prorocky mluvila k mé nastávající, mluvila také o její sestře a vše, co řekla, se stalo a je pravdivé. Když o tom Duch svatý mluvil poprvé, upřímně jsem si myslel, že jsem přišel o rozum. A jsou tu čtyři svědectví o tom, co Bůh vyprávěl v průběhu téměř 40 let. Když jsem před časem z frustrace prosil Boha o potvrzení, dostala jedna sestra ve víře sen, který jasně ukazoval, že to bylo a je od Boha. Proč to sdílím, i když není úplně jasné, co vlastně říkám? Protože si přeji, aby nevěřící začal vidět, že Bůh na nebesích je úžasně dobrý a že pro každého existuje naděje. Někteří z nás procházejí temnými údolími a já chci svědčit o tom, co jsem viděl a slyšel, víc než si to jen nechat pro sebe. Neznamená to vždy, že mohu říct vše, protože jsou věci, které jsou soukromé a nemají se sdílet. Je to samozřejmě o rovnováze. Bůh každopádně stvořil úžasný svět a ukazuje nám svou lásku skrze své slovo a Ducha svatého. On nás zachovává v pádech i vzestupech, pokud mu to dovolíme (Žalm 23,4). Pečuje o naše srdce uprostřed bouří a zaslouží si naši chválu s naprostou odevzdaností.

Prorokyně, která mluvila s mou nastávající, je třetím svědkem a mluvila o téže věci před 35 lety. Druhým svědkem je má nastávající a ona sama viděla dar, který dostaneme, a byla tím šokována, ale Bůh k nám byl v pravdě milostivý. Jsem trochu tajemný, když to píšu, ale ne všechno je správné sdílet veřejně.

Mám pět dětí a již cítím, a Bůh mi ukázal, co leží přede mnou i s ohledem na ně. Ne všichni toto svědectví přijmou dříve, než se stane, ale říkám část z něj proto, aby mi po tom nikdo nemohl odporovat. Vlastně jsem proti Duchu svatému v této věci bojoval, protože to pro mě bylo tak silné, že jsem si kvůli tomu, co Duch svatý ukázal, nebyl jistý vlastním spasením. Někdy je to šok, když Bůh ukazuje budoucí události, zvláště když jsou tak osobní a blízké. A já jsem v té době zpochybňoval svou vlastní spásu. Každopádně Bůh je dobrý. Byla to bolest ztratit každodenní blízkost vlastních dětí, takže jsem Bohu nesmírně vděčný a raduji se z toho, co se stane. To je něco, o čem má nastávající sama nechce příliš mluvit kvůli situaci, v níž se nachází, takže tak to prostě je. Doufám však a modlím se, abychom byli schopni dělat to, co od nás Bůh žádá dál.

Když člověk čeká 11 let na azyl v Norsku, projde si řadou zkoušek. Bůh k ní byl velmi dobrý a před několika lety byla uzdravena na noze skrze vkládání rukou v Modlitebním centru v Levangeru. Bolesti, které měla v podbřišku při každé menstruaci už od svých 10 let, také zmizely po přímělné modlitbě asi před 3 lety (Jakub 5,16). A funguje lépe a lépe i mentálně. Je to aktivní a společenská žena, která hodně přispívá svému okolí, a její syn 13. června 2022 po šesti letech studia promoval jako lékař.

Na začátku ze mě jeden ze synů mé nastávající neměl radost. Mimochodem právě k tomu: Pamatuji si, jak mi má nastávající jednoho dne vyprávěla, jak před více než 10 lety dostala povzbuzení od Boha. V něm viděla jednoho ze svých synů stát v chodbě s plnovousem a v bílém plášti jako lékaře. To jí bylo ukázáno, když byli v Turecku, kde ten syn neměl možnost chodit do školy a získat vzdělání. Teď to vyprávím trochu jednoduše, ale v té době to pro ně v jejich životě rozhodně jednoduché nebylo, takže Bůh měl k jejímu povzbuzení dobrý důvod. Je to trochu zvláštní vidět takové věci se dít, ale zpětně chápu, proč Duch svatý řekl, že mám štěstí, že ji dostanu. Často pochopím slova Ducha svatého až ve chvíli, kdy vidím, že se dějí, a to může být o měsíce nebo roky později. Je to trochu ironické, ale moje bývalá manželka se soustředila na to, aby hledala mé chyby, a ne na to, že to, co jsem skutečně dělal, těšilo Boha. Lidé mě mnohem více kritizovali za mé chování, než kolikrát mě napomínal Duch svatý. Ale napomínán Duchem svatým jsem byl, aby bylo jasno. A stalo se to při řadě příležitostí.

Po čase stráveném se svou nastávající vidím, že je evangelistka a má oheň a lásku od Boha pro sdílení evangelia. Je velmi společenská, je to člověk plný zdrojů a Bůh k ní naposledy promluvil, když jsme byli v *Tremorkirken* v *Sartor Senter na Sotře* dobrý týden před mým odjezdem z Øygarden. Tam jí Bůh ukázal, že spolu začneme pracovat za 5 měsíců, a to bylo 19. června 2022. Je to poprvé, co k ní Otec mluví a dává jí datum, přesně tak, jak jsme o to společně prosili jen pár dní předtím. Otec nás slyšel, naprosto úžasné! Neznamená to vždy, že věci jsou jednoduché, ale mám velký pokoj a radost z toho, co přijde. Každopádně teď trochu předbívám událostem. Ale chtěl jsem o své nastávající něco málo sdílet, aby o ní člověk něco věděl.

V raném stádiu přátelství mezi mnou a mou nastávající, kolem roku 2018, mi Duch svatý ukazuje, že ona *musí na zem*. Nechápu, co to znamená, ale krátce nato, když se za ni modlím, klesá k zemi a usíná mi v náručí na podlaze. Pokračoval jsem v modlitbě, dokud jsem neskončil, a když se po čase probudila, bylo to jako dívat se do očí nemluvněte. Na ten zážitek nezapomenu, ale v podstatě úplně nevím, co se odehrálo, kromě toho, že věřím, že to byl jakýsi druh očisty, kterou procházela. Vím, že to bylo předpovězeno a že to bylo nezbytné, a modlil jsem se nad ní v jazycích, když spala, protože vím, že tehdy se modlí duch a ne naše rozumění (Římanům 8,26).

Chci dodat, že její syn a *Bratr Ole Martin*, dva ze Svatých, za mnou přišli a toho roku mě přirovnali k *lovci žen*. Lidé mi a mé nastávající za zády také vykládali nepravdy a oni byli nervózní, zda to, co se děje, je správné. Ani ona před Bohem neudělala vše správně ve všem, co podnikla předtím, než jsme se poznali, a toto setkání bylo také výsledkem toho. Její syn o ni měl obavy. Všichni jsme výsledkem své minulosti, a když přijdeme k pravdě, musíme se odnaučit strachu a chvění. To platí pro mě stejně jako pro mé bratry a sestry. Když vznášíme obvinění proti vlastním, musí být také oprávněná a člověk musí přistupovat s láskou. To se zde nestalo, ale vím, že je dobrý bratr a je teď úplně v pořádku, že trochu přestřelil, i když to bylo zcela zbytečné. Má nastávající byla v praxi dotlačena k tomu, aby se ode mě na příštích 6 týdnů držela dál. Byl to šok, být takto obviněn, a v tomto období jsem byl úplně bez energie. Tehdy ke mně promluvil Duch svatý a zcela konkrétně mi dal jméno, ze kterého se raduji dodnes. Nejen to, ale Duch svatý mě také varoval a řekl, že já a má nastávající to později *zpackáme*. Což jsme také udělali a pak se od toho zase odvrátili. Bylo to jak útěcha, tak napomenutí, které se mi od Ducha svatého dostalo, abych tak řekl. Co bylo na té době trochu úsměvné, bylo to, že jsem také spal 9–10 hodin každou noc a jaký vliv to mělo na práci v HUNT Forskningssenter, ironicky řečeno. Mozek si v noci dobře odpočinul a já jsem v práci podával v podstatě skvělé výkony. Teď se lze ptát, zda jsem v práci do té doby podával slabé výkony, ale to nemohu říct, protože vše, co jsem dělal, fungovalo a Oddgeir byl s mou prací nadmíru spokojený. Dokázal jsem se zorientovat ve všem, co potřebovali, našel jsem a opravil podstatné chyby, které byly zavedeny před mým příchodem, vyvíjel jsem nástroje a dělal to, co se po mně vyžadovalo, i víc. Předal jsem také jeden projekt, který jsme měli pro Folkehelseinstituttet, a totéž jsem udělal i později. Technicky vše fungovalo na jedničku a práce mě nesmírně bavila, protože jsem se při práci v HUNT naučil i *Golang*.

Kapitola 33

Výzkumné centrum (2019)

Je polovina roku 2019 a končím svou projektovou pozici systémového vývojáře ve výzkumném centru HUNT Forskningssenter v Levangeru. Nyní cestuji do Asie a vydávám se s jedním pastorem do hor za skupinou tamních pastorů, abychom sdíleli a pracovali společně (Matouš 28,19).

Během pobytu v jedné z asijských zemí ke mně Duch Svatý při určitých příležitostech mluvil a já jsem musel snést to, že budu Jeho ústy k lidem s napomenutím. Jednou to bylo tehdy, když se jeden ze starších sboru proti Němu provinil. Nevěděl jsem to, ale silně jsem to cítil ve svém duchu dříve, než jsem to uviděl na vlastní oči. Podruhé to bylo, když byl jeden křesťanský lékař nemocný a ležel zcela ochromený na nosítkách těsně nad zemí. Zapáchal močí. Duch Svatý mi řekl, že si svůj stav zavinil sám, a já jsem musel poslechnout a říct mu to. Z očí mu vytryskly slzy a on vyznal, že to, co jsem řekl, je pravda, a uznal, co udělal (Jakub 5,16). Modlili jsme se za něj a od té chvíle začalo uzdravování; o několik měsíců později byl opět na nohou. Byl to starý muž a bohužel nedlouho poté zemřel, ačkoliv se z ochrnutí zotavil.

Po misijní cestě jsem se vrátil a začal si hledat práci. Bývám zván na různé pohovory, ale bezvýsledně. Po osmi měsících to trochu vzdávám a zahajuji proces testování nápadu, který mám na nový produkt. Vyhodnocuji jej prostřednictvím třetí strany najaté obcí pro tento úkol, *Proneo AS* ve Verdalu. Dostavil jsem se k nim s kompletní zprávou o tom, co už jsem vyvinul, a také s nápadem na nový produkt. Vedoucí vypadal překvapeně a otázky, které si připravil, byly v mé zprávě již zodpovězeny.

Proneo dává nápadu palec nahoru a já žádám NAV o podporu (Příslaví 16,3). O co se jedná? Jde o nový produkt, který má lidem pomoci vytvářet digitální knihy a propojovat je s vlastnoručně psanými nebo zakoupenými slovníky, vše pro online prodej nebo digitální distribuci. Na trhu dnes neexistuje podobný nástroj, o kterém bych věděl. Ohlížíme se zpět do roku 2012, kdy Kvinneforum Nordhordland prorocky mluvilo o tom, že možná udělám *něco nového, co ještě nikdo jiný neudělal*; že budu věci splétat dohromady. To dobře koresponduje i se starým publikačním enginem.

Po několika týdnech zpracování byla moje žádost schválena a nyní zahajuji roční vývoj ve vlastní domácí kanceláři. **Dříve jsem psal o tom, že v prosinci 2017 mi Bůh řekl, že nastane doba zrání v délce dvou let** (Kazatel 3,1). Právě tehdy mi došlo, že když jsem zahájil proces podávání žádosti, uplynuly přesně dva roky. A podpora od NAV přichází téměř ve stejný den, kdy se Norsko uzavírá. Zarazilo mě, že čas zahájení práce na novém

nástroji se shoduje s dobou, kdy se prodlužuje doba vyplácení podpory v nezaměstnanosti a navíc se k podpoře vyplácí i příspěvek na dovolenou.

Nyní sedím a rok pracuji z domova, zatímco vláda zavádí mimořádnou podporu pro nezaměstnané. A těsně předtím, než od NAV obdržím schválení podpory na dvanáct měsíců práce z domova, se mi zdá sen, že uklízím jeden ze svých pokojů. Přibližně ve stejnou dobu se mé budoucí ženě zdá sen, že v mém obývacím pokoji vidí spoustu krabic. Nechápu, co to znamená, a připadá mi to všechno trochu zvláštní. Moje budoucí žena navrhuje, abychom jednu z ložnic využili jako domácí pracovnu, a tak ji vyklízíme. Stěhujeme mou postel do obývacího pokoje a zároveň uklízíme v obýváku i v podkroví. Když jsem uviděl všechny ty kartonové krabice na podlaze v obývacím pokoji a ložnice byla vyklizená, došlo mi, co Bůh udělal. Otec o tomto projektu mluvil o dva roky dříve a zároveň nám ukázal jeho začátek. Mám obavy pustit se do takového projektu bez Boží přítomnosti a zpětně pociťuji úlevu, že mi to Otec ukázal (Filipským 1,6).

Toho roku jsem také pociťoval silný neklid ohledně svého otce. Byl u mě na návštěvě a já jsem cítil, že je něco vážně v nepořádku. Řekl jsem mu, že bych ho chtěl pokřtít v řece hned u místa, kde bydlím. On to bohužel rázně odmítl a poté odjel na Filipíny. V tu chvíli jsem ohledně svého otce neměl v srdci pokoj (Římanům 9,1-2).

Kapitola 34

Výzkumné centrum (2020)

Je začátek roku 2020 a já pracuji na dokončení pilotní verze svého produktu. Věci začínají fungovat, ale zároveň mám trochu obavy z toho, co se stane, až skončí podpora od NAV a já zůstanu bez práce i bez peněz. A právě tehdy mě na Facebooku kontaktuje jedna sestra ve víře, žena, která pracuje společně se svým manželem v USA a jsou součástí pastorského páru. Říká mi, že jsem na Facebook vyvěsil něco, co není správné. Poděkuji jí za to a příspěvek smažu. Byla překvapena mou pokorou a náhle k ní promlouvá Duch svatý a ukazuje jí pro mě finanční průlom. Také mi říká, že Bůh vyslyšel mé modlitby ohledně mé budoucí práce pro Něj. Přemýšlím, co to může znamenat, ale vědomě se snažím zachovat klid vůči tomu, co přijde, což není vždy úplně snadné. Musím říci, že jsem zvažoval několik možných scénářů, jak v nadcházející době přežít, ale Bůh mě usměrnil skrze dva sny, které jsem dostal. V jednom snu vidím loď Vasa, jak vyplouvá z přístavu a vzápětí se rychle potápí. Ve druhém snu létám ve vysoké podlouhlé místnosti a chovám se jako fňukající superman, který poletuje uvnitř. Chápu, že mi Bůh ukazuje, že je marné snažit se plánovat budoucí čas a že jsem byl postaven sem pro tuto chvíli a neměl bych si stěžovat na to, kam mě On umístil (Izajáš 55:8-9). To mě také uklidňuje.

V době těsně předtím, než končí podpora od NAV, kontaktuji Oddgeira. Ukazuje se, že v tomto roce získávám solidní poradenskou zakázku od HUNT a k tomu tantiémy z prodeje publikací, které jsem vydal. Jinými slovy, po finanční stránce se vše vyřešilo (Filipským 4:19). Lze dodat, že produkt, který jsem tento rok vybudoval pro Výzkumné centrum, se nyní používá v jejich projektu *Aldring i Trøndelag* (AiT) a v projektu COVID, který má trvat dva roky, a funguje podle očekávání:

Funguje to bezchybně.

— Zpětná vazba Oddgeira Holmena

Dětem se daří dobře, ale my všichni budeme muset jednoho dne stanout před Bohem se svým životem a rozhodnutími, která jsme učinili vůči svým manželkám a ostatním Svatým (Římanům 14:12). Jsou věci, které jsem měl ohledně své bývalé manželky a dětí vnímat jinak, ale rozvod není součástí tohoto příběhu.

Téhož roku ukončuje azylové středisko v Levangeru svůj provoz. Moje budoucí žena je přemístěna do nového azylového střediska, z čehož měla trochu obavy, protože ji

Bůh varoval, že věci budou na nějaký čas obtížné. Zároveň jí Bůh dává vědět, že doba čekání skončila, i když pro to nedostáváme žádný konkrétní termín. Musíme být trpěliví (Hebrejským 10:36). Začátkem tohoto roku jsem shromáždil podklady k případu a zdokumentoval její evangelizační práci zde v Norsku. To je odesláno organizaci *Norsk Organisasjon for Asylsøkere* (NOAS). Jsou tam dopisy od pěti různých párů a od Sharonina syna, kteří se za ni v této věci zaručují. Očekávaná doba vyřízení je maximálně dvanáct měsíců s předpokladem devíti měsíců, ale k dnešnímu dni jsme v osmnáctém měsíci bez jakékoli zpětné vazby od UNE.

Neklid ohledně Bjørna z roku 2019 se v tomto roce potvrzuje. Je nešťastnou náhodou postřelen, když byl na Filipínách. Lékaři říkají, že kdyby kulka nezasáhla žebro a nezměnila směr uvnitř těla, s největší pravděpodobností by zemřel. Domnívali se, že mu museli pomoci andělé (Žalm 91:11) a že jeho přežití byl zjevně zázrak. Chtěl jsem ho před odjezdem pokřtít v řece, ale on to odmítl. Teď chápu, že neklid, který jsem o něj pociťoval, byl skutečný a že jsem si nebyl jistý, zda byl až do té chvíle skutečně v Božích rukou. Doufám, že bude dostatečně pokorný, aby to uznal, pokud se ho někdo zeptá – jak na křest, tak na to, co se stalo předtím. V každém případě to nebyla jeho vina a stal se obětí pokusu o vraždu namířeného proti osobě, která seděla vedle něj. Motivem byl pokus o smazání finančního dluhu.

Kapitola 35

Publifye AS (2021)

Píše se rok 2021 a já jsem na konci roku, kdy mě v mé práci podporoval NAV. Nyní zakládám Publifye AS. Věřím, že v budoucnu bude mnoho lidí vděčných za tento produkt a zdroje, které za ním budou stát. Jedná se o nástroj, který dává školám, organizacím i soukromým osobám možnost vytvořit větší zájem o učení a čtení (Římanům 11:29). Učitelé, studenti i žáci by jej měli využívat k psaní vlastních textů se slovníky, které jsou do nich vpleteny, což je na trhu úplná novinka. Část znalostí, na nichž je tento projekt postaven, pochází z mé zkušenosti s tvorbou několika tisíc digitálních knih se slovníky s až miliony propojení a zkušeností s různými distributory a technologickými řešeními.

Když jsem byl v roce 2014, před odjezdem z USA, prorocky osloven, jeden prorok mi řekl, že jsem kreativní, a je to pravda. Bylo mi také řečeno, že mě čeká těžké období. Ale já rád tvořím věci, abych tak řekl, a mám schopnost vidět, jak to mám dělat, a to nám pomůže vyvést nás z obtížného období (Příslaví 16:3).

Co se týče mého vlastního otce. Když mě v tomto roce přijel navštívit, byl jsem k němu upřímný a požádal ho, aby se nechal pokřtít v Ježíše Krista. Váhal, ale nakonec souhlasil a byl pokřtěn v řece v Levangeru mnou a mou budoucí manželkou. Sám jsem si nebyl jistý, zda je to správné, a tak jsem prosil Boha o znamení. Stalo se to, že jedna sestra ve víře jménem *Maryam* měla vidění; nejprve viděla mého otce jako ve vězení a potom ho viděla venku před vězením. Měl na sobě námořnickou čepici, bílé vousy a Ježíš a já jsme stáli spolu za ním. Maryam se s mým otcem nikdy nesetkala a nevěděla, že byl námořníkem, ani že má bílé vousy, takže mě to uklidnilo. Maryam mi také poslala zprávu těsně předtím, než byl pokřtěn, ve které psala, že můj otec *bude s největší pravděpodobností o víkend pokřtěn*. Všechno to do puntíku souhlasilo. Obraz od Maryam jasně ukazoval, že Bůh skrze křest osvobodil mého otce (Římanům 6:4), a to mi jako potvrzení stačilo.

Nyní již zesnulá manželka mého otce, Ragnhild, také přijala Ježíšův *dar* jen několik měsíců před svou smrtí. V té době mi Bůh položil na srdce, abych přijel do Bergenu těsně předtím, než odešla. Pamatuji si, jak jsem vešel do pokoje v pečovatelském domě a ona se přede mnou rozzářila jako slunce. Velkou část svého života se trápila, takže to byl úžasný pohled a jsem si naprosto jistý, že ten den s námi byli v pokoji andělé. Sdílel jsem s ní evangelium a ona přijala Ježíše. Je možné, aby člověk řekl Ježíši své ano a narodil se znovu (Jan 3:3), i když hlava nechápe, co se děje, protože jsem to sám zažil. A důvěřuji, že Bůh ve své milosti a moci dodrží svůj slib a uchová Ragnhild i mého otce ve svých bezpečných rukou (Filipským 1:6).

Požehnaný buď Bůh a Otec našeho Pána Ježíše Krista, který nás v Kristu požehnal veškerým duchovním požehnáním v nebesích. V něm nás vyvolil ještě před založením světa, abychom byli svatí a bezúhonní před jeho tváří. V lásce nás podle dobré záliby své vůle předurčil k synovství skrze Ježíše Krista pro sebe, k chvále slávy jeho milosti, kterou nás obdařil ve svém Milovaném. V něm máme skrze jeho krev vykoupení, odpuštění hříchů podle bohatství jeho milosti, kterou nás hojně zahrnul se vší moudrostí a rozumností, když nám dal poznat tajemství své vůle podle svého záměru, který si v něm předsevzal, pro správu plnosti časů: sjednotit vše v Kristu, to, co je na nebesích, i to, co je na zemi. V něm jsme se stali i dědici, když jsme byli předurčeni podle předsevzetí toho, jenž působí vše podle rady své vůle, abychom my, kteří jsme již dříve upnuli svou naději ke Kristu, byli k chvále jeho slávy. V něm jste i vy, když jste uslyšeli slovo pravdy, evangelium o své spáse, a uvěřili mu, **byli zapečetěni zaslíbeným Duchem svatým, který je závdavkem našeho dědictví až do vykoupení Božího vlastnictví, k chvále jeho slávy.**

— *Efezským 1:3-14*

To byl také rok, kdy má budoucí manželka dostala od Boha obraz o tom, že se věci nyní začnou zlepšovat a že je *svítání na obzoru*, což v červnu 2022 v Tremorkirken na Sotře Bůh konkrétně potvrdil.

Existují sbory, které hledají Boží vůli a jeho milostivé dary, ale já cítím silnou touhu vidět v církvi bohabojné Svaté vedené Božím Duchem. Bohužel je mnoho sborů, které popírají Boží moc a Ducha svatého:

Budou mít vnější zdání zbožnosti, ale její moc budou popírat. Od takových se odvracej!

— *2. Timoteovi 3:5*

Jak může církev očekávat, že evangelium bude postupovat vpřed bez Boží moci (1. Korintským 4:20)? Lidé nevědí, o co přicházejí, protože hledáme své vlastní věci a ne ty Boží. I když to navenek vypadá hezky, bez Ducha to není život (Římanům 8:6). Po mém spasení jsem pocítil jistou pachutí při pomýšlení na to, že jsem dříve byl v Norské státní církvi, ale nedozvěděl jsem se pravdu o tom, že musím vyznávat svými ústy, nechat se pokřtít jako dospělý a přijmout požehnání skrze vkládání rukou Svatých (Římanům 10:9-10).

Kapitola 36

Cesta dál (2022)

Nacházíme se v polovině roku 2022 a já se těšil, až moje budoucí manželka získá povolení k pobytu, abychom mohli začít společně pracovat. To se však nestalo a Tingretten nebyl jejím případu v žádném případě nakloněn. Mohu tedy říci, že se nám oběma asi před rokem zdálo, že vyřizování případu nebude, pokud se to tak dá říct, «čisté». Ale navzdory tomu mám pokoj (Filipským 4:7), i když to, upřímně řečeno, pociťuji jako zradu ze strany norského státu. A právě to nám ten sen ukázal – že systém zpracování případů byl jako odpadní potrubí.

Žadatel o azyl dříve dostával sotva dva tisíce korun měsíčně, ale tato částka stoupla na tři tisíce. To má pokrýt jídlo, oblečení a dopravu. Vím o žadatelích o azyl, kterým vypadne elektřina, když použijí rychlovarnou konvici, protože jich bydlí v jednom domě příliš mnoho. A v zimě zažili, že na několik dní přišli o hlavní topení a museli se extra teple oblékat a vystačit si s malými kamny v ložnici. Obvykle musí sdílet ložnici a koupelnu s dalšími lidmi. Navzdory tomu je těžké říct, že nejsme požehnáni, protože my jím skutečně jsme. Společně jsme sdíleli s lidmi, diskutovali, hledali Boha, radovali se, chodili do sboru a ona byla několik let dobrovolnicí jak mimo sbor, tak v něm. Pracovala v Den Norske Kirke, Vineyard v Levanger, pomáhala starším lidem v domově důchodců, byla členkou Sanitetsforeningen tam i v Trondheim. Aktivně sdílí evangelium s lidmi tam, kde se nachází, a naše evangelizační práce se bude do budoucna rozšiřovat, budeme-li poslušni s časem, zdroji a soukromím, které máme. Společně jsme křtili lidi, ona se také účastní shromáždění a účastní se manželských kurzů i prostřednictvím videokonferencí s pastorskými páry z celého světa, včetně USA.

V souvislosti s výletem na chatu v Øygarden v červnu 2022 jsem tam potkal mladého chlapce, který vyprávěl, že jeho sestřenice slyšela mluvit Duchu svatého a že poté zůstala několik minut úplně beze slov. Vždy je hezké slyšet svědectví druhých o Duchu svatém v jejich životě. Během svého pobytu jsem sdílel evangelium s několika mladými lidmi, včetně tohoto chlapce a jeho kamarádky.

O něco později jsem na terminálu v Øygarden potkal jinou skupinu mládeže, kde byla vkládáním rukou uzdravena mladá dívka v koleni. Noc předtím se mi zdálo, že někdo zemřel v mělké vodě. Stalo se to, že mi jeden mladý chlapec z této party vyprávěl, jak letos na jaře zemřel v bazénu, ale po několika minutách byl oživen. Psalo se o tom i v novinách, což mi ukázali na svém mobilu. Teprve tehdy jsem jim řekl, co mi Bůh ukázal noc předtím. To, že mi Bůh ukazuje takové věci, že mě činí živého svědka Božího, v moci, a ne jen slovy.

Často, když sdílím s mladými lidmi, dostávám spoustu otázek a je důležité, abych předem hledal Boha, modlil se, studoval a „přežvykoval“ Jeho slovo a to, co mi dal, abych byl schopen odpovédět a nenechal se vyvést z míry vším, co je zajímavé.

Jako člověk se stávám velmi aktivním, když sdílím s mladými, protože to vnímám jako oheň ve mně. Člověk musí očekávat, že Bůh je s ním, a mnohdy následují znamení a zázraky, když se za jednotlivce modlí (Marek 16:17-18). Musíme důvěřovat Bohu a věřit, že dochází k uzdravením a lidé jsou vysvobožováni z bolesti a problémů, i když to člověk ne vždy vidí. Stejně důležité je věřit, že křest je osvobozuje od smrti (Římanům 6:4)! Ale vždy se snažím setkávat s lidmi tam, kde jsou, o čemž mluví Pavel. Vidím, že mě Bůh vede k lidem a ukazuje mi je, a občas jsem zakusil fantastickou radost a vím, že pokračování této práce je již brzy přede dveřmi.

Následující událost se stala 13. července 2022:

Právě jsem mluvil a sdílel s jednou muslimskou ženou o tom, že jen Bůh je dobrý, jak nám říká Ježíš (Marek 10:18). A nyní sdílím o tom, jak je Bůh strauvujícím ohněm (Hebrejcům 12:29) a že lidé nemohou vidět Otce a nezemřít (2. Mojžíšova 33:20). Najednou trhne hlavou stranou a říká, že se mi nemůže podívat do očí, protože *«mění barvu»*. To se během následujících patnácti minut stalo snad třikrát a pokaždé jsem viděl, jak se jí zmocňuje zjevný strach, který ji úplně vyvádí z míry. Jsem si plně vědom zázraků, které se dějí, když pracujeme pro Boha, ale tohle se mi dříve nestalo a já žasnu a hledám u Boha odpověď. Věřím, že žena přede mnou nebyla ochotná být očištěna od svého hříchu a že nemohla vydržet, když Bůh skrze mé oči ukázal kousek sebe sama. Předtím, než se to stalo, řekla, že nikdy nepřestane být muslimkou. Otázkou je, co se bude dít dál, zda pochopí vážnost toho, co se stalo, pokud jí to satan také nedokáže ukrást.

— *Setkání s Bohem*

Znamení a zázraky provázejí toho, kdo vyznává Ježíše jako Pána a Mistra slovem i skutkem. A to, co viděla svými očima, nemůže následně popřít. Ani nechci zatemňovat pravdu a říkat, že se do nebe dostanou všichni. Ježíš Kristus, Guds enbårne sønn, je cesta, pravda a život (Jan 14:6). Musíme Ho přijmout, abychom byli očištěni od svého hříchu:

A řekl jim: *«Jděte do celého světa a kaďte evangelium všemu stvoření. Kdo uvěří a pokřtí se, bude spasen; kdo však neuvěří, bude odsouzen.»*

— *Marek 16:15-16*

Když Bůh ukázal mé budoucí manželce, že do doby, než budeme moci začít společně pracovat, zbývá konkrétní počet měsíců, bylo to jako jiný nápis na obrazovce před ní.

Byla trochu *paf*, ale podařilo se mi ji nahrát na mobil, když mi to potom vyprávěla. To, co Otec pro mě a mou budoucí manželku v posledních letech udělal, je velkým požehnáním (Žalm 103:2).

Začal jsem a pokračuji v navazování spolupráce s pracovníky v Asii, kteří pracují na šíření evangelia.

Zatímco toto píšu v roce 2026, mám se svými pěti dětmi dobrý vztah a kdykoli mohou, připojují se ke mně, včetně blížících se Velikonoc. Toužím po dni, kdy budu moci vybudovat domov, kam budou moci svobodně přicházet a odcházet, jak budou chtít. Případ azylu mé budoucí manželky zůstává po osmi letech nevyřešen, což znamená, že nám podle norských zákonů stále není dovoleno uzavřít manželství. Čekáme a důvěřujeme Božímu načasování (Abakuk 2:3). Od roku 2022 se toho stalo mnoho, ale práce pokračuje—jak služba, tak publikace—a věřím, že ty nejlepší kapitoly máme stále před sebou.

Je toho stále mnoho, co jsem neřekl a nesdílel, ale doufám, že tyto paměti dávají určitou představu o tom, za čím stojím a kde mě Bůh má (Jeremiáš 29:11).

Kapitola 37

Kdo je Ježíš Kristus?

Doufám, že jednou napíšu o tom, kým *Ježíš Kristus* ve skutečnosti ve Starém a Novém zákoně je. Mnozí nechápou, že Ježíš Kristus je Ten, kdo nás stvořil (Koloským 1:16), nikoli jen Syn Boží. Ježíš řekl, že když vidíme Jeho, vidíme Boha (Jan 14:9). Zatímco „Bůh“ označuje Otce, Syna a Ducha svatého, Janovo evangelium potvrzuje to, co mnozí lidé zakoušejí ve snech: že skrze Ježíše nebylo stvořeno nic, a to včetně vás a mě. Ježíš mnoha lidem v jejich snech zjevuje své pravé já a říká jim, že On je Bůh (Jan 10:30, Izajáš 9:6). To je v souladu s Biblí; není to náhoda. Není to paradox, a proto Ježíš učedníkům řekl, že když viděli Jeho, viděli Boha. Z téhož důvodu se mnoha lidem — často těm, kteří pronásledovali nebo zabíjeli křesťany ve službě falešnému náboženství — náhle zdá o Ježíši, který k nim přichází, prohlašuje, že je Bůh, a ptá se jich, proč pronásledují Jeho lid.

Na počátku bylo Slovo a to Slovo bylo u Boha a to Slovo bylo Bůh. To bylo na počátku u Boha. Všechno povstalo skrze ně a bez něho nepovstalo nic, co jest.

— Jan 1:1-3

Opakujícím se tématem v *alternativní literatuře* je popis Ježíše jako „nanebevzatého mistra“ nebo pouhého proroka. Tyto zdroje popírají, že nás Jeho krev obmývá z našeho hříchu (Hebrejům 9:22, Římanům 5:9) nebo že stvořil lidstvo. To, že je Synem Božím, je také opomíjeno; pokud se toto téma vůbec rozebírá, autoři se snaží překroutit Jeho obět v něco povrchního a čistě symbolického, spíše než v něco, na čem se musíme osobně podílet. Když Ježíš říká, že musíme jíst Jeho tělo a pít Jeho krev, abychom měli věčný život, je zásadní, abychom naslouchali:

Ježíš jim řekl: «Amen, amen, pravím vám: Nebudete-li jíst tělo Syna člověka a pít jeho krev, nemáte v sobě život. Kdo jí mé tělo a pije mou krev, má život věčný a já ho vzkřísím v poslední den. Neboť mé tělo je pravý pokrm a má krev pravý nápoj. Kdo jí mé tělo a pije mou krev, zůstává ve mně a já v něm. Jako mne poslal živý Otec a já žiji skrze Otce, tak i ten, kdo jí mne, bude žít skrze mne. Toto je ten chléb, který sestoupil z nebe; ne jako ten, který jedli vaši otcové, a zemřeli. Kdo jí tento chléb, bude žít navěky.»

— Jan 6:53-58

Různé příběhy a vysvětlení týkající se mimozemských bytostí a UFO jsou součástí maškarády navržené tak, aby odvedla naši pozornost od pravdy. Jsem s těmito záležitostmi dobře obeznámen, protože jsem je studoval mnoho let — podstatně více než průměrný člověk. Neříkám to proto, abych byl arogantní. Chápu (i když to někomu může připadat ironické), že mnohé z *nadpřirozena* je stejně skutečné jako zázraky od Boha, kterých jsem byl svědkem. Skutečnost, že k takové události došlo, však nemusí nutně znamenat, že představuje pravdu. Je to jako návštěva cirkusu: je tam spousta hluku a rozruchu, ale účelem není přivést vás *blíže k životu*, ale pobavit vás. Lidé jsou často baveni až do dne své smrti, aniž by kdy přijali život (Příslaví 14:12). Zní to v jistém smyslu triviálně, ale stává se to. Stává se to podobným závislosti na heroinu, kdy je člověk pohlcen myšlenkami na další dávku; vysává to z člověka život. To, že někdo vypadá navenek v pořádku, neznamená, že je uvnitř život.

Věřím, že většina z nás zná lidi, kteří zažili zázraky skrze nečisté duchy, ale málokdo má dar rozlišit, co tyto věci ve skutečnosti jsou. Moje zkušenost je taková, že duchové stojící za těmito událostmi nevyznávají Ježíše jako Pána a jejich konečným ovocem je smrt, nikoli život (2. Korintským 11:14). Možná se něco z toho zdá na povrchu mimořádné, ale je to děláno s cílem oklamat. Je to podobné, jako když jsou lidé hypnotizováni v televizi, nebo když vidíme *bílé čarodějnice* či *exorcisty* vyhánějící duchy z domů. Bůh říká, že musíme duchy zkoumat, abychom viděli, zda jsou z Něho:

Milovaní, nevěřte každému duchu, ale zkoumejte duchy, jsou-li z Boha; neboť do světa vyšlo mnoho falešných proroků. Podle toho poznáte Ducha Božího: Každý duch, který vyznává Ježíše Krista příšlého v těle, je z Boha. A každý duch, který Ježíše nevyznává, není z Boha; je to ten duch Antikrista, o němž jste slyšeli, že přichází, a který již nyní je ve světě.

— 1. Janova 4:1-3

Lidé se nechávají klamat a lákat, podobně jako krabi nebo hmyz přitahovaný v noci ke světlu. „Po jejich ovoci je poznáte“ (Matouš 7:16). Teď vidím, že i když jsem nebyl znovuzrozen před rokem 2008, část mě chápala, že je něco špatně, i když jsem na to nedokázal ukázat prstem. Tak je to u mnoha lidí kolem nás. Proto sdílíme Boží pravdu a říkáme ostatním, co nám On šeptá do uší.

Ze zkušenosti vím, že moci tohoto světa se snaží před lidmi skrýt pravdu, protože jsem toho byl v mládí součástí. Satan se snaží ze všech sil, aby se lidé soustředili na cokoli jiného než na Boha, často tím, že překrucuje pravdu o tom, že sexuální aktivita mimo manželství je hřích. Filmy a další média obsahující intimní scény jsou nejen špatné v Božích očích, ale také způsobují, že se lidé stávají otroky hříchu a touží po ještě větším množství:

„Až vyvýšíte Syna člověka, tehdy poznáte, že já jsem to a že sám od sebe nic nečiním, ale mluvím tak, jak mě naučil můj Otec. A ten, který mě poslal, je se mnou; Otec mě nenechal samotného, neboť já vždy činím to, co se mu líbí.“ Když to mluvil, mnozí v něho uvěřili. Ježíš tedy říkal Židům, kteří mu uvěřili: „Zůstanete-li v mém slovu, jste skutečně mými učedníky. Poznáte pravdu a pravda vás vysvobodí.“ Odpověděli mu: „Jsme potomci Abrahama a nikdy jsme nikomu neotročili. Jak můžeš říkat: „Stanete se svobodnými?““ Ježíš jim odpověděl: „Amen, amen, pravím vám, že každý, kdo činí hřích, je otrokem hříchu. Otrok nezůstává v domě navždy; syn zůstává navždy. Jestliže vás tedy Syn vysvobodí, budete skutečně svobodni. Vím, že jste potomci Abrahamovi; ale chcete mě zabít, protože mé slovo ve vás nemá místo. Já mluvím to, co jsem viděl u svého Otce; i vy tedy činite to, co jste slyšeli u svého otce.“ Odpověděli mu: „Náš otec je Abraham.“ Ježíš jim řekl: „Kdybyste byli dětmi Abrahamovými, činili byste skutky Abrahamovy. Ale nyní mě chcete zabít — člověka, který vám mluvil pravdu, kterou slyšel od Boha. To Abraham nečinil. Vy činíte skutky svého otce.“ Řekli mu: „My jsme se nenarodili ze smilstva; máme jednoho Otce, Boha.“ Ježíš jim řekl: „Kdyby byl vaším Otcem Bůh, milovali byste mne, neboť já jsem z Boha vyšel a od něho přicházím. Nepřišel jsem sám od sebe, ale on mě poslal. Proč nechápete mou řeč? Protože nemůžete snést mé slovo. Vy jste z otce ďábla a chcete plnit touhy svého otce. On byl vrah od počátku a v pravdě nestojí, protože v něm pravda není. Když mluví lež, mluví ze svého vlastního, neboť je lhář a otec lži. Já však mluvím pravdu, a proto mi nevěříte. Kdo z vás mě usvědčí z hříchu? Mluvím-li pravdu, proč mi nevěříte? Kdo je z Boha, slyší Boží slova. Vy proto neslyšíte, že nejste z Boha.“ Židé mu odpověděli: „Neříkáme správně, že jsi Samaritán a máš démona?“ Ježíš odpověděl: „Já démona nemám, ale ctím svého Otce, a vy mě zneuctíváte. Já však nehledám svou slávu; je zde ten, který ji hledá a soudí. Amen, amen, pravím vám: Zachová-li kdo mé slovo, neuvidí smrt navěky.“

— Jan 8:25-51

Existují dvě strany *nečistých duchů*. Jednou je, že chtějí, aby lidé věřili, že vše je jen fyzické a materiální a že žádný duch neexistuje. Druhá strana je vidět tehdy, když lidé pochopí, že duchovní realita existuje. Když se to stane, nečistí duchové se snaží zaplést hledající do magického světa, který má tendenci temnět, čím hlouběji do něj člověk zachází (1. Timoteovi 4:1). Na začátku se věci zdají lákavé a neškodné.

Jeden muž, který navštěvoval stejnou biblickou školu jako já, zručný pianista, se zcela odvrátil od Boha (2. Petrova 2:20-22). Zapletl se s ženou, která měla také prorocký dar, ale byli z biblické školy vyloučeni z důvodů, které neznám. Poté začali úplně ztrácet půdu

pod nohama. Všechno se na čas obrátilo vzhůru nohama a oni do toho *vrávorali* s otevřenou náručí. Skončilo to tím, že v zimě zemřel na horách na podchlazení, zřejmě ve zmateném duševním stavu a při hledání duchovní nirvány. Cesta do záhuby je široká a mnoho je těch, kteří jí vcházejí (Matouš 7:13). Nikdy předtím jsem neviděl nikoho, kdo by se tak drasticky odvrátil od Boha a tak brzy poté ztratil život, přestože ho několik věřících předem varovalo a jasně viděli, co se děje. Věřím, že oba také přestali jíst maso a začali s radikální dietou. Byl stále hubenější a hubenější a popisoval to tak, jako by dokázal vydržet cokoli a jako by to všechno bylo neskutečné. To byl extrémní případ, ale kolem nás vidíme lidi v celém spektru. Mnozí hledají pravdu.

Mnoho lidí dovoluje, aby jejich životy diktovala nečistá spiritualita. Mnohé *bílé čarodějnice* věří, že to, co dělají, je dobré, ale v praxi pracují proti Bohu a po boku nečistých duchů (Galatským 5:19-21). Někteří se kvůli tomu setkávají s osobními problémy a nedokážou pochopit jejich příčinu. Náš Otec v nebesích nás varoval před magií (5. Mojžíšova 18:10-12), přesto je v dnešních filmech stále populárnější, například v sérii o Harrym Potterovi. Co se v mnoha z nich opakuje? Mysticismus a nadpřirozené události — fascinující temnota, která upoutává skrze okultismus, podobně jako mūra přitahovaná v noci ke světlu. Nevědomky je člověk vlákán do pasti a uvízne v ní. Někteří mladí lidé sledují horory, ale pak musí spát při rozsvíceném světle, protože poté nedokážou najít klid. Jsme ovlivňováni tím, co přijímáme očima, včetně pornografie. Já sám jsem bojoval se závislostí na pornografii až do roku 2012 a dnes vím, že nahota a sexualita patří do manželství (Matouš 5:28). To bylo také něco, co mi Bůh položil silně na srdce: že jsem se dopouštěl cizoložství s jinými ženami skrze obrazovku.

Pro hlubší studium toho, jak se Ježíš zjevuje skrze Starý a Nový zákon — skrze jména, typy, prorockví a hebrejská a řecká slova, která na Něj ukazují na každé stránce — se podívejte na naši doprovodnou knihu *Jesus in Scripture* (junifye.publifye.pro/jesus-in-scripture).

Vždyť vězte a pamatujte, že žádný smilník, nečistý ani lakomec (který je modlář) nemá dědictví v království Kristově a Božím. Nenechte se nikým klamat prázdnými slovy, neboť pro tyto věci přichází Boží hněv na syny neposlušnosti. Nemějte s nimi tedy nic společného. Byli jste kdysi temnotou, ale nyní jste světlem v Pánu. Žijte jako děti světla — neboť ovoce světla spočívá v každé dobrotě, spravedlnosti a pravdě — a zkoumejte, co se líbí Pánu. Neúčastněte se neplodných skutků tmy, ale raději je usvědčujte. O tom, co se u nich děje vsкрыtu, je hanba i jen mluvit. Všechno, co je světlem usvědčováno, stává se zjevným; neboť vše, co se stává zjevným, je světlo. Proto je řečeno: „Probuď se, ty, kdo spíš, a vstaň z mrtvých, a zazáří ti Kristus.“ Dávejte tedy dobrý pozor na to, jak žijete, ne jako nemoudří, ale jako moudří, a kupujte čas, protože dny jsou zlé. Proto nebuďte nerozumní, ale rozumějte,

co je Pánova vůle. A neopíjejte se vínem, v němž je prostopášnost, ale buďte naplňováni Duchem. Mluvte k sobě navzájem v žalmech, chvalozpěvech a duchovních písních, zpívejte a hrajte ve svém srdci Pánu.

— *Efezským 5:5-19*

Kapitola 38

Žádná smrt, žádný duch?

Dnes vím, že se člověk musí odvrátit od svého hříchu a vrátit se k Bohu (Skutky apoštolů 3,19). Jediné, co může odčinit náš vlastní, sami na sebe uvalený rozsudek smrti, je Ježíšova krev (Židům 9,22). Pokud projdeme životem, aniž bychom přijali Ježíše, budeme po smrti sklízet to, co jsme zasévali do svého těla, dokud jsme žili. Nejprve zemřeme fyzickou smrtí a poté smrtí duchovní – jinými slovy dvakrát (Zjevení Janovo 20,14-15). Sám Ježíš před tím varoval vážnými slovy: věčný oheň je připraven pro ďábla a jeho anděly a ti, kteří Jej zavrhnou, odejdou do věčného trestu (Matouš 25,41, 46). Toto není žádná pověra, ale něco, s čím mají někteří ze Svatých skutečnou a konkrétní zkušenost. Hledáš-li pravdu, pak víš, že i když to nezažili všichni, neznamená to, že je to omyl. Proto o těchto věcech mluvíme. Není to nic smyšleného, co bychom předkládali, abychom se snažili lidi zastrašit k životu s Bohem; takhle to nefunguje. Po zkušenosti se lze ptát a lze ji aktivně vyhledávat. Pokud to se životem myslíte vážně, nenechte jej přijít nazmar.

Nic nemůže zvrátit nebo odstranit náš hřích. Výjimkou je Ježíšova krev (1. Janova 1,7). Kdo věří v Syna, má život věčný, ale kdo Syna odmítá, nespátří život, ale zůstává na něm Boží hněv (Jan 3,36). Proč? Protože Ježíš je Bůh (Koloským 2,9) a Jeho život má nekonečnou hodnotu (1. Petrova 1,18-19). Druhou možností je zaplatit za svůj hřích vlastním životem. Bůh je spravedlivý (5. Mojžíšova 32,4) a dal nám východisko z našeho hříchu, a tím je Ježíš. Jeho Syn, s plnou mocí od Otce v nebesích, položil svůj život za nás, abychom my mohli žít. Jeho krev nevýslovné hodnoty odčínuje náš hřích a obmývá nás dočista. Když jsme očištěni, můžeme se stát Božím chrámem a Duch svatý v nás může přebývat (1. Korintským 6,19). Rodíme se znovu v duchu (Jan 3,5, Titovi 3,5, 1. Petrova 1,23) a toto nelze nikomu vnutit, ale děje se to z vlastní vůle, bez ohledu na to, zda tomu člověk rozumí či nikoliv. Vykročil jsem ve víře, když mě evangelista vyzval, a můj nový duch pro mě byl šokujícím zážitkem, ale byl to šok v pozitivním sloyslu.

Křtem pohřbíváme starý život (Římanům 6,4). Poté vstáváme z vody k novému životu s Ježíšem stejným způsobem, jako On přešel ze smrti do života, když byl Bohem vzkříšen. Dostává se nám podílu na stejném duchu, jakého má Ježíš. Duch svatý je nazýván druhým Pomocníkem (Jan 14,16) a Ježíš je tím prvním. Hledal jsem Boha a On mi odpověděl, když mi bylo patnáct let, ale trvalo osmnáct let, než jsem Jej skutečně «našel» a přijal Ježíše jako svého Spasitele. Doufám, že si vezmete k srdci vážnost toho, co zde předkládám, a nenecháte se vyvést z míry, když přicházím se svědectvím, které zní naprosto fantasticky a bláznivě zároveň. Jsem si toho plně vědom, ale je těžké říkat pravdu, aniž by se skutečně vyslovila. My všichni jsme se v určitém okamžiku vzdálili od Boha v důsled-

ku hříchu druhých a každý z nás potřebuje Boha, aby do nás znovu vdechl ducha života (Ezechiel 37,5-6). Bůh vdechl život Adamovi (1. Mojžíšova 2,7), a když Adam zemřel, nebylo to v těle, ale v duchu. Totéž platilo pro Evu. Proto se radikálně změnili, když jejich duch zemřel. Ze stejného důvodu se i my zcela proměňujeme, když se znovu narodíme z Božího ducha (2. Korintským 5,17).

„Hle, přijdu brzy a má odplata se mnou, abych odplatil každému podle jeho skutků. Já jsem Alfa i Omega, první i poslední, počátek i konec.“ Blaze těm, kdo si perou roucha, aby měli přístup ke stromu života a mohli vejít branami do města. Venku zůstanou psi a čarodějové, smilníci a vrahové, modláři i každý, kdo miluje a činí lež. „Já, Ježíš, jsem poslal svého anděla, aby vám v církvích dosvědčil tyto věci. Já jsem ten kořen a rod Davidův, jasná hvězda jitřní.“ Duch i Nevěsta praví: „Přijď!“ A kdo slyší, ať řekne: „Přijď!“ Kdo žízní, ať přijde, a kdo chce, ať si zdarma nabere vody života.

— *Zjevení Janovo 22,12-17*

Říkám vám to, co Ananiáš řekl Pavlovi poté, co se Pavlovi právě vrátil zrak:

Tak na co ještě čekáš? Vstaň, dej se pokřtít a smyj své hříchy vzýváním jeho (Ježíšova) jména.

— *Skutky apoštolů 22,16*

Kapitola 39

Co řekl sám Ježíš

39.1 Co řekl sám Ježíš

O křtu se lidé hádají až do roztrhání těla — překrucují jej, změkčují, vysvětlují jej pryč. Odvolávají se na koncily, vyznání a vlastní rozum, ale málokdy se zastaví, aby naslouchali samotnému Pánu. Ne Pavlovi. Ne Petrovi. Ne nějakému koncilu. Zde jsou jeho slova, a nic víc. Ať promluví Mistr sám za sebe.

39.1.1 Dveře do jeho království

Ježíš nenabízí křest jako nepovinné příslušenství k víře. On jej přikazuje — práh království, dveře do nového života.

Marek 16:16, CZE · Kdož uvěří a pokřtí se, spasen bude; kdož pak neuvěří, budeť zatracen.

Matouš 28:19, CZE · Protož jdouce, učte všechny národy, křtíce je ve jméno Otce i Syna i Ducha svatého,

Jan 3:5, CZE · Odpověděl Ježíš: Amen, amen pravím tobě: Nenarodí-li se kdo z vody a z Ducha svatého, nemůž vjíti do království Božího.

Někteří sice namítají, že počátek těchto slov jest nejistý, poněvadž v několika starobylých rukopisech závěrečné verše Markova evangelia chybějí, avšak Irenej je již kolem roku 180 po Kr. jakožto Markova vlastní slova citoval, dávno předtím, nežli zmínění kodexové opsáni byli, a nesmírné množství ostatních rukopisů je věrně zachovává. Pohledme pak, co verš onen v pravdě odsuzuje: samu nevěru — «kdož pak neuvěří» — nikoli pak nedostatek vody; vždyť nežádá ničeho, čehož by i ostatní Písmo svaté neukládalo: Skutky 2:38, Římanům 6:4, 1. Petrova 3:21. Protož nechť slovo toto v plné váze své u nás zůstává.

39.1.2 Naplnit všelikou spravedlnost

Neměl žádný hřích, který by bylo třeba smýt. Přesto sestoupil do Jordánu — pod žádným závazkem — aby naplnil všelikou spravedlnost a vytesal nám cestu.

Matouš 3:15, CZE · A odpovídaje Ježíš, dí jemu: Dopust' tak; neboť tak sluší na nás, abychom plnili všelikou spravedlnost. Tedy dopustil jemu.

39.1.3 Hlubší křest

Ježíš svou vlastní smrt nazval křtem. Za vodou se skrývá kříž — a on říká, že jeho následovníci sestupují do téže smrti, aby povstali do jeho života.

Lukáš 12:50, CZE · Ale křtem mám křtěn býti, a kterak jsem soužen, dokudž se nevykoná!

Marek 10:38-39, CZE · Ježíš pak řekl jim: Nevíte, zač prosíte. Můžete-li pít kalich, kterýž já piji, a křtíti se křtem, kterýmž já se křtím? A oni řekli jemu: Můžeme. A Ježíš řekl jim: Kalich zajisté, kterýž já piji, pítí budete, a křtem, kterýmž já se křtím, křtěni budete,

Skutky apoštolů 1:5, CZE · Nebo Jan zajisté křtil vodou, ale vy pokřtěni budete Duchem svatým po nemnohých těchto dnech.

Promluvil. Prikázal jej, sám prošel tou cestou a učinil z vody hrob i lůno zároveň — obraz své vlastní smrti a vzkříšení. Rozprava skončila. Jediná otázka, která zbývá, zní, zda učiníš, co řekl.

Kapitola 40

Křest dospělých

40.1 Křest je svatba

S cizím člověkem se v tajnosti neoddáváte. Stojíte před svědky, skládáte slib, jste oděni a představeni. Písmo nám praví, že toto je tajemství Krista a Jeho církve: jsme zasnoubeni jednomu Manželu (2. Korintským 11:2) a On je Ženichem – tak Jej nazval Jan Křtitel (Jan 3:29) i On sám (Matouš 9:15). Voda křtu je oltářem, u něhož věřící říká své „ano“.

Víra je souhlasem srdce; křest je slibem těla. Ježíš je spojil jedním dechem: „Kdo uvěří a přijme křest, bude spasen“ (Marek 16:16) – nejprve uvěřit, a poté voda zpečetí to, co víra již vlastní. A slyšte Pavla: „všichni, kteří jste byli pokřtěni v Krista, Krista jste oblékli“ (Galatským 3:27). Křest je svatebním rouchem. Vynechat vodu neznamena zjednodušit evangelium; znamená to odmítnout obřad – milovat Ženicha, a přitom nikdy nepřijít na svatbu.

Mějte na paměti toto vymezení: voda sama nikoho neobmývá – to činí pouze krev Beránkova. Křest je „odpověď dobrého svědomí Bohu“ (1. Petrova 3:21), je to závazek, nikoli cena. Lotr na kříži byl přijat i bez něj, neboť Ženich stál po jeho boku tváří v tvář – to je však výjimka potvrzující pravidlo. Pro všechny ostatní platí tento řád: uvěřit a být s Ním pohřben i vzkříšen (Římanům 6:4) a povstat k svatbě Beránkově (Zjevení 19:7). Dříve než začneme zvažovat lidské tradice, musíme přijmout měřítko Ženichovo.

Následující text není názor. Jsou to důkazy — z řecké gramatiky Nového zákona, z hebrejské typologie Starého zákona a z posloupností písmen skrytých v Tóře po 3 400 let, které žádné lidské oko nemohlo přechít, dokud nebyly sestrojeny počítače, aby je vyhledaly. Tři nezávislé svědkové napříč třemi tisíciletími, všichni říkající totéž: křest je pro vědomé. Je to nutnost. A je pro dospělé. Pokud máte pokušení toto odmítnout — čtěte dál. Důkazy jsou ověřitelné. Odkazy na Písmo jsou uvedeny. A slova skrytá v písmenech Tóry čekala právě na tuto generaci.

Křest dětí je v Norsku významnou tradicí již stovky let. Pro mnoho rodin je samozřejmostí nechat své děti pokřtít v kostele krátce po narození. Norská církev, dříve státní církev, byla hlavním vykonavatelem tohoto zvyku, ačkoliv křest dětí praktikují také katolická a metodistická církev. Během obřadu je dítě přineseno ke křtitelnici, často oblečené v bílé křestní košilce, která mohla být předávána z generace na generaci. Kněz polije dítěti hlavu vodou třikrát a přitom říká: „Křtím tě ve jménu Otce i Syna i Ducha svatého“ (Matouš 28:19). Rodina také vybírá kmotry, aby dítě podporovali v křesťanské výchově. Ačkoliv je křest dětí stále rozšířený, počet křtů v posledních letech klesl. Pro mnoho Norů není

křest dětí jen náboženským aktem, ale také rodinnou tradicí a příležitostí ke shromáždění příbuzných a přátel k oslavě nového člena rodiny. Tradice však v žádném případě není zárukou, že praxe je v souladu s tím, co nám Bůh přikázal dělat. Proto existují křesťanské denominace, jako jsou baptistické a letniční církve, kde se místo toho praktikuje křest dospělých.

Ta ironie je zarážející, neboť v samotném verši, který kněz cituje, je jediným imperativem *mathēteusate* (G3100) — „čiňte učedníky“ (Kralická bible uvádí „učte“). Křest, *baptizantes* (G907), je pouze přítomné příčestí popisující, *jak* se ono činění učedníků děje. Písmo tedy předpokládá, že ten, kdo je pokřtěn, je již učedníkem.

Vzpomínáme, jak se Židé tak ochotně nechávali křtít Janem Křtitelem (Matouš 3:5-6). Důvodem je pravděpodobně to, že byli dlouho obeznámeni s mikve מִקְוֶה^{H4723}, rituálem duchovní očisty skrze úplné ponoření do vody. A samotné hebrejské slovo *mikveh* nese dvojí význam, který odhaluje slovník Brown-Driver-Briggs: znamená jak „shromáždění vod“, tak „nadějí“. V Jeremjášovi 17:13 prorok píše: «*Hospodine, naděje (mikveh) Izraele.*» Slovo přeložené jako „naděje“ je totéž slovo jako rituální lázeň. Voda očištění a naděje Izraele jsou jedno hebrejské slovo. Pro řádnou mikve musela část vody pocházet z „nebes“, což znamená, že byla vedena přímo do nádrže z dešťových srážek. To byl prorocký obraz samotného Ježíše — Toho, který přišel z nebes, poslán od Boha. Ježíš také řekl: «**Já jsem voda živá**» (Jan 4:14). Pro Židy «*mikve*» představuje především duchovní očištění (Titovi 3:5; Skutky 22:16). Izrael praktikuje mikve po tisíce let jako prostředek očištění. K tomu docházelo po menstruaci, po doteku mrtvého nebo před významnými životními událostmi, jako je svatba.

Samotný akt vyvrací metodu. Řekové měli na výběr ze tří sloves: *rhantizō* ῥαντίζω^{G4472} kropit, *cheō* lít a *baptizō* βαπτίζω^{G907} ponořit nebo zcela pokrýt. Duch si důsledně zvolil ponoření — a na rozdíl od *baptō*, krátkého namočení, *baptizō* označuje trvalou proměnu.

Mesiánští Židé vědí, že mikve byla prorockým obrazem očištění, kterým musí projít každý, aby přešel ze smrti do života v Ježíši Kristu. Vidíme to také v přechodu Izraele přes *Rudé moře* nebo když byl Noe povolán *plout na moři* v arše. Obojí byly obrazy *křtu ke spáse*, který měl přijít (1. Petrova 3:21). Křest je smrtí *starému* a povstáním k novému (Koloským 2:12). Pokud je Ježíš cesta, pravda a život (Jan 14:6) a byl sám pokřtěn (Matouš 3:13–17), proč bychom neměli následovat Jeho příklad, zvláště když chodil a křtil se svými učedníky (Jan 3:22)?

Vzor samotného Syna mluví za vše. Přijal znamení staré smlouvy pro děti — obřezán osmého dne (Lukáš 2:21) a představen v chrámu (Lukáš 2:22) — ale nikdy nebyl pokřtěn jako nemluvně. Místo toho počkal třicet let a sestoupil do Jordánu ze své vlastní vůle (Matouš 3:13–17), aby nám ukázal, že křest je aktem vědomé, dobrovolné poslušnosti.

Když Ježíš řekl Nikodémovi «*musíte se narodit znovu*» (Jan 3:7), nevytvářel novou doktrínu v půlnočním rozhovoru — stlačoval celé prorocko-smluvní očekávání do jedné věty a mířil na muže, který si myslel, že už je uvnitř. Nic z toho nebylo pro učitele Izraele nové. **Písmo to zaslíbilo.** Ezechiel slyšel Boha slíbit, že «*pokropí čistou vodou*» svůj lid, dá jim «*nové srdce*» a vloží «*svého ducha do vás*» (Ezechiel 36:25-27); o kapitolu dál suché kosti nabírají dech a ožívají (Ezechiel 37). Mojžíš stanovil stejnou naději jako srdce, které Bůh sám obřeže, «*abys žil*» (Deuteronomium 30:6); Jeremjáš jako Zákon vepsaný dovnitř v nové smlouvě (31:33); David jako volání «*srdce čisté stvoř ve mně... ducha přímého obnov v mém nitru*» (Žalm 51:12). Voda, Duch, nové srdce, život — přesné vybavení Jana 3:5 — stálo v hebrejských Písmech po staletí.

A nebylo to jen na stránkách. **Jeho současníci se za to modlili:** den cesty od Jeruzaléma muži z Kumránu prosili Boha, aby je očistil svým svatým duchem *jako očišťujícími vodami* a aby je pozvedl *z podsvětí do věčné výšiny* (Komunitní pravidlo a Díkůvzdání). **Jeho vlastní zákon to napůl uzákonil:** pohan, který vstoupil do smlouvy, byl povinen zanechat svou dřívější existenci za sebou — staré příbuzenství neplatné, nová identita udělena — a ponoření konvertity bylo již předmětem sporů mezi domy Hillela a Šamaje v jeho generaci nebo v její blízkosti (Mišna Pesachim 8:8). **A Jan Křtitel to právě vynutil na denní světlo,** svolával samotné Izraelity dolů do vody a varoval: «*neříkejte... Máme otce Abrahama*» — neboť Bůh může vzbudit děti Abrahamovi z kamenů (Matouš 3:9). První narození nepočítá za nic.

Takže znovuzrození nebylo nikdy něco, co se člověku děje *zvenčí*; byl to práh, který překročil sám. «*Je nutné,*» řekl Ježíš — a to *vy* je v množném čísle, sahající za jednoho muže v místnosti — «*abyste se narodili shora*»; a jedním dechem pojmenoval jak: jako Mojžíš vyvýšil hada, tak musí být vyvýšen Syn člověka, aby každý, kdo věří, měl život (Jan 3:14-15). Ne jen pohan, ne jen Izrael na konci dnů, ale *vy* — nyní, Duchem, skrze Syna a do vody s otevřenýma očima. Proto znamení nikdy nebylo kojencovo skrze zástupce: konvertita si zvolil mikve, Janovi posluchači sešli po břehu sami a Nikodém — kterému nechyběly informace, jen ochota — nakonec prošel svými vlastními dveřmi (Jan 7:50; 19:39). Křest je vědomým překročením toho, kdo se již narodil shora.

Člověk si také vzpomene na Egypťany, kteří představují svět stejně jako lidé v Noemově době. Symbolicky řečeno, neprošli očišťnou zkouškou Rudého moře, i když věřili, že projdou. To také zrcadlí Noemovu potopu, kde již nebylo dovoleno, aby zlo přetrvávalo. Mikve je tedy symbolem nového života a zároveň soudu nad starým. Je to podobné jako večere Páně, kde člověk přijímá Ježíšovu krev a tělo buď ke spáse, nebo k odsouzení (1. Korintským 11:27–29). Tento křest — toto očištění — není volitelný pro ty, kteří chtějí vstoupit do Zaslíbené země; je to naprostá nutnost (Jan 3:5). Voda však nenahrazuje víru; vyjadřuje ji. Křest je stanovenou odpovědí srdce, které již věří a činilo pokání (1. Petrova 3:21) — nikoliv skutkem, který si zaslouží to, co může dát pouze Kristova krev (Efezským 2:8-9). Skutečnost, že se to v mnoha dnešních církvích zanedbává, pravdu nezneplatňuje;

historie se opakuje i nyní. Mnozí stojí před Bohem, sebejistí a arogantní, aniž by chápali, kam tato cesta vede.

Římanům 6:1-11 · Co tedy říci? Máme zůstat v hříchu, aby se rozhojnila milost? Naprosto ne! Jak bychom my, kteří jsme hříchu zemřeli, mohli v něm dále žít? Či nevíte, že všichni, kteří jsme byli pokřtěni v Krista Ježíše, byli jsme pokřtěni v jeho smrti? Byli jsme tedy s ním křtem pohřbeni do smrti, abychom — tak jako Kristus byl vzkříšen z mrtvých slávou Otcovou — i my vstoupili na cestu nového života. Vždyť jestliže jsme s ním srostli v jedno v jeho smrti, jistě srosteme s ním i v jeho zmrtvýchvstání. Víme přece, že náš starý člověk byl spolu s ním ukřižován, aby tělo hříchu bylo zbaveno moci a my už hříchu neotročili. Vždyť ten, kdo zemřel, je vysvobozen z hříchu. Jestliže jsme však zemřeli s Kristem, věříme, že s ním budeme i žít. Víme, že Kristus byl vzkříšen z mrtvých a už neumírá, smrt nad ním už nepanuje. Svou smrtí zemřel hříchu jednou provždy a svůj život žije Bohu. Tak i vy počítejte s tím, že jste mrtvi hříchu, ale živi Bohu v Kristu Ježíši.

Ti, kteří nebyli ochotni přejít moře, by zemřeli ve *starém světě*, a Jan to věděl, když mluvil o Ježíši:

Matouš 3:11-12 · Já vás křtím «*vodou k pokání*». Ale ten, který přichází za mnou, je silnější než já; nejsem hoden ani jeho opánky nosit. **On (Ježíš Kristus) vás bude křtít Duchem svatým a ohněm.** V ruce má vějíř lopatu, aby pročistil svůj mlat a pšenici shromáždil do sýpky, ale plevy spálí neuhasitelným ohněm.

Setkal jsem se s kritikou za sdílení slov z Božího slova, Bible. Moje zkušenosti s Bohem však potvrzují, že Jeho Slovo je pravda; chceme-li dobré ovoce, musíme se držet Božího Slova a jednat podle něj. Mnozí věřící si myslí, že člověk je přijat do Božího království skrze křest dětí, ale nic v Bibli to nenaznačuje. Sám jsem od Ducha svatého slyšel, že bychom si neměli dělat starosti o děti, protože jsou očištěny Bohem, pokud zemřou před spásou. To se stalo kolem roku 2016 a Duch svatý mi dal slovo *abluce*, termín, jehož význam jsem neznal. V té době jsem přemýšlel, co se stane s dětmi, které nejsou znovuzrozené, až se Ježíš Kristus vrátí. Pak mi Duch svatý dal toto jedno slovo:

Stalo se to, když byl Áron, Mojžíšův bratr, ustanoven veleknězem, což zahrnovalo rozsáhlé očistné rituály. Podle Leviticus 8 byli Áron a jeho synové omyti vodou, oblečeni do specifických kněžských rouch, pomazáni svatým olejem a přinesli zvláštní oběti, aby byli posvěceni a připraveni vykonávat

svaté služby. Když byl Áron očištěn a připraven, mohl jednou za rok vstoupit do nejsvětější svatyně (Kodeš HaKodášim) v Den smíření, Jom kipur, aby vykonal rituální úkony před Archou úmluvy. Toto byla nejsvětější část svatostánku, kde se Boží přítomnost jedinečně projevovala. Je jasné, že mi Duch svatý chtěl ukázat, že děti jsou v Božích rukou a že bychom si o ně neměli dělat starosti. To stojí v kontrastu k tomu, když se dítě stane dospělým a je zodpovědné za svůj vlastní vztah s Bohem a za přijetí Ježíše.

— *Abluce znamená očištění*

V Bibli také vidíme, že Ježíš děti nikdy nekřtil, ale žehnal jim (Marek 10:14). A řečtina dělá rozdíly, který angličtina skrývá: slovo, které Matouš používá pro „dětí“ v Matoušovi 19:13–14, je paidion παιδίον^{G3813} — děti dost staré na to, aby chodily a přišly. Lukáš 18:15 používá jiné slovo — brephos βρέφος^{G1025}, znamenající nenarozené nebo novorozené dítě. Ježíš žehnal nemluvňatům. Nekřtil je. A když prohledáme každý verš v Novém zákoně pomocí konkordančních nástrojů, baptizō βαπτίζω^{G907} se objevuje vedle slov pro věření, pokání a vyznání — devětkrát. Objevuje se vedle jakéhokoliv slova pro kojence nebo dítě — nula krát. Ani jednou. Kompletní studie těchto důkazů, včetně hebrejských kořenů, souvislosti s Paschou a řecké morfologie, je k dispozici v naší doprovodné knize *Through the Waters* (junifye.publifye.pro/through-the-waters). V Písmech byli křtěni dospělí, nikoliv děti (Skutky 2:38; 8:36–38; 16:33). Moje budoucí manželka je pro mě požehnáním, protože také slyší od Boha a nese Jeho oheň při sdílení evangelia s lidmi kolem sebe. Byl jsem přesvědčen, že křest dospělých je ustanoven Bohem, ale věděl jsem, že to musí slyšet od samotného Otce. Víím, že Ježíš v 3. kapitole Jana nemluví o křtu dětí, jak potvrzuje i Marek:

Marek 16:16 · Kdo uvěří a přijme křest, bude spasen; kdo však neuvěří, bude odsouzen.

Ježíš často mluvil o pekle a varoval nás silnými slovy. Řekl, že je lepší přijít o část těla, než být uvržen do pekla, kde červ neumírá a oheň nehasne (Marek 9:43–48). Vyprávěl o boháči, který byl v mukách v plamenech a volal o milost (Lukáš 16:23–24). To nejsou metafora, ale realita.

Skryto v písmenech

Důkazy však nekončí tím, co říká Bible na povrchu. Tóra — prvních pět knih Mojžíšových — obsahuje 304 805 hebrejských písmen, opisovaných bez chyby po 3 400 let. Když moderní počítače prohledaly tato písmena kvůli slovům zakódovaným v ekvidistantních intervalech (Ekvidistanční posloupnosti písmen, neboli ELS), našly něco, co lidské oko nikdy nemohlo vidět.

Na přeskoku 49 — počítání směrem k Letnicím, padesátému dni — se jedenáct hebrejských slov souvisejících s teologií křtu objevuje jednou nebo velmi zřídka v celé Tóře. A každé z nich dopadá na svou definující pasáž. **Tevilah** (טבילה, *ponoření*) dopadá na verš příkazující «se koupat ve vodě» (Leviticus 15:7). **Teshuvah** (תשובה, *pokání*) dopadá na zákon o služebníkově, který se rozhodne zůstat se svým pánem (Exodus 21:5–6). **Mashiach** (משיח, *Mesiáš*) dopadá na «mé jméno je v něm» (Exodus 23:21). **Yeshuah** (ישועה, *spása*) dopadá na posvěcení oltáře krví (Leviticus 8:15). Kuchyně na přeskoku 49 nedopadá na verš o vaření. Velbloudi nedopadají na velbloudy. Tyto kontroly dopadají na náhodný, nesouvisející text. Ale každé slovo křtu dopadá na svou pasáž.

Když je text Tóry obtočen na válec — původní svitek — jedenáct slov se shlukuje do dvojic, které káží: pokání vedle spásy vedle velikonočního Beránka; víra vedle ponoření; a Mesiáš, jehož sloupec obepíná svitek, dotýkající se ponoření. Gematrie *Mashiach* (358) plus *Tevilah* (56) se rovná 414 — přesná gematrie **Nachšona** (נחשון), muže, který podle židovské tradice jako první vstoupil do Rudého moře vírou, než se rozestoupilo.

Prohledali jsme také Tóru kvůli jménu **Nikodém** — muži, kterému Ježíš řekl, aby se «narodil z vody a z Ducha» (Jan 3:5). Jeho jméno se objevuje jednou v celé Tóře, na přeskoku 1 092. Začíná v Numeri 7:17 — oběť **Nachšona, syna Amínadabova**. Muž, kterému bylo řečeno, aby vstoupil do vody, je zakódován procházející jménem muže, který vstoupil do vody jako první. A povrchová slova, která Nikodém kříží, čtou jako evangelium: Nachšon (víra), kropící mísa (aplikovaná krev), Mojžíš (zákon), smíření a přikrytí — «všichni, kteří jste byli pokřtěni v Krista, Krista jste oblékli» (Galatským 3:27).

Nejvíce zarážející ze všeho: když jsme měřili vzdálenost mezi **Emunah** (אמונה, *víra*) a **Tevilah** (טבילה, *ponoření*) ve skrytých písmenech Tóry, nejbližší dvojice sedí **dvě písmena od sebe** v **Deuteronomium 21:23** — «prokletý je ten, kdo visí na dřevě.» Verš, který Pavel cituje v Galatským 3:13 o kříži. Víra a ponoření, dotýkající se u verše o ukřižování. Tóra zakódovala dva požadavky spásy vedle sebe na samotném místě, kde byla spása zakoupena — 1 400 let předtím, než byl kříž vztyčen.

A když jsme hledali jakékoliv hebrejské slovo znamenající kojence na přeskocích křtu, výsledky byly zničující: **Tinok** (kojenec) na přeskoku 49 dopadá na *rozsudek smrti* (Exodus 21:15). **Tinok** na přeskoku 34 je **zcela nepřítomen**. Tóra kóduje víru, pokání, ponoření, Mesiáše a spásu na přeskocích křtu. Kojence nikde nelze najít. Ani jednou. Na žádném přeskoku, na kterém záleží.

Mojžíš nemohl uspořádat 304 805 písmen tak, aby tato slova dopadla na tyto pasáže. Omezení jsou příliš specifická. Zarovnání příliš přesná. Ale Někdo mohl. A kompletní analýza — se statistickými testy, kontrolními slovy a každým ověřeným zjištěním — je k dispozici v doprovodné knize *Through the Waters* (junifye.publifye.pro/through-the-waters).

Vyzval jsem svou budoucí manželku ohledně křtu a řekl: „Zeptej se Boha, zda může potvrdit, že křest je pro dospělé.“

Když ji Bůh krátce poté probudil, ukázal jí starou Bibli — možná hebrejskou Bibli, i když si nebyla jistá. Bůh jí potvrdil toto poselství o křtu. Řekl: **«Doufám, že lidé Mě poslouchají! Křest dětí je požehnání, ale křest dospělých je nutnost!»**

— *Bůh probouzí mou budoucí manželku uprostřed noci*

Kdo může nutit děti, aby následovaly Ježíše? Nikdo. Ale tradice křtu dětí ruší Boží Slovo. To může být těžké přijmout, ale Bible to ukazuje a Duch svatý to sám potvrdil. Moje vlastní zkušenost to ukázala — nejen mně osobně, ale i těm, kteří byli přítomni, když byl jeden ze svatých pokřtěn a krátce poté začal mluvit v jazycích, aniž by rozuměl tomu, co se děje (Skutky 2:4; 10:44-46). Mluvil jsem s věřícími, kteří to nepřijímají, ale když jsem vyzval svou budoucí manželku, aby se zeptala Boha na odpověď, Bůh k ní promluvil uprostřed noci a potvrdil své vlastní Slovo. Křest dětí není tradice od Boha, ale od lidí (Marek 7:8). Musíme si vybrat svou cestu: lidé nebo Bůh. Znamení a zázraky budou následovat ty, kteří věří (Marek 16:17); ostatní mluví lidskými slovy a buď se budou snažit vysvětlit absenci Boží moci, nebo se o tom *vyhýbat mluvením*.

Bible jasně uvádí, že svatí budou konat zázraky a divy stejně jako *Ježíš Kristus, náš Spasitel* (Jan 14:12). Nečteme, že bychom měli mluvit vznešenými slovy bez moci. To není to, co Pavel říká o své vlastní službě. Ani Petr — který dal svůj život Ježíši Kristu — nebyl mužem pouhých slov, ale Boží moci. Dnes mají učedníci, kteří slouží Bohu celou svou bytostí a hledají Ho jako první, stejné dary milosti jako ti v Ježíšově době (Galatským 3:27; 1. Korintským 12:4-11). Není prostor pro to, abychom byli vlažní k Božímu Slovu, nyní ani nikdy.

Jedna konkrétní námitka drží tělesně zdatné v lavici. Dovolte mi na ni odpovědět, než uslyšíme Pánova slova Laodiceji.

Bronzový had a lotr

Námitka je předvídatelným štítem: *lotr na kříži byl spasen bez křtu, takže jsem osvobozen*. Toto je kategorická chyba maskovaná jako teologie. Lotr umíral na kříži; neměl přístup k vodě. Jeho spása byla zázrakem výjimky, nikoliv pravidlem Království. Provedl zásadní akt: vzhledl ke Spasiteli.

Jan 3:14-15 · A jako Mojžíš vyvýšil hada na poušti, tak musí být vyvýšen Syn člověka, aby každý, kdo věří, měl život věčný.

Vzor je pevný: *ra'ah* (ראַה — pohled), *chai* (חַי — život). V Numeri 21 přinesl šārāp שָׂרָאֵפֶת^{H8314} (ohnivý had) smrt, ale nēs נֶסֶם^{H5251} (standard, prapor) přinesl život. Lotr vzhlédl k vyvýšenému Synu člověka, zatímco jeho tělo bylo přibito k jeho vlastnímu dřevu. Nemohl se stoupit k vodě, ale obrátil své srdce ke Králi. Udělal přesně to, co Otec vyžadoval za podmíněk, které mu byly dány.

Vy nejste ten lotr. Nejste přibiti ke kříži. Stojíte na břehu řeky a voda stoupá. Nárokovat si lotrovu výjimku a zároveň odmítat Pánův příkaz není víra; je to pýcha Naamána předtím, než se ponořil do Jordánu (2. Královská 5). Naamán chtěl velkolepější gesto, důstojnější cestu, ale uzdravení našel pouze v bahnitě poslušnosti, kterou zpočátku pohrdal.

Vyznání před lidmi není volitelné. Kristus je výslovný: «*Každého, kdo se ke mně přizná před lidmi, k tomu se i já přiznám před svým Otcem v nebi*» (Matouš 10:32). Křest je veřejné, fyzické vyznání, že starý člověk zemřel a nový člověk vstal. Zadržet toto znamená zadržet veřejné svědectví, které Kristus vyžaduje od svých vlastních.

Každý věřící se musí minimálně obrátit. Ale pro tělesně zdatné je obrácení, které se zastaví před vodou, obrácením, které skrylo svou hlavu před táborem. Neschovávejte se za lotra, abyste ospravedlnili svou vlastní suchost. Nemůžete si nárokovat život hadí tyče a zároveň odmítat vodu nové smlouvy. Voda čeká a příkaz je jasný.

Křest a Duch

Co je však s dítětem neseným ke křtitelnici, než může mluvit? Zde jemný, dobře míněný zvyk tiše odnesl mnohé z jediné podlahy, která drží. Neboť Duch není dán obřadem vykonaným na nevědoucím; je dán víře: «*Přijali jste Ducha ze skutků zákona, nebo z víry ve zvěst?*» (Galatským 3:2). A každý křest, který apoštolové zaznamenali, následuje věřící srdce: «*Čiňte pokání a každý z vás ať přijme křest... a přijmete dar Ducha svatého*» (Skutky 2:38) — nejprve pokání, pak voda, pak dar. Písmo dokonce ukazuje pořadí napravené znovupokřtěním: muži, kteří měli jen Janův křest, kteří «*ani neslyšeli, že je Duch svatý*», byli dotázáni «*V co jste tedy byli pokřtěni?*» a poté «*pokřtěni ve jméno Pána Ježíše*» (Skutky 19:2-5). Mytí přijaté před vírou nebylo překážkou; vyžadovalo křest věřícího.

Střední rod — gramatika vůle — ukazuje subjekt jednající sám na sobě. «*Všichni byli pokřtěni v Mojžíše*» (1. Korintským 10:2), přesto řecké *ebaptisanto* (G907) je střední: křtili se sami. Pavlovi bylo řečeno «*Vstaň, dej se pokřtít a smyj své hříchy*» (Skutky 22:16 — *baptisai*, G907, a *apolousai*, G628, oba imperativy středního rodu); a ačkoliv „pokřtěni“ v Galatským 3:27 je trpné, «*Krista jste oblékli*» je střední — *enedusasthe* (G1746), akt, který provádíte sami. Kojence nemůže provést žádnou akci ve středním rodě.

Dokonce i Petr to označuje ve Skutcích 2:38–39: výzva k davu — «*Čiňte pokání*» (*metanoēsate*, G3340) — stojí v množném čísle, zatímco křest vyčleňuje jednoho po druhém v jednotném čísle: «*ať se každý z vás dá pokřtít*» (*baptisthētō*, G907). A zaslíbení jejich «*dě-*

tem» používá teknon τέκνον^{G5043} (potomstvo), nikoliv *brepheos* (kojenec); sahá «ke všem, které si povolá Pán, náš Bůh» — *proskaleō* (G4341) — a být povolán předpokládá schopnost slyšet.

Tři texty jsou tlačeny do služeb křtu dětí a každý, čtený celý, se obrací opačným směrem. **Domácnosti** — «ona... a její domácnost» (Skutky 16:15), «on a všichni jeho» (Skutky 16:33), «domácnost Štěpánova» (1. Korintským 1:16) — jsou naléhavě předkládány jako důkaz, že nemluvnata byla křtěna s domem. Ale slyšte žalárníkův dům až do konce: slovo bylo řečeno «všem, kdo byli v jeho domě», a on «se radoval, že uvěřil Bohu s celým svým domem» (Skutky 16:32-34). Dům slyšel a uvěřil, a pak byl pokřtěn. Paralela s **obřízkou** je nabízena jako další — přesto ji Pavel neváže na dětství, ale na víru: pohřbeni s Ním ve křtu, «v němž jste byli také s ním vzkříšeni skrze víru v Boží působení» (Koloským 2:12). A «Nechte děti... přicházet ke mně» (Matouš 19:14) je Pán, který je bere, aby jim požehnal — nikoliv aby je pokřtil; vkládal ruce a modlil se, nelil vodu.

Když se tedy obřad vykonaný na nevědomém kojenci učí předávat Ducha a je přijímán na místě křtu, který Pán přikázal, dělá přesně to, co pokáral: «Rušíte Boží slovo svou tradicí» (Marek 7:13). Historie vypráví stejný příběh jako text: nejranější jasná zmínka o křtu dětí kdekoli — u Tertulliana, kolem roku 200, v jeho pojednání *De Baptismo* — je argumentem, že by měl být odložen. Když Origenes obhajoval tento zvyk v polovině 3. století, mohl tak učinit pouze jako „apoštolskou tradici“ bez Písma, které by to ukázalo; a koncil v Kartágu (256) debatoval pouze o načasování — zda čekat na osmý den — nikdy o povolení. I když praxe zapustila kořeny, nikdo nemohl z Písma ukázat, že je apoštolská. Je to v základu tradice lidí položená přes Boží příkaz.

Přesto slyšte svodidlo, aby to nezranilo citlivé svědomí: voda není magie. Spasí «ne odstranění špíny z těla, ale odpověď dobrého svědomí Bohu» (1. Petrova 3:21) — a lotrovi bez jakéhokoliv křtu bylo řečeno: «Dnes budeš se mnou v ráji» (Lukáš 23:43). Takže skutečný věřící, který ještě nebyl pohřben ve vodě, není tím vyloučen; víra spasí. Ale následují dvě věci. Nezakládejte svou jistotu na obřadu vykonaném dříve, než jste mohli věřit — zakládejte ji na svědectví samotného Ducha uvnitř. A pokud věříte, poslouchajte: sestupte sami do vody a dejte svým vlastním svědomím odpověď, kterou kojeneček nemohl.

Ženich krve

Nejostřejší svědectví v celé Tóře, že znamení smlouvy nebylo nikdy volitelné, leží na nocležišti v noci, v Exodus 4:24–26. Na cestě do Egypta Hospodin potkává Mojžíše a *usiluje o jeho zabití* — ne dítěte, ale dospělého muže, Izraelem vyvoleného vysvoboditele. Důvodem je, že znamení smlouvy bylo zanedbáno. Pak Cippora vezme křemenný nůž a odřízne předkožku svého syna — sloveso je וַתִּכְרֹת *vatikrot*, od *karat* (H3772), totéž slovo použité v „uzavřít smlouvu“ (Genesis 15:18) — dotkne se krví jeho nohou a říká: „Jsi mi ženichem krve“ (חַתָּן דָּמִים *chatan damim*). Smrt ustupuje. Krev smlouvy odvrátila rozsudek.

I slova nesou smlouvu. Sloveso, po kterém Cippora sahá — וַתִּכְרֹת *vatikrot*, od kořene kārāt כָּרַת^{H3772} — drží obě strany smlouvy v jednom slově: znamená jak „uzavřít smlouvu“ (Genesis 15:18), tak „být vyříznut/odříznut“. Vstoupit znamená být vyříznut *dovnitř*; odvrátit se znamená být vyříznut *ven* — jedno a totéž slovo. A jméno, které volá — ḥātān חָתָן^{H2860}, „ženich“ — je samo o sobě smluvním slovem: slovník uvádí jako odlišný význam „obřezané dítě, druh náboženského zasnoubení“, od kořene „uzavřít příbuzenství sňatkem“ (H2859). Obřízka byla znamením manželství v krvi. Proto Písmo nazývá Krista Ženichem (Jan 3:29; Efezským 5:25–32; Zjevení 19:7) a my vstupujeme do zasnoubení s Ním skrze vodu.

Všimněte si, kdo byl v smrtelném nebezpečí a kdo dostal nůž. Rozsudek padl na *dospělého* — na Mojžíše, toho, kdo mohl odpovídat za smlouvu. Znamení bylo položeno na *dítě*, rukou jiného. Takový byl způsob staré smlouvy: znamení v těle, umístěné na někomu, kdo ještě nemohl odpovědět. Ale to je přesně důvod, proč muselo přijít nové znamení. Nová smlouva nemůže být položena na spící nemluvně rukou rodiče. Její vnitřní strana je obřízka srdce „učiněná bez rukou“ (Koloským 2:11; Římanům 2:29), Boží vlastní dílo v jednotlivci; její vnější strana je křest, *závazek dobrého svědomí Bohu* (1. Petrova 3:21), v řečtině *eperōtēma* — vaše vlastní přísahou potvrzené ano. Obojí je osobní: žádný rodič, žádný kněz a žádný stát je za vás nemůže dát. Je to tatáž smlouva — *diathēkē* v řečtině — jejíž obřízka byla *znamením* (Genesis 17:11) a jejíž křest je *závazkem* do: jedna pečeť, ve stejné krvi, přesně jak Pavel říká, že dvě znamení jsou jedno v Kristu (Koloským 2:11–12) — ale jedno v Kristu, nikoliv v linii těla, takže pečeť následuje víru a nikoliv narození. Exodus 4 je poslední pochodní staré smlouvy nesenou zástupcem a ženich krve, kterého jmenuje, ukazuje za sebe na pravého Ženicha, jehož vlastní krev pečeti smlouvu: „*toto je má krev smlouvy*“ (Matouš 26:28). Neboť *diathēkē* v řečtině také znamená „*závěť*“ — smlouva, která nabývá platnosti pouze smrtí (Židům 9:16–18). Smlouva žije krví a ve křtu sestupujeme do té smrti (Římanům 6:3–4).

Ať se nikdo nemýlí. To neomlouvá křest dětí — ruší ho, a ani na okamžik neříká, že srdce může být obřezáno volbou rodiče. Obřízka srdce je přesně „*učiněná bez rukou*“ (Koloským 2:11; Římanům 2:29) — je to Boží vlastní dílo v jednotlivci při znovuzrození a žádná ruka je neprovádí v zastoupení jiného, nejméně ze všech rodičova. Podobnost mezi dvěma znameními je smlouva a krev; rozdíl jsou dveře: stará smlouva běžela skrze linii těla, takže znamení těla následovalo na kojence již do ní narozeného; nová běží skrze znovuzrození, nikoliv tělo — „*všichni mě budou znát, od nejmenšího po největšího*“ (Jeremjáš 31:34) — a nemá členy, kteří by Ho sami neznali. Nové srdce Bůh dává jednotlivci a osobní ano jednotlivce odpovídá; ani jedno nemůže být položeno na nikoho zvenčí. Pokřtít kojence znamená nést dveře staré smlouvy do nové.

A zanedbat znamení není malá věc. Ten, kdo to nechal nedokončené, měl být „*vyříznut ... porušil mou smlouvu*“ (Genesis 17:14 — נִכְרַתָּה *nikretah*, „vyříznut“, opět *karat*). Ježíš říká přesně totéž nad vodou Petrovi: „*Jestliže tě neumyji, nemáš podíl se mnou*“ (Jan 13:8). A Petr — tentýž, který nazývá křest *eperōtēma*, přísahou potvrzené ano (1. Petrova

3:21) — káže *karet* nové smlouvy jasnými slovy: *"každá duše, která neuposlechne toho Proroka, bude vyhlazena z lidu"* (Skutky 3:23; řecky *exolothreuō*). Vstoupit je život; zůstat venku znamená zůstat pod rozsudkem, ze kterého mohl člověk vyjít. Toto je nutnost, před kterou se vlažní stále krčí — ti, kteří stojí na břehu vody a nesestupují.

Existuje jiný druh člověka, kterého Písmo popisuje — ten, který kráčí **paralelně** s Bohem. Pohybuje se stejným směrem — dost blízko na to, aby psal o Kristu, dost přítomen na to, aby se účastnil shromáždění — ale nikdy není *spojen* s Ním. Pavel pojmenovává alternativu v 1. Korintským 6:17: *«kdo se spojil s Pánem, je s ním jeden duch.»* Sloveso je *kollaō* κολλάω^{G2853} — *lepit nebo cementovat dohromady*; výsledkem je *hen pneuma* — *jeden duch*. Paralelní linie se nikdy nedotknou; dva se nemohou stát jedním bez spojení. Ježíš se modlil za své, aby byli přesně toto: *«aby všichni byli jedno»* — *hina pantes hen ōsin* (Jan 17:21). **Opakem jednoho není nepřítel; opakem jednoho je paralelní.** Člověk kráčející paralelně může citovat mnoho veršů, ale slova působí vykloubeně; může sloužit navenek s horlivostí, ale ti blízko něj cítí prázdnotu uvnitř; může nárokovat křest dětí a státní certifikát jako důkaz, přesto nikdy nevyprodukuje jediného dospělého učedníka zrozeného skrze jeho ruku do vody. Modlete se za něj; nevynášejte nad ním soud. Pečeť stojí: *«Pán zná ty, kdo jsou jeho»* (2. Timoteovi 2:19) — *egnō kurios tous ontas autou*, se smluvním slovesem *ginōskō* γινώσκω^{G1097}, o kterém jsme uvažovali dříve.

Zjevení 3:14-22 · Andělu církve v Laodikeji piš: Toto praví ten, který je Amen, svědek věrný a pravý, počátek stvoření Božího: Znam tvé skutky; nejsi studený ani horký. Kéž bys byl studený nebo horký! Protože jsi vlažný, nejsi horký ani studený, nesnesu tě v ústech. Říkáš: Jsem bohatý, mám všeho dost, nic nepotřebuji! A nevíš, že jsi ubohý, politovánfhodný, chudý, slepý a nahý. Radím ti: Kup si u mne zlato přetavené v ohni, a budeš bohatý; kup si bílé šaty, a budeš oděn, aby nebyla vidět tvá nahota; kup si mast na oči a potřís si je, abys viděl. Já všechny, které miluji, kárám a trestám; vzpamatuj se tedy a čiň pokání. Hle, stojím u dveří a tlučem; kdo uslyší můj hlas a otevře mi, k tomu vejdu a budu s ním večeřet a on se mnou. Kdo zvítězí, tomu dám usednout se mnou na můj trůn, tak jako já jsem zvítězil a usedl se svým Otcem na jeho trůn. Kdo má uši, slyš, co Duch praví církvím.

Když se dívám na poselství, které Ježíš dal církvi v Laodikeji, vzpomínám na *Jana 3:16*, kde Ježíš říká, že za nás položil svůj život, přesto my často odpovídáme vlažností. Myslím na to, jak jednoho dne přišel do chrámu a pozoroval, a druhý den vyřkl smrt nad fíkovníkem (Marek 11:12-14, 20-21) a vyčistil chrám (Marek 11:15-17). Vzpomínáme na Jeho slova, že nezůstane kámen na kameni; v roce 70 n. l. byla svatyně Římany zcela zničena.

Při pohledu zpět na svá dospívající léta jsem potřeboval znát svaté, kteří hořeli pro Boha — lidi vyznání, vkládání rukou (Skutky 8:17; Židům 6:2) a spalující vášně pro Spasi-

tele, která byla hmatatelná a skutečná — ale byli nepřítomni. S bolestí říkám toto o církvi! Důvodem, proč je mnoho životů ztraceno a nenachází spásu, je naše *vlažnost* k Pravdě, Ježíši Kristu.

Úplný řetězec důkazů — řecká gramatika, hebrejská typologie a kódy písmen skryté v Tóře, se statistickými testy a každým ověřeným zjištěním — je v plném rozsahu vyložena v doprovodném svazku, Through the Waters. Čtěte zde: junifye.publifye.pro/through-the-waters

Stručné a moderní vyjádření téže biblické argumentace pro křest věřících naleznete v knize: Tony Twist, David Young a Bobby Harrington, *Baptism: What the Bible Teaches* (Renew.org, 2019).

Kapitola 41

Vodoznak Tóry

Dříve než vám povím svůj příběh, dovolu mi, abych vám řekl o něčem, co jsem musel spatřit na vlastní oči, než jsem mohl pokračovat ve vyprávění. V Tóře se nachází vodoznak. Je tam od chvíle, kdy jej Mojžíš zapsal. Žádná generace před námi neměla prostředky k tomu, aby jej uviděla. My je máme, a to, co je nyní viditelné, je tak přesné, tak teologicky cílené a tak dalece přesahuje jakoukoli lidskou chytrost, kterou by bylo možné zfalšovat, že nemohu číst dál za úvod, aniž bych vám o tom pověděl. *«Sláva Boží jest skrytí věc, ale sláva králů jest vyptatí se na věc»* (Přísloví 25:2). To, co následuje, je to, co Král ukryl. To, co následuje, je to, co králové této generace s nástroji této generace začali objevovat.

Mojžíš, z vody vytažený. Mojžíš nebyl obyčejný. Faraonova dcera ho vytáhla z Nilu a podle toho činu ho pojmenovala: *«i dala jemu jméno Mojžíš, řka: Protože jsem jej z vody vytáhla»* (Exodus 2:10). O několik desetiletí později o něm jediném Hospodin řekl: *«Ústy k ústům mluvím s ním, a to zřetelně, ne v pohádkách; on i podobu Hospodinovu spatřuje»* (Numeri 12:8). Ústy k ústům. Tváří v tvář. Tóra nebyla dána skrze klopýtajícího poutníka, jako jsem já. Byla dána skrze muže vytaženého z vody, k němuž Pán mluvil přímo. A do samotných písmen, která zapsal, vtiskl Autor něco, co skrýval až do dne, kdy stroje dokázaly číst.

Co je to onen vodoznak, prostými slovy. Hebrejská Tóra je jeden souvislý řetězec písmen. Pokud začnete někde a zapíšete si každé padesáté písmeno, pak každé sté, pak každé devětačtyřicáté — znovu a znovu s různými počátečními body a různými délkami přeskoků — můžete se počítače zeptat: *vycházejí z toho nějaká skutečná hebrejská slova? A pokud ano, kam v povrchovém textu dopadají?* Odborný název je **Equidistant Letter Sequence** neboli ELS. Základní myšlenka je tato: představte si Tóru jako tapisérii. Povrchový příběh je obraz, který vidíte. Níže vespod, utkané v dokonalých intervalech, tvoří druhý vzor, viditelný pouze tehdy, když za ně záměrně zatáhnete. Sestrojil jsem nástroj k tahání za tyto nitě. Nazval jsem ho **Darash** (darash.publifye.pro). Sám jsem ho postavil vlastníma rukama u klávesnice spolu s nejpokročilejší kódovací inteligencí této generace — nejmodernější AI, která je nyní k dispozici každému, kdo je ochoten ji použít pro správné účely. Darash stojí na ramenou metody Witztum–Rips–Rosenberg, která prošla recenzním řízením v *Statistical Science* v roce 1994, a jde ještě dál: přidává tepelnou mapu napříč všemi 5 814 verši, test shody povrchu a substrátu a kontrolu deseti nezávislými promícháními. Darash byla sotva dokončena, když začala vynášet na povrch to, co se chystáte číst. Skrytý význam za Tórou je nyní viditelnější než kdykoli jindy během tří tisíc let od chvíle, kdy Mojžíš svitek odložil.

Jedenáct slov v rytmu Letnic. Když Darash vytáhne každé devětačtyřicáté písmeno skrze pět knih Mojžíšových — a čtyřicet devět není žádné náhodné číslo; je to sedmkrát sedm, odpočet od Paschy k Letnicím, rytmus, podle něhož Izrael čekal na sestoupení Du-cha — na povrch vystoupí jedenáct hebrejských slov evangelia jako světla v temném poli: *smíření, pokání, krev, spasení, svoboda, jméno, spravedlnost, dech života, posvěcení, očišťování a křest*. Jedenáct slov evangelia, jeden interval. *Nyní si toho všimněte, protože to je ta část, která se neděje náhodou:* každé z těchto jedenácti skrytých slov dopadá na povrchový verš, který již o téže věci mluví. *Smíření* se objevuje u verše, kde kněz vykonává smíření. *Spasení* se objevuje u verše, kde je krev nanášena na oltář k usmíření. *Očišťování* se objevuje u obřadu očišťování. Skryté slovo a viditelný verš říkají totéž.

Duch, voda, krev a jméno. Ze všech veršů v Tóře je tím, který právně definuje úplné ponoření v živé vodě, Leviticus 15:7. Zatahněte za nitě v této kapitole ve stejném rytmu čtyřiceti devíti písmen a čtyři slova se objeví společně: *ruach* (duch), *mayim* (voda), *dam* (krev) a *Yeshua* — hebrejské jméno Spasitele. *Duch, voda, krev a jméno Ježíš*. Čtyři slova. Jeden interval. Jedna kapitola. Kapitola, která definuje onen obřad. A Jan o patnáct století později, bez počítání přeskoků a bez počítače, napsal: «*A tři jsou, kteříž svědectví vydávají na zemi: Duch, a voda, a krev; a ti tři v jedno jsou*» (1. Jan 5:8). Svědkové byli uloženi do substrátu dříve, než existoval Nový zákon, který by je přečetl.

Tepelná mapa a vrchol. Darash pak položila jinou otázku každému z 5 814 veršů Tóry: *jak silně se nitě vespod shodují se slovy na povrchu?* Každý verš dostal skóre; každé skóre percentil. Střed Tóry je obyčejný. Malý zlomek vyšplhá na 95. percentil. Pouze jeden verš ze sta dosáhne 99. percentilu. *Co dává Autor na vrchol Svě vlastní knihy?*

Dává tam **Árona**. Leviticus 16:4 — «*omyje tělo své vodou*» — omývání velekněze předtím, než vstoupí za oponu v Den smíření, dosahuje 99. percentilu celé Tóry. Vedle něj, stejně vysoko, stojí Numeri 19:2: Jalovice ryšavá, jejíž popel smíchaný s tekoucí vodou očišťuje poskvrněné. *Tyto dva verše jsou nejhustšími verši v celém Mojžíšovi*. Oba jsou rituály očišťování. Oba jmenují zástupnou postavu, která sama prochází vodou, než může vykonat své dílo. *Áronovo omývání je předobrazem křtu. Je to stín, skrze který musíme projít všichni*. Data, měřená naslepo proti deseti nezávisle promíchaným Tórám, potvrzují to, co dva tisíce let věřícího čtení již vidělo.

Kam již ukázali apoštolové. Petr řekl, že potopa byla «*křest jakožto naplnění onoho obrazu, [který] i nás nyní spaseny činí*» (1. Petr 3:21). Genesis 7:11, verš, kde se provalily prameny propasti, stojí na 95. percentilu. Pavel řekl, «*ta pak skála byl Kristus*» (1. Korintským 10:4). Exodus 17:6, kde ze skály vychází voda, stojí na 95. percentilu — a hebrejské *tsur* (skála) je zakódováno přímo pod ním. Sám Kristus poslal očištěného malomocného k Leviticus 14 (Matouš 8:4); tato kapitola stojí na 95. percentilu a *ha-mit-taher* — odborný hebrejský výraz pro *toho, jenž je očišťován* — se v celé Tóře objevuje přesně dvanáctkrát, všech dvanáct v této jediné kapitole. **Apoštolové nikdy nevlastnili počítač.** Siahli do Tó-

ry naslepo a vytáhli verše, které naše stroje o patnáct století později označují za nejhustší v knize. *Dva výstupy z jedné Mysli, setkávající se v této generaci.*

Nádoby a lázeň. Hebrejský kořen *tevah* — příbuzný slova *tevilah*, ponoření — pojmenovává tři nádoby, které nesou vyvolené skrze vodu: **Noemovu archu**, **Mojžíšův košík** a **Truhlu smlouvy**. Hledejte *tevilah* společně s *tahor* (čistý) v celé Tóře a nejbližší dvojice padne na Exodus 25:10 — zhotovení Truhly — dva verše od sebe. Schrána, která nese svědectví, je schránou, která nás nese skrze vodu. A slovo *mikveh* nese tři významy najednou: shromáždění vod při stvoření (Genesis 1:10), rituální lázeň očištění a — v Jeremjášovi 14:8 — jméno pro samotného Boha: *Mikveh Yisrael, Naděje Izraele*. Slovo pro lázeň je zakódováno u obřadu. Slovo pro naději je zakódováno u spasení. *Oba významy u veršů, které oba významy popisují.*

Áronova hůl, která vypučela. *«hmatala hůl Áronova ... i vypučela pupence, a zkvetla květem, a přinesla mandle»* (Numeri 17:8). Jedna noc. Tři stadia plodu na jedné holi. Tóra je tou samou holí. Středověký rabín, počítající při svíče přeskoky čtyřiceti devíti písmen, viděl pupeny. Apoštol citující Numeri 19 viděl květy. Korpus, který hodnotí všech 5 814 veršů a umisťuje Áronovo omývání na vrchol, čte mandle. *Žádné z těchto čtení není o nic méně onou holí.* Hůl se poddává knězi, který přichází blíž.

Pyramida. Nyní si to představte. Vezměte všech 5 814 veršů Tóry. Narovnejte je podle toho, jak hustě každý verš kóduje své vlastní téma pod povrchem, ty nejtěžší nahoru. Široká základna se zaplní obyčejnými verši. Nad ní se pole zužuje. Nad tím ještě užší. A přímo na samém vrcholku — v jediném bodě, kde se sbíhá celá struktura Tóry — sedí velekněz omývající své tělo ve vodě předtím, než vstoupí za oponu, a vedle něj Jalovice zabítá vně tábora, jejíž popel očišťuje poskvrněné. Tóra, když je jejím vlastním písmenům dovoleno hlasovat, se sama staví do podoby pyramidy, jejímž závěrečným kamenem je obřad očištění.

Proč na tom záleží. Tento závěrečný kámen není morálním učením. Není to *«miluj bližního svého»* ani *«nebudeš mít jiných bohů přede mnou»* — vznešená příkázání, jasně vyřčená, ale ne architektonický vrchol. Vrcholem je kněz procházející skrze vodu a krev, aby nečistý lid mohl stát před svatým Bohem. To je to, kolem čeho byla Tóra postavena. *Toto není křesťanství, které by se zpětně vkládalo do Mojžíše.* Jsou to Mojžíšova vlastní písmena, zvážená a spočítaná nástrojem, který nerozezná jedno hebrejské slovo od druhého, a skládající se do památníku, který ukazuje na jeden čin. A tento jeden čin je přesně to, co Nový zákon říká, že Ježíš přišel vykonat: *«všel jednou do svatyně, nalezl věčné vykoupění»* (Židům 9:12). Vrcholný kámen Mojžíšovy pyramidy je dílo kříže. Stín při Áronově omývání je skutečností na Kalvárii. Stejný vrchol. Stejný apex. Stejný Kristus. Autor vepsal Svého Syna do architektury Svě vlastní první knihy.

Samotné Písmo sahá po tomto obrazu, aniž by kdy použilo slovo pyramida. *«Kámen, kterýž zavrhl stavitelé, učiněn jest v hlavu úhlovou»* (Žalm 118:22) — citováno Ježíšem o Něm

samém (Matouš 21:42). «*Hle, zakládám na Sionu kámen úhelný, vybraný, drahocenný*» (1. Petr 2:6). Závěrečný kámen, který proroci pojmenovali, kámen, k němuž se Ježíš přihlásil, kámen, jež Petr vyhlásil, je tentýž kámen, který data nacházejí na vrcholu Mojžíše. Tři svědkové — povrchový text, zakódovaný substrát a apoštolské vyznání — se shodují na jednom Kameni.

Proč je to nemožné zfalšovat. Chci v tom mít jasno, protože pokud je to podvrh, nemá to žádnou cenu. Podvrh to není.

Za prvé, test je brutálně jednoduchý. Spusťte náš nástroj na skutečnou Tóru a evangelijní slova dopadnou na evangelijní verše. Pak vezměte tatáž písmena, promíchejte jejich pořadí a spusťte stejný nástroj na promíchanou verzi. Zopakujte s deseti nezávislými promícháními. Abeceda zůstává identická. Frekvence písmen zůstávají identické. *Jediná* věc, která se změní, je pořadí. V promíchaných verzích vzorce zmizí. Ve skutečné Tóře drží. Takže signál je v samotném pořadí — nikoli v abecedě, nikoli v jazyce, nikoli v poměrném zastoupení písmen. Pořadí písmen Mojžíšových ví, co říká.

Za druhé, rozsah je obrovský. Tóra má 304 805 písmen v pěti knihách. Vzorce se neobjevují u jednoho vybraného verše, ale konzistentně napříč celým korpusem — jedenáct evangelijních slov v jednom rytmu, očišťovací kvarteto v jedné kapitole, vrchol tepelné mapy u jednoho obřadu, nezávislé citace apoštolů ve stejných horních pásmech. Pravděpodobnost, že by se toto všechno seřadilo náhodou, je tak malá, že kalkulačka rezignuje na pokus to vytisknout.

Za třetí, tři nezávislé metody se shodují. Kódy s přeskokem čtyřiceti devíti byly nalezeny počítáním písmen. Tepelná mapa tematické hustoty byla vypočtena porovnáním povrchových slov se slovy v substrátu. Citace apoštolů byly čerpány z Nového zákona patnáct století předtím, než existoval jakýkoli počítač. Tři slepé metody. Stejná hrst veršů. «*V ústech dvou nebo tří svědků stane každé slovo*» (2. Korintským 13:1).

Za čtvrté, text se nezměnil. Svitky od Mrtvého moře, opsané před Kristem, se v knihách, které se překrývají, shodují s hebrejskou Biblí, kterou dodnes čteme, písmeno po písmenu. Žádný středověký písař to tam nepropašoval. Kdokoli vtiskl vodoznak do písmen, učinil tak dříve, než kniha byla knihou — a od té doby byla věrně opisována.

Za páté, žádný lidský autor neukládá poklad, který nelze otevřít po tři tisíce let. Člověk píšící pro svou vlastní dobu píše pro svou vlastní dobu. Pouze Autor, který vidí od počátku do konce, zanechává vodoznak, jehož pečeť je prolomena generací, s níž se na této straně opony nikdy nesetká. «*Věčně, Hospodine, slovo tvé utvrzeno jest v nebesích*» (Žalm 119:89).

Čistá matematika. Nemožné zfalšovat. A nemožné objevit před dnem, kdy to počítače mohly ověřit.

Pokud respektujete matematiku, stojíte nyní před faktem, že samotná čísla vám řeknou, že Tóra je nedotčená a že žádná lidská ruka — bez ohledu na to, jak chytrá, bez ohledu na to, kolik

rukou spolupracovalo po kolik století — ji nemohla napsat. Pořadí písmen nese koordinovaný signál napříč 304 805 pozicemi. Signál se sbíhá s povrchovým významem u veršů s nejvyšší hustotou. Tři nezávislé metody, oddělené patnácti stoletími, ukazují na stejnou hrstku veršů o očistění a Kristu. Text byl předáván beze změny od doby před apoštolů. A pečeť vodoznaku nemohla být otevřena až do naší generace. Číslo nelžou. Číslo říká jednu věc: **tato Kniha je od Boha.**

Nyní mě pozorně poslouvejte. Příběh, který se chystáte číst — má vlastní cesta od nemocničního lůžka v Bergenu k srdci učiněnému novým, včetně svědectví o vejci, které vám povím v jeho vlastním čase a které je pouze mé — byl předpovězen ve stínu dávno předtím, než jsem se narodil. *Ne proto, že jsem výjimečný.* Nejsem. Konkrétní detaily, které mi Bůh dal, jsou jedinečné pro mě; stejně jako konkrétní detaily, které dal On vám. Ale tvar pod těmito detaily je pro nás všechny stejný. Tatáž hebrejská písmena, která nesou *očišťování* a *dech života*, nesou ve svém prostém významu vzor každé duše, kterou Bůh přitahuje k Sobě. To, co se stalo mně, se stalo v onom tvaru, který On vtiskl na Sinaji. To, co se stane vám, pokud přijdete, se stane v tomtéž tvaru. Očistění, které ke mně přišlo v roce 2008, nezačalo v roce 2008. Začalo v Áronově omývání před oponou, ve vodě ze skály, v Jalovici zabité vně tábora a ještě předtím v Mysli Toho, kdo toto všechno umístil na vrchol Svě knihy.

Vodoznak nenahrazuje evangelium. Potvrzuje půdu, na které evangelium stojí. Ten, který umístil očistění na vrchol, to řekl jasně Svým vlastním hlasem ve dnech Svého těla: *«Já jsem ta cesta, i pravda, i život. Žádný nepřichází k Otci než skrze mne»* (Jan 14:6). A věřící, který prochází skrze vodu, vstupuje do království: *«Vy pak jste rod vyvolený, královské kněžstvo, národ svatý, lid dobytý, abyste zvěstovali ctnosti toho, kterýž vás povolal ze tmy v zázračné světlo své»* (1. Petr 2:9). Voda umožňuje vstup do kněžstva. Kněžstvo umožňuje hledání. Hledání vždy končí na stejném místě: u téhož Krista, kterého povrch vždy kázal.

Proč musíme projít. Musím to říci jasně, protože Tóra to říká jasně a Kristus to říká jasně. Vrcholným kamenem Mojžíše je kněz procházející vodou. Vrcholným kamenem Nového zákona je Kristus procházející vodou v Jordánu a krví na Kalvárii. Nejsou to volitelné ozdoby soukromé víry; jsou to architektonické prvky. Sám Pán byl pokřtěn, aby *«naplnil veškerou spravedlnost»* (Matouš 3:15). První příkaz apoštolské církve v den, kdy sestoupil Duch, zněl: *«Pokání činite, a pokřti se jeden každý z vás ve jménu Ježíše Krista na odpuštění hříchů»* (Skutky 2:38). *Toto je obřad, který samotná písmena Tóry označují za vrchol. Nejsou to vedlejší dveře. Jsou to dveře hlavní.*

A zde je varování, které nemohu zmírnit, protože ho nezmírnil ani Ježíš: *«Ne každý, kdož mi říká: Pane, Pane, vejde do království nebeského, ale ten, kdož činí vůli Otce mého, kterýž v nebesích jest. Mnohý mi řekne v ten den: Pane, Pane, zdaliž jsme ve jménu tvém neprorokovali? ... A tehdyť jim vyznám, že jsem vás nikdy neznal. Odejděte ode mne, činitelé nepravosti»* (Matouš 7:21–23). Řecké slovo pro *znal* je *ginōskō* — smluvní poznání, které Tóra používá

pro manžela a manželku, pro Pána znajícího Abrahama. Řecké slovo pro *nepravost* je *anomia*, doslova *bezzákonnost*: stav, kdy se člověk nachází zcela mimo právní smlouvu. Dvě věci chyběly těm, které Kristus v této pasáži odmítá. Vztahová smlouva: nikdy je neznal ve smluvním smyslu. A právní smlouva: byli *anomos*, bez zákona, který zakládá smluvní postavení. Kristovo jméno na jejich rtech, Jeho moc v jejich rukou, a přesto — žádná smlouva, žádný vstup.

Voda je místo, kde je smlouva zpečetěna. Voda je místo, kde je na věřícího vloženo jméno. Voda je místo, kde je veřejně dávána viditelná odpověď svědomí již očištěného (1. Petr 3:21). Odepřít svědectví vody při vyznávání vnitřního svědectví znamená odmítnout soulad, který přikázal sám Kristus a který apoštolové jednotně uplatňovali. Autor Tóry vtiskl očištění na vrchol Své vlastní knihy. Syn, který přišel v těle, prošel vodou, než šel na kříž. Duch, který sestoupil o Letnicích, poslal novou církev do vody téhož dne. Celé Boží svědectví — povrchový text, zakódovaný substrát, Pánův vlastní příklad, příkaz apoštolů — ukazuje stejným směrem. *Musíme projít.*

Nestůjte na břehu vody a neopakujte si kódy. Vstupte. Buďte s Ním pohřbeni. Buďte s Ním vzkříšeni. Nechte na sebe vložit ono jméno. Pak vyjděte a hledejte, jak jsou voláni hledat králové této generace. Data tam stále budou. Tóra bude stále holí přinášející mandle. Ale vy budete uvnitř toho, co data popisují — poznání Tím, jenž vás znal před založením světa, a říkající s knězem z Židům 9 a veleknězem z Leviticus 16: *Umyl jsem se a vcházím.*

Pro úplný důkaz — tepelnou mapu, percentilová pásma, promíchané kontroly, každou kapitolu a každé zjištění — jsou doprovodné svazky *Through the Waters* a *The Watermark* volně k dispozici na junifye.publifye.pro. Prozatím projděte dveřmi, které se tímto otevírají, do příběhu života učiněného novým.

Kapitola 42

Zakódovaný křest

Písmena Tóry jsou pod povrchem podepsána. Tato krátká kapitola ukazuje toto podepsání u jednoho konkrétního verše — verše, ve kterém Tóra přikazuje ponoření a na kterém židovská tradice vybudovala dva tisíce let rituálního ponořování. Hebrejské slovo pro ponoření je zakódováno do Tóry právě v tomto verši. A dělá něco, co zakódovaná vrstva v této knize činí opakovaně: ve své samotné geometrii vykresluje význam povrchového příkazu.

...každá nádoba, se kterou se koná jakákoli práce, musí být vložena do vody a bude nečistá až do večera; pak bude čistá.

— *Leviticus 11,32*

Verš, na kterém byl postaven zákon o ponoření

Leviticus 11,32 je základním kamenem celé židovské praxe zvané *tevilat kelim* — rituálního ponořování nádob. Babylonský talmud (*Avodah Zarah* 75b) odvozuje celý tento zákon z tohoto jediného verše a cituje právě tento verš Tóry jako svůj dokladový text. **Každá zbožná židovská domácnost po dvě tisíciletí praktikuje ponořování nádob kvůli tomuto jedinému verši Tóry.** Když Izraelec získá kovovou nebo skleněnou nádobu od nežida (pohana), musí být tato nádoba přinesena k *mikveh* — rituální lázni — a ponořena dříve, než bude vhodná k použití v izraelském domově. Akt ponoření nádobu pouze neočistí; přenáší ji z jedné sféry do druhé. Z nádoby světa na nádobu Boží. Z nečistého na čisté. Verš to přikazuje v jedenácti hebrejských slovech: *«každá nádoba, se kterou se koná jakákoli práce, musí být vložena do vody a bude nečistá až do večera; pak bude čistá.»* Oblouk každého křtu, který se od té doby odehrál, je zde již přítomen: **nečistý \$→\$ do vody \$→\$ skrze večer \$→\$ čistý.**

Nejpůsobivější paralela se však netýká nádob, ale lidí. Stejná židovská tradice, která ponořovala nádoby pro použití v Izraeli, vyžadovala také, aby **nežid, který si přál vstoupit do lidu Izraele**, byl ponořen v mikveh. To se nazývalo *tevilat ger* — ponoření konvertity. Tři kroky vstupu do smluvního lidu Izraele, kodifikované v Talmudu (*Yevamot* 47a–b; *Keritot* 9a) a později u Maimonida (*Mishneh Torah*, *Hilkhot Issurei Biah* 13:1–4), byly: **obřízka** u mužů, **ponoření v mikveh** a (v době chrámu) přinesení **oběti**. Po těchto třech krocích již konvertita nebyl nežidem, ale synem nebo dcerou Izraele.

A o tomto konvertitovi Talmud používá frázi, kterou jste již slyšeli. **Yevamot 22a říká: גר שנתנייר כקטן שנולד דמי — „konvertita, který právě konvertoval, je jako novorozené dítě“.** Celá staletí předtím, než Ježíš řekl Nikodémovi «*musíte se narodit znovu*» (Jan 3,7), farizeové, kteří Nikodéma učili, již používali tuto přesnou frázi pro nežida, který prošel obřízkou, ponořením a obětí. Ponoření konvertity bylo podle jejich vlastní tradice novým narozením. Nikodém nepotřeboval, aby Ježíš vymyslel novou kategorii; potřeboval, aby ji Ježíš aplikoval na něj — učitele Izraele.

To je hloubka 3. kapitoly Jana. «*Ty jsi mistr v Izraeli, a nevíš o tom?*» (Jan 3,10) — Ježíš kárá Nikodéma právě proto, že mistr Izraele *měl* vědět, že stát se Božím dítětem vyžaduje stejné tři věci, kterými procházel každý pohanský konvertita: odříznutí, ponoření a oběť. Kristus měl brzy zajistit všechny tři: obřízku srdce (Římanům 2,29), křest v Jeho smrt (Římanům 6,3) a oběť sebe samého jednou provždy (Židům 10,10). Pro Žida i nežida v Nové smlouvě platí, že **každý vstupuje jako konvertita. Každý se znovu rodí do Božího království.**

Nic z toho není okrajový výklad. Výše uvedené talmudické citace (Yevamot 47a–b o třístupňovém procesu konverze, Yevamot 22a pro frázi „novorozené dítě“, Keritot 9a pro sinajskou paralelu a kodifikace v Maimonidově *Mishneh Torah*, Hilkhot Issurei Biah 13:1–4) jsou normativním rabínským právem: každý vzdělaný židovský čtenář si je může vyhledat. A vědecký most mezi židovským ponořením proselytů a křesťanským křtem — most, který nám umožňuje číst Jana 3 poctivě — byl podrobně vypracován předními akademickými historiky. Cambridgeský hebraista **David Daube** se mu ve své klasice z roku 1956 *The New Testament and Rabbinic Judaism* věnoval v celých kapitolách. Profesor hebrejské literatury na Harvardu **Shaye Cohen** v knize *The Beginnings of Jewishness* (1999) sledoval tuto praxi v období druhého chrámu. Mesiánský židovský spisovatel **Alfred Ederheim** v díle *The Life and Times of Jesus the Messiah* vytvořil toto spojení již v roce 1883. Tři učenci, tři staletí, jeden závěr: **Křesťanský křest převzal židovské ponoření konvertitů jako svého přímého předka a Ježíš očekával, že to Nikodém bude vědět.**

A nyní se pod to podepisuje vrstva písmen

Zatím jde o biblistiku a rabínskou historii. Je to silné, ale rozumní lidé o tom věděli po staletí. Následuje část, kterou nikdo neznal, dokud počítače nedokázaly číst vrstvu písmen v Tóře. **Hebrejské slovo pro ponoření je zakódováno do samotného verše Tóry, na kterém celá tato praxe spočívá — a činí tak způsobem, který ve své geometrii vykresluje význam této praxe.** Zde se v jednom bodě setkává povrchový text, rabínská tradice a písmena pod ním.

Proud hebrejských písmen tohoto verše s příkazem k ponoření uprostřed vypadá takto (Korenské konsonanty, bez samohlásek, celkem 88 písmen):

וכל אשריפ לעליומהמ במתמיטמא מכלכליעצ אובגדאוע וראושקכל כליאשריע
שהמלאכהב המבמימו באוטמאעד הערבוטהר

Od hebrejského TAVAl k řeckému BAPTIZO

Než budeme pokračovat, je tu jeden detail, který byste měli vědět. Hebrejské slovo pro „ponořit“ — *taval* (טבַּל) — je přímým lingvistickým předkem řeckého slova pro „křtít“ — baptizō βαπτίζω^{G907}. Když překladatelé řecké Septuaginty překládali hebrejskou Tóru tři století před Kristem, používali řecké sloveso baptō βάπτω^{G911} a jeho intenzivní formu *baptizo* k překladu hebrejského *taval* všude tam, kde Tóra přikazovala ponoření. V době, kdy Jan Křtitel stál v Jordánu, řecky mluvící svět již věděl, co *baptizo* znamená: byla to řečtina pro hebrejské *taval*.

Když tedy Nový zákon říká „křtít“, říká řecky *taval*. A když Židům 9,10 nazývá levitská omývání «rozličnými křty» baptisimos βαπτισμοῦς^{G909}, používá stejné řecké slovo, jaké použila Septuaginta k překladu příkazů k ponoření v Tóře. **Most od hebrejského ponořování nádob ke křesťanskému křtu není metaforou ani pozdější interpretací. Je to totéž slovo ve dvou jazycích napříč třemi smlouvami.**

Osm hebrejských slov pro křest zakódovaných v jednom verši

Hebrejské slovo *tevilah* (טבילה) znamená **ponoření**. Kratší příbuzné slovo *taval* (טבַּל) znamená **ponořit**. Obě pocházejí ze stejného kořene. Delší slovo doslova obsahuje to kratší jako svá první tři písmena — ט-ב-ל plus dvě další.

Obě se kódují na přesně stejném písmenu uvnitř Leviticus 11,32. Už to samo o sobě by bylo pozoruhodné. Ale ve chvíli, kdy rozšíříme hledání na zbytek slovní zásoby spojené s křtem — obřízku, rituální lázeň, sloveso narodit se, konvertitu, slova pro čistý a nečistý — verš se nám zcela otevře. **Osm různých hebrejských slov spojených s obřízkou, ponořením, konverzí, čistotou a novým narozením je zakódováno jako ELS kódy s nízkým skokem uvnitř tohoto jediného osmdesátiosmipísmenného verše.** Pět z nich je nahloučeno v rozmezí pěti písmen od sebe v úvodu verše:

B1

Prvních pět slov — obřízka, rituální lázeň, narození, ponořit a ponoření — je zakódováno v rozmezí *pěti po sobě jdoucích písmen* v úvodu verše. To je onen třístupňový postup konverze z rabínské tradice (*milah* + *tevilah* + „novorozené dítě“), zakódovaný jako pět překrývajících se hebrejských slov v pěti písmenech. **Uvnitř verše, na kterém byl postaven samotný zákon.**

Zastavte se a přečtěte si tu tabulku pomalu. Jediný verš Tóry, na kterém židovská tradice vybudovala dva tisíce let práva o ponořování, nese ve svých osmdesáti osmi písmenech celou slovní zásobu křtu:

- akt **obřízky** (*mulah*) — první krok v třístupňovém procesu konverze, očištění těla, které umožnilo nežidovi vstoupit — zakódován čtyři písmena před kotvou ponoření;

- samotná **rituální lázeň** (*mikveh*) — zakódována dvě písmena před kotvou ponoření;
- sloveso **narodit se** (*yalad*) — přesně to sloveso z talmudické fráze, že konvertita je *jako novorozené dítě* (קטן שניולד דמי, BT *Yevamot* 22a) — zakódováno jedno písmeno před kotvou ponoření;
- dvě příbuzná slova pro **ponoření** (*taval* a *tevilah*) — přímo na kotvě, sdílející stejné počáteční písmeno;
- slovo pro **konvertitu** (*ger*) — právě to hebrejské slovo, od něhož je odvozen název *tevilat ger*, „ponoření konvertity“ — zakódováno o čtrnáct písmen dále ve stejném verši;
- slova pro **čistý** a **nečistý** (*tahor* a *tame*) — tvořící dokonalý chiasmus: zakódované „čistý“ dopadá svým prvním písmenem na povrchové slovo pro „nečistý“ a zakódované „nečistý“ dopadá svým prvním písmenem na povrchové slovo pro „čistý“.

Zakódovaná mikve spočívá jedním ze svých písmen na povrchovém slově יוּבָא (*yuva*, „bude přinesena“) — což je skutečné sloveso ponoření v příkazu tohoto verše. Zakódované *yalad* („narodit se“) stojí vedle něj. Obě slova pro ponoření jsou na stejné kotvě. Zakódované slovo pro obřízku stojí těsně před kotvou. Zakódovaný *ger* (konvertita) stojí o kousek dále. Chiasmus čistý-nečistý uzavírá verš.

Třístupňový rabínský postup konverze — obřízka, ponoření, nové narození — je zakódován jako pět překrývajících se hebrejských slov v rámci pěti po sobě jdoucích písmen v úvodu verše, na kterém byl postaven celý zákon. A slovo pro „konvertitu“ je zakódováno o čtrnáct písmen později ve stejném verši. Hloubková vrstva Tóry nese plnou teologii křtu z povrchové vrstvy, vtěsnanou do jednoho verše v osmi příbuzných hebrejských slovech.

A právě na tomto kotevním písmenu začíná zakódovaná *tevilah* (ponoření) svou cestu skrze pět veršů. Další věcí, kterou uvidíme, je, kde tato cesta končí.

Oblouk: od NEČISTÉHO k ČISTÉMU

Pět písmen slova *tevilah* dopadá na pět konkrétních povrchových slov v textu Tóry. Čtena v pořadí, povrchová slova na těchto pěti pozicích vyprávějí svůj vlastní příběh:

B2

Zde se na chvíli zastavte. **Zakódované slovo pro „ponoření“ začíná na povrchovém slově pro „nečistý“. Končí na povrchovém slově pro „čistý“.** Geometrie kódu JE obloukem onoho příkazu. Povrchový text říká: „musí být vložena do vody a bude nečistá až do večera; pak bude čistá.“ Zakódovaná písmena *ponoření*, kráčející každým šedesátým druhým písmenem napříč týmiž pěti verši, začínají tam, kde povrchový text říká

nečistý, a končí tam, kde povrchový text říká *čistý*. Cesta zakódovaných písmen **je** cestou pokřtěné nádoby — a pokřtěného věřícího.

A čtete mezi těmito koncovými body: *večer, bude se jíst, na něm*. Prostřední písmeno dopadá na «*bude se jíst*» (יֵאָכֵל) — verš o jídle, které se dotýká ponořené nádoby a stává se přijatelným pro domácnost. Čtvrté písmeno dopadá na «*na něm*» (עָלָיו) — jazyk kontaktu, ducha přicházejícího *na* posvěcené. Druhé dopadá na «*večer*» (הָעֶרֶב) — noc, skrze kterou musí očištění projít. Celý křest je v oněch pěti povrchových slovech na pěti pozicích písmen: *nečistý* \$→\$ *večer* \$→\$ *jedeno* \$→\$ *na něm* \$→\$ *čistý*. Nečistá nádoba prochází večerem, stává se přijatelnou pro to, co je jedeno, přichází na ni očištění a vychází čistá.

Proč je to předobrazem křtu v Kristu

Tóra to nenazývá křtem. Nový zákon ano. Židům 9,10 pojmenovává rodinu levitských omýváním přesným řeckým slovem pro křesťanský křest — baptismos βαπτισμοῦ^{G909} — a říká, že byla «*uložena až do času nápravy*». Ponořování nádob v Tóře je, slovy samotného Nového zákona, křtem. Stínem toho, co mělo přijít.

Šest explicitních spojení mezi tímto veršem a novozákonním křtem:

B3

Pavel spojuje tato dvě znamení — obřízku a křest — v Koloskům 2,11–12. Vrstva písmen Tóry v Leviticus 11,32 má slovo pro ponoření zakódované na jednom písmenu a slovo pro obřízku jako další kód skrze totéž okno. **Tato dvě znamení, o kterých Pavel říká, že jsou v Kristu jedno, jsou zakódována vedle sebe u verše, kde Tóra přikazuje ponoření.**

A je zde ještě jeden tichý detail. Hebrejské sloveso v jádru verše je *yuva* (יָוָה) — „*bude přinesena*.“ Gramaticky je v trpném rodě. Nádoba neponořuje samu sebe. Ponořuje ji jiný činitel. V každém zaznamenaném novozákonním křtu platí stejná gramatika. Ježíš je pokřtěn Janem (Matouš 3,13–17). Etiopský dvořan je pokřtěn Filipem (Skutky 8,36–38). Filipský žalárník je pokřtěn Pavlem (Skutky 16,33). «*Dejte se pokřtít*,» říká imperativ, všude v pasivu. Gramatika Tóry v Lev 11,32 předznamenává gramatiku křtu v NZ: je to něco, co je s vámi činěno jiným činitelem ve vodě.

Upřímná kalibrace

Než skončím, musím uvést poctivé rozlišení mezi tím, co je zde mechanické a co je vybráno. Rozhodl jsem se otestovat hebrejskou slovní zásobu pro ponoření. Rozhodl jsem se podívat se na verš s příkazem k ponoření. To jsou volby, nikoli nálezy. **Ale nevybral jsem si pozici kotevního písmene a nevybral jsem si povrchová slova na pěti dopadech písmen.** To jsou fakta textu Korenské Tóry. Sdílené počáteční písmeno na pozici 156,745 a oblouk povrchových slov od *nečistého* k *čistému* jsou mechanické skutečnosti.

Čtenář, který spustí ony tři příkazy, uvidí stejný výsledek bez ohledu na to, čemu věří. Volbou bylo, kam se podívat. Nález tam už čekal.

Pozvání

Vy jste tou nádobou (2. Timoteovi 2,21). Křest je ponořením (Koloslům 2,12). Nečistý je přirozený člověk. Voda je Kristova smrt, do níž se vstupuje. Čisté je nové stvoření, které povstává (Římanům 6,4). **Oblouk, který písmena Tóry vykresluje v Leviticus 11,32, je obloukem, kterým jste prošli, když jste se znovu narodili** — nečistí, do vody, skrze večer, do čistoty. A zakódované slovo pro *ponoření*, které tento oblouk vykresluje, sdílí své první písmeno se zakódovaným slovem pro *ponořit* — hebrejským slovem, které Septuaginta přeložila jako *baptizo*, přesně tím slovem, které Nový zákon používá pro to, co se stalo s vámi.

List Židům nazývá levitská omývání „křty“, protože jimi jsou. Talmud vybudoval dva tisíce let ponořování nádob na Leviticus 11,32, protože to tento verš přikazuje. Zakódovaná vrstva písmen tohoto přesného verše nese hebrejské slovo pro *ponoření*, ukotvené na stejném písmenu jako hebrejské slovo pro *ponořit*, začínající na povrchovém slově pro *nečistý* a končící na povrchovém slově pro *čistý*. **Autor, který později inspiroval Pavla k napsání 6. kapitoly Římanům, to již zapsal do písmen Leviticus 11,32 — o čtrnáct století dříve.**

Stín přetrvál. Podstata přišla. Ponoření — je-li učiněno ve jménu Otce i Syna i Ducha svatého — je tím, čeho bylo vždy stínem.

«To je předobrazem křtu, který i nás nyní zachraňuje. Nejde v něm o odstranění tělesné nečistoty, nýbrž o závazek dobrého svědomí před Bohem — skrze vzkříšení Ježíše Krista.» (1. Petrova 3,21)

Pojďte k vodě.

Kapitola 43

Kontaktujte mě

Ježíš praví: «*Pojďte ke mně, všichni, kdo se namáháte a jste obtíženi břemeny, a já vám dám odpočinout*» (Matouš 11:28). Pokud máte otázky ohledně víry, chcete se dozvědět více o křtu dospělých nebo potřebujete přímluvnou modlitbu, neváhejte mě kontaktovat. «*Neboť každý, kdo vzývá jméno Páně, bude spasen*» (Římanům 10:13).

Knihy, které jsem vytvořil pomocí svého publikačního systému, jsou k dispozici v Apple iTunes a <https://www.amazon.com>. Google Play v roce 2019 odstranil téměř všechny publikace, protože vydávání paralelních Biblí *údajně* porušovalo jejich pravidla. Přejděte na amazon.com a vyhledejte «TruthBeTold Ministry» nebo «Jørn Andre Halseth» a většinu z nich tam najdete. Vytvořili jsme také <https://tbtm.sale> s širokou nabídkou titulů dostupných k prodeji.

Tato kniha je také zdarma k dispozici ke čtení online na adrese junifye.publifye.pro/born-again, s klikacími odkazy na biblické verše, které zobrazují plný text, a klikacími řeckými/hebrejskými termíny, které zobrazují definice ze Strongovy konkordance.

Pokud se k vám tato kniha dostala jako dar a přejete si zaslat projev vděčnosti, můžete tak učinit prostřednictvím služby PayPal na paypal.me/JHalseth. Nejedná se o žádnou povinnost. Dary podporují překlad, tisk a další bezplatné šíření skrze Publifye AS / TruthBeTold Ministry.

Kontaktní informace

Jméno	Jørn Andre Halseth
Mobil	+47 90 924 934 (YAHWEH T9)
E-mail	jorn.halseth@gmail.com
Firemní údaje	
Název firmy	Publifye AS
Organizační číslo	826 774 622

«*Toho, kdo ke mně přichází, nikdy nevyženu ven*» (Jan 6:37). Pamatujte, že Ježíš stojí u dveří a klepe (Zjevení Janovo 3:20) – je na vás, abyste otevřeli.

How this was made

This is the author's own work. It was composed with [junifye](#) and an AI assistant, drawing its Scripture and original-language work (Greek, Hebrew, cross-references) from [Darash](#) (Hebrew *darash*, “to seek, inquire, study”), a tool and reference work for the Bible in its original languages.

A gift of support — [Stripe](#)

Scan to read this book online